

НЕЙЪМИ ХОРТЪН ДА СЪТВОРИШ МЕЧТА

Превод от английски: Надежда Янкова, 1992

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Когато Линди Форест погледна през прозореца на кабинета и видя познатата дългокрака фигура да се приближава откъм отсрещния тротоар, за миг ѝ се стори, че губи почва под краката си.

Сигурно е шега на късното следобедно слънце, каза си тя спокойно. Игра на изпъстреното от ослепителни светлини и сенки стъкло и богатото ѝ въображение. Не ѝ бе за първи път. Често ѝ се случваше да види някой висок мъж с черна къдрава коса и широка усмивка и да изпита същото неприятно усещане в стомаха. Накрая естествено се оказваше съвсем непознат човек.

Сега обаче не грешеше. Това бе той. Райън Макрий се бе завърнал. Осъзна, че е притаила дъх. Какво ѝ ставаше? Знаеше, че все някога това щеше да се случи и рано или късно щеше да се изправи лице в лице с него, че той неизбежно щеше да се върне.

Със странно вцепенение тя го наблюдаваше как си проправя път по улица „Кларъндън“ с характерното за един кореняк бостончанин незачитане на правилата за движение. Беше се променил. Косата му, все още черна и гъста, бе по-дълга и някак си небрежно сресана; дори и от разстояние се различаваха оловносивите кичури около слепоочията. А пък дрехите му... Къде, за бога, се бяха дянали скъпите италиански костюми и меките вносни мокасина? Ами пастелните копринени ризи, които получаваше на всеки три месеца от някакъв загадъчен хонконгски шивач?

Носеше тесни избелели джинси, които подчертаваха стройното му тяло, и мека вълнена риза със запретнати маншети. Тежките ботуши бяха целите очукани и износени. Линди поклати озадачено глава — приличаше по-скоро на хамалин или на дървар, а не на един от най-добрите архитекти в света. Явно през последните три години в живота му бяха настъпили много по-осезателни промени, отколкото можеше да се съди по тук-там прошарената му коса. Или пък, макар тази мисъл да ѝ бе неприятна, просто не му бе провървяло.

Райън стигна до тротоара и Линди затаи дъх, но миг по-късно се поуспокои, като разбра, че няма намерение да влиза. А може би той дори и не подозираше, че помещенията в приземния етаж на високата златиста сграда пред него са офиси; сигурно не бе успял да прочете майсторски изработената табела „Уебстър и Форест — архитекти“. Спря се точно пред нея и зае същата онази арогантна стойка с ръце на бедра, която ѝ бе до болка позната. Бавно и с явно одобрение погледът му се плъзгаше нагоре и сякаш галеше зареяната във висините сграда от стъкло и стомана. Грациозна, бляскава и изящна, Лексингтън Тауърс се извисяваше към небето като бронзов кристал. Прозорците на луксозните апартаменти от двадесетия етаж сега сигурно са лумнали в ослепително златно сияние, сети се тя. Беше ги проектирала така, че независимо от сезона те улавяха последните лъчи на залязващото слънце и светеха като морски фарове над бостънската търговска зона Бек Бей.

Райън поклати глава със задоволство и Линди изпита странно чувство на гордост, макар че в същия миг се подразни от реакцията си. Мнението му за професионалните ѝ умения вече не я засягаше. Преди време, когато тя и Джеф Уебстър бяха съдружници в „Макрий и сие“, имаше значение, ала не и сега. Сега просто ѝ бе все едно.

Погледът му бавно се отместваше надолу, привлечен от време на време от някой интересен детайл. Накрая той извади връзка ключове от джоба на панталона си и се запъти към стоманеносиво мазерати, паркирано до бордюра. С изящно движение се наведе и влезе в спортната кола. Линди се усмихна неохотно. Значи така! Дали му бе провървяло или не, Райън си оставаше все същият. Винаги бе обожавал скъпите коли. Някога те бяха неизменна част от живота му, както италианските костюми, мокасините... и тя самата. Като някакъв звяр мазератито се стрелна покрай тротоара и изчезна сред колите.

Отиде си. Точно както последния път, когато я напусна — бързо, просто, без дори да се обърне назад. В гърлото ѝ заседна буца и тя затвори очи. Като видя Райън, нещо сякаш отприщи потока на спомените ѝ. Макар и с нежелание, Линди си припомни за случилото се преди три години...

Любовта ѝ, пламенна и всепоглъщаща, временно изпълни целия смисъл на съществуването ѝ. Още не можеше да се начуди на себе си — как наивно вярваше, че и той я обича със същата страст. По най-

бързия и жесток начин Райън се погрижи да разбие илюзиите ѝ и един хубав августовски ден преди три години изчезна от живота ѝ, без дори да се сбогува.

Беше един от най-добрите млади архитекти по онова време. Като негова приятелка Линди споделяше почестите и романтичното обаяние, безкрайния низ от коктейли и тържества, ликуващото удовлетворение от поредния успех. Самата тя се издигаше в кариерата си с шеметна скорост. Предложеният от нея проект спечели конкурса за „Лексингтън Тауърс“ — първата ѝ голяма поръчка. После... после всичко свърши. Бразилия — дори и сега стомахът ѝ се свиваше болезнено при споменаването на тази дума.

Дейми Фуентес, пословично богатият и безумно ексцентричен бизнесмен, бе пожелал Райън да проектира фантастичната му къща в Жардим Ботанико — пищния квартал на Рио де Жанейро. Предложението хареса на Райън — даваше простор на въображението и на непреодолимото му желание да изпита силите си, да се изправи срещу поредното предизвикателство. Покани Линди да го придружи — като приятел, помощник и любовница.

Сега, като се ровеше в спомените си, ѝ се струваше, че случилото се бе до голяма степен неизбежно. Трябваше да избере или Райън, или кариерата си, да предпочете усилената работа върху „Лексингтън Тауърс“ или възможността да прекара шест прекрасни месеца в Рио с любимия си. Спориха много; той все повтаряше, че ще има и друг шанс, други поръчки, а тя го обвиняваше, че се интересува единствено от собствените си успехи и желания. Всичко започна с дребни разногласия, но напрежението непрекъснато нарастваше, докато най-сетне Райън изхвъркна вбесен в мрака на мъгливата нощ. Спомни си, че захвърли нещо подир него и вратата се затръшна шумно.

В стремежа си да остане сама и да размисли, Линди замина за Кейп Код, където само преди няколко седмици се любиха за първи път. Два дни по-късно се завърна в Бостън стройна, загоряла от слънцето и уверена в правотата на решението си, ала Райън бе заминал. Не бе оставил никакво съобщение или обяснение — просто бе заключил къщата си на Бийкън Хил и бе тръгнал за Рио.

Ще се върне, успокояваше се тя, отишъл е да поговори с Фуентес, да обсъдят проекта, преди да се захване с него. В края на краищата, нали ме обича... Зачака го — мина месец, шест месеца,

година. Недоумението и болката постепенно прераснаха в гняв, после в горчиво съжаление и отчаяние. Накрая обаче всичко избледня и се уталожи...

— Линди!

Стресна се и вдигна отривисто глава. Висока слаба фигура се отдели от сянката на вратата и влезе в офиса.

— Линди, трябва да поговорим!

— Джеф! Божичко, изплаши ме до смърт!

— Не чу ли, че почуках? — намръщи се Джеф Уебстър.

— Аз... аз работех...

— Имаме неприятности, Линди — изсумтя той и се приближи до нея.

Мъчителните спомени в миг избледняха. Линди стана от стола, погледна го и се намръщи. Както винаги, Джеф бе безупречно облечен: ръбовете на памучните панталони — съвършено изгладени; скъпите обувки — излъскани до блясък; изисканото сако от фин вълнен плат — майсторски изпипано да приляга на тесните рамене. Сякаш разхлабен по невнимание, само възелът на вратовръзката му стоеше леко накриво и разваляше присъщия му самодоволен и високомерен вид, така типичен някога и за Райън.

— Какво има, Джеф?

— Поръчката за галерия Ванклийф — обърна се той и размаха ядосано ръце. — По дяволите, мислех, че сме спечелили — нямахме никаква конкуренция!

— И какво се е случило?

— В последния момент някой е излязъл с проект. По-евтин от нашия, Линди, и при това доста добър. Дори прекалено добър.

— Но откъде разбра? — попита тихо тя. — Нали предложенията се обсъждат тайно? Никой не знае какви са офертите.

Джеф я погледна вяло и безизразно с жълтите си очи. Вдигна небрежно рамене и внимателно отвори изящна златна табакера.

— Не ставай глупава, Линди! Просто приеми нещата такива, каквито са, и не се грижи откъде съм научил!

Линди инстинктивно се наежи. Не ме обижда нарочно, напомни си с усилие. Вече няколко месеца нервите му са опънати заради конкурса, който корпорацията Ванклийф обяви за проект на малка

художествена галерия, предназначена да приюти известната колекция Ванклийф.

— Може би ще е по-добре да ми кажеш какво точно става — предложи тя спокойно, дори прекалено равнодушно.

— Извинявай, Линди! — смотолеви Джеф. — Не исках да се държа грубо. Просто си мислех, че този проект ни е вързан в кърпа.

Запали цигара с леко разтреперани ръце. Линди не помнеше да го е виждала толкова отчаян и уязвим. Нито през онези дълги трудни месеци след заминаването на Райън, когато тя и Джеф буквално се съсипваха от работа, за да задържат компанията на повърхността; нито дори и през първите няколко месеца, след като заработиха самостоятелно и им се струваше, че са се захванали с непосилна задача.

Джеф се наведе да изтърси пепелта от цигарата в чистия пепелник на бюрото ѝ.

— Като гръм от ясно небе ни излязоха с тоя силен коз. Както ти казах, офертата е изгодна, а дизайнът далеч превъзхожда нашия.

— Но чий е проектът? Познаваме ли го?

— От Ню Йорк са — „Кизмет Аркитекчъръл“. Чувала ли си за тях?

— Не — намръщи се замислено Линди. — Вероятно е някоя новоизлюпена фирма с амбиции да си създаде име. На твое място не бих се притеснявала толкова много.

— Линди, ти чуваш ли какво ти говоря? Провалихме се! — Джеф крачеше нервно. — И това е петата голяма поръчка, която губим през последните три месеца. Освен това, проверих някои неща, Линди. И петте проекта са били възложени на една и съща компания — „Кизмет Аркитекчъръл“. И всеки път, тъкмо да подпишем договора, се появяват тия от „Кизмет“ и ни го откъват под носа.

Обзе я внезапно чувство на тревога. Опита се да пропъди безпокойството и вдигна рамене.

— Както ти казах, сигурно е някоя нова фирма, която се опитва да ни конкурира с нереални цени. Ще видиш, че няма да успее да се справи и само след шест месеца просто ще фалира. — Тя се наведе и облегна лакти на бюрото. — Страшно добри архитекти сме, Джеф. Убедена съм, че и Ян Ванклийф го знае, иначе нямаше да си губи времето — пък и нашето — да ни кани за участие в конкурса...

— Стига празни приказки, Линди — предложи Джеф студено. — Свършихме адски добра работа с онези четири проекта и въпреки това се провалихме. А това е една от най-големите частни поръчки в този град от години! Такъв шанс се явява един път в живота...

Линди втренчи поглед в гърба му и нетърпеливо преглътна надигналия се гняв. Четири провала за последните няколко месеца — дойде му твърде много. Джеф не говореше за това, но тя се досещаше, че е разтревожен. Защото, честно казано, трябваше му още един „Атриум“. Изпълни я трепетно вълнение при мисълта за великолепната административна сграда от стъкло, която се издигаше с блясък над бостънската търговска зона. Той получи толкова много награди за дизайна, че спокойно можеше да облечи офиса с тях. И напълно заслужено — това всъщност бе най-хубавото постижение в професионалната му кариера. Линди се навъси. Тъкмо там бе бедата — „Атриум“-ът беше най-добрият му проект. Следващите му работи бяха общо взето посредствени и не бе получавал по-сериозна поръчка от година. Може би затова така отчаяно желаше да спечели конкурса за галерия Ванклийф.

— Още не всичко е загубено, Джеф — тихо каза Линди.

— О, я недей... — засмя се горчиво Джеф и добави: — Той се върна. — Хвърли й мрачен и студен поглед. — Райън се върна.

Тя неволно се вцепени и без да иска погледна през прозореца. После съвсем нехайно отговори.

— Знам.

— Успя ли вече да го видиш? — учуди се той.

— Зърнах го на улицата. Аз... Не сме говорили.

— Сигурно ще ти се обади.

— Съмнявам се — продължи Линди небрежно. — Може би просто минава оттук на път за някое по-интересно място. — Но преди още да довърши мисълта си, знаеше, че не е вярно.

— Та вие бяхте почти сгодени — напомни й Джеф раздражено. — Пък и много добре познавам Райън.

Нима, помисли си тя с мрачна ирония. Ала не толкова добре, колкото аз го познавам! И изведнъж си спомни вкуса на неговите целувки; парещия му дъх; чувството, което изпитваше при допира на стройното му, мускулесто тяло, оросено с капчици пот, пропито с уханието на пясък и лято; онази седмица на безгрижие и забрава в

Кейп Код... Преглътна с усилие и се зарадва, че Джеф не можеше да я види. Всичко това бе отдавна минало. Бе погребала мрачните чувствени спомени толкова надълбоко в съзнанието си, че се надяваше никога да не изплуват отново на повърхността.

— Но защо се върна, дявол да го вземе! — Той гневно блъсна с длан рамката на прозореца. — Защо не си стоя в Южна Америка или там, където се беше забил, и не ни остави на мира!

Яростта му я порази. Някога бяха добри приятели, Райън и Джеф. Добри приятели и сътрудници.

— Не знам — прошепна Линди повече на себе си.

Джеф се вираше навън като хипнотизиран. Ала тя знаеше, че мисли за оная ужасно гореща августовска седмица преди три години, когато животът им се промени изцяло и безвъзвратно. Същата седмица бе заминал на конференция в Торонто. Когато се върна, за негова изненада, Райън бе тръгнал за Рио и той трябваше да поеме ръководството на преуспяващата проектантска фирма, която приятелят му очевидно бе изоставил.

— Довечера заминавам за Ню Йорк.

— За Ню Йорк ли? — Спомените ѝ в миг избледняха. — Защо?

— Искам да открия някаква информация за „Кизмет Аркитекчъръл“ — отговори студено Джеф. — Кой са и кой стои зад тях.

— Кога ще се върнеш?

— В понеделник или най-късно във вторник.

— Нали в понеделник имаше среща с Антон Боровик за онази...

— Реконструкцията на Боровик е дребна работа в сравнение с проекта Ванклиф... — махна с ръка той.

— Ей богу, Джеф! Отлагаш вече втора среща с Боровик за една седмица. Може и да е дребна работа, но не забравяй, че все още съществуваме благодарение на поръчки като неговата. Препоръките на доволни клиенти в нашия бизнес означават много повече от голия талант. Запомни това!

— Скъпа, ако получа „Ванклиф“, ще затънем до уши в клиенти!

— А какво ще правим с Боровик все пак?

— Заеми се с него, моля те! — На лицето му се изписа подкупваща усмивка.

— Виж, Джеф... — въздъхна Линди. — Добре, ще му се обадя.

— Много си мила... — Изведнъж усмивката му изчезна. — И ако случайно се появи Макрий, кажи му да се омиа. Чудесно се справихме сами през тези три години, така че и сега ще минем без него.

— Рано или късно ще се наложи да поговорите — промълви тя и си даде сметка, че същото се отнасяше и за нея. — Някога бяхте приятели. Това би трябвало да означава нещо за теб.

— Не означава абсолютно нищо. И ако имаш поне малко акъл в главата, стой по-далеч от него. Можеш само да си навлечеш някоя неприятност, нищо друго!

Излезе и затръшна недвусмислено вратата. Линди впери загрижен поглед след него. Запознала се бе с Джеф последната година в университета. Той бе интелигентен млад архитект с безброй идеи и работеше с талантливия Райън. Излизаха заедно около година, а после я запозна с Райън Макрий. И изведнъж отношенията между Джеф и Райън се промениха. Винаги бе съществувала надпревара помежду им, ала внезапно тя загуби безобидния си приятелски характер.

Година по-късно Линди влезе във фирмата и пропастта между тях още повече се задълбочи. Всичко свърши преди две години и половина, когато Джеф изпрати писмо на Райън в Южна Америка да го уведоми, че „Уебстър и Форест“ започва самостоятелен бизнес — ход, който в действителност слагаше край на „Макрий и сие“. Райън не отговори, не писа нито думичка. А сега отново бе в Бостън.

— Мога ли да ти помогна с нещо, Линди, преди да си тръгна?

Тихият въпрос я стресна. Вдигна поглед и видя на вратата секретарката си, Марг Пиърсън.

— Толкова ли е късно вече? — погледна изненадано часовника си тя. — Не трябваше да ме чакаш, Марг. Свърза ли се с Антон Боровик?

— Ще те чакат у тях около осем. — В гласа ѝ прозвуча явно неодобрение. — Петък е, Линди! Би трябвало да се веселиш някъде, вместо цяла вечер да се ровиш в чертежи с Антон и Анджела Боровик. Този проект не е ли на Джеф?

— Джеф се е захванал с „Ванклийф“ и затова ще му помогна.

— Прекалено снизходителна си с него, Линди — укори я нежно Марг. — И той най-безсрамно те използва...

— Знам, знам. Поздрави Горд от мен и приятен уикенд.

— Добре! — засмя се Марг. — Разбирам намека. Тръгвам си. — Отиде до вратата и се спря нерешително за момент. — Линди, той се върна — промълви тя тихо. — Райън Макрий се върна.

Линди отмести поглед от разтревожените ѝ кафяви очи и започна да подрежда бюрото си.

— Зная, Марг.

Марг кимна, промърмори „лека ноц“ и затвори вратата.

Линди дълго време стоя пред отворената папка с проекти на реконструкцията на Боровик, но напразно. Най-сетне я затвори и отново погледна часовника. Бе почти шест. С необяснима възбуда и раздразнение започна да обикаля из кабинета си. Накрая се спря пред големите френски прозорци. От стъклото я гледаше собственото ѝ отражение — малко сърцевидно лице, заобиколено от лъскава коса с цвят на махагон. Чисто права и подстригана на черта, косата ѝ се спускаше до линията на челюстите; единствено редкият бретон над неспокойните сиво-зелени очи смекчаваше суровите линии. Сега бе по-къса, ала преди три години стигаше до раменете ѝ и тя я вдигаше на стегнат кок, който влудяваше Райън. Той я нападаше при всеки удобен случай и изваждаше карфицата на шнолата. Косата се процеждаше през пръстите му и Райън заравяше лице в благоуханието ѝ. Тази игра почти се бе превърнала в ритуал.

Ставам смешна, помисли си Линди раздразнено и се извърна от прозореца. Ако имам поне малко ум в главата, ще послушам съвета на Марг да отложи срещата с Боровик довечера. Ще се обадя на Джеф, преди да си е тръгнал, и ще го поканя да пийнем по нещо навън. Кой знае, сигурно ще ми е по-приятно с него, отколкото в компанията на куп скици и договори.

Усмихна се кисело на собственото си отражение и пхна папката с документацията на Боровик в кожената си чанта. Горкият Джеф! Нито един мъж през тези три години не може да измести от живота ѝ чертежите и проектите и Джеф не правеше изключение.

Вратата на кабинета се отвори и Линди се обърна.

— Още ли си тук, Джеф? Мислех, че вече си...

Гласът ѝ секна и тя затаи дъх. В миг си помисли, че ще припадне.

— Здравей, Линди!

Помнеше добре този дълбок гърлен глас. Райън я наблюдаваше внимателно от другия край на стаята.

— Здравей, Райън...

Той очевидно също бе изненадан. С удивително самообладание Линди устоя на мрачния му поглед. Дойде ѝ на ум, че трябва да каже нещо по-мило и сърдечно.

Обикновено умееше да поддържа разговор, но сега, лице в лице с мъжа, когото някога бе обичала, не можеше да измисли абсолютно нищо.

— Как си?

— Благодаря, добре.

Държаха се като случайни познати. Неочаквано ѝ стана смешно. Ей сега ще ме попита за времето... Пак носеше тесните джинси и спортна риза, ала бе сменил ботушите с елегантни мокасини. Меко кожено сако с цвят на карамел допълваше облеклото му. Сега ѝ приличаше не толкова на хамалин, а по-скоро на манекен от реклама на онези одеколони с непростимо мъжки имена. Само дето му липсваше една мадама със страстен поглед на рамото и екзотична вносна кола в далечината.

Райън внимателно я измери от глава до пети и видяното явно събуди любопитството му.

— Променила си се, Линди.

— Ами изминаха три години, Райън. — В същия миг съжали за лекомислието си и се учуди откъде се взе тази горчива нотка. Непринудено се приближи до него и му подаде ръка. — Изглеждаш чудесно.

Той се вгледа в ръката ѝ, сякаш бе жива змия. После до болка познатата ѝ уста се поотпусна с очевидно задоволство и Райън здраво стисна протегнатата ѝ длан.

— Минаха три години, Линди. След толкова дълго време човек има право да очаква от стар приятел нещо повече от обикновено ръкостискане, нали?

— Три години са много време, Райън. — Тя отдръпна ръка с усмивка. — А старите приятели поддържат връзка, нали? — Нескрита досада пробягна по лицето му. Времето бе изострило чергите му още по-силно, придавайки несъществуваща преди суровост на гъстите черни вежди и чувствената уста. Сините очи изпъкнаха с поразителна яснота на фона на задебелялата от слънцето и вятъра кожа. От него се

излъчваше нещо диво и първично, което я объркваше. Този красив мургав мъж ѝ бе съвършено непознат. — Кога си дойде в Щатите?

— Преди около три месеца. — Той се заразхожда из кабинета и започна да разглежда окачените по стените снимки и скици. Спря се пред чертожната дъска и хвърли поглед на започнатия чертеж. — Имах работа в Монреал и Ню Йорк. Върнах се в Бостън само преди няколко дни.

— Дълго ли ще останеш?

— Не знам. Надявам се да поостана. Зависи от някои неща.

Изглеждаше спокоен, отпуснат и господар на положението. И все пак Линди чувстваше, че е напрегнат. Наблюдаваше я с известно любопитство, като че ли се мъчеше да прочете мислите ѝ. Тя се отдалечи от бюрото и закрачи из стаята с възможно най-голямо равнодушие.

— И какво те накара да се върнеш в Бостън след всичкото това време? Работата или удоволствията?

— И двете. — Бдителен и предпазлив, Райън не откъсваше поглед от нея; изглежда съвсем не можеше да проумее или по-скоро да повярва на необикновеното ѝ безразличие.

— И ти си се променил, Райън — тихичко се засмя Линди. — Едно време мразеше да смесваш тези неща. На всичките онези ужасни коктейли ти и Джеф винаги ме зарязвахте насред тълпата и съумявахте да застанете настрана, както подобава на истински професионалисти...

— А Джеф как е?

— Добре. Замина по работа в Ню Йорк.

— Много жалко. Надявах се да го видя.

Нямаше грешка, този път в дълбокия му гърлен глас прозвуча подигравка.

— Той също гори от нетърпение да те види — каза тя, безкрайно изненадана от лъжата си.

— Разбира се, че ще гори! — Очите му се присвиха насмешливо, сякаш само той си знаеше за какво става въпрос.

— А ти, Линди? Радваш ли се да ме видиш?

— По-скоро съм изненадана.

— Да-а, имаш право. Много време мина, Лин.

— Да, наистина...

Райън присви очи, извърна поглед и отново закрачи из стаята. Внезапно изруга тихо, прокара ръка през гъстата си коса и се обърна към нея.

— Виж какво, Линди, до никъде няма да стигнем с тия банални любезности. Хайде да отидем да пийнем по нещо.

— Не мога, Райън. — За миг почти съжали, но чувството ѝ на съжаление бързо изчезна и добави: — Имам среща в осем, а вече става късно.

— Важно ли е?

— Отчасти.

— Мъж?

— Да.

Любопитството му прерасна в неприкрито раздражение. Линди тихо се засмя и се опита да сподави прилива на задоволство.

— Да не би случайно да ревнуваш, Райън?

— Не ме дразни, Линди — отговори тихо и замислено той. — Друг мъж ли има в живота ти?

— Какво искаш да кажеш с това „друг“? — Изведнъж напрежението, което витаеше в стаята, сякаш се сгъсти. Тя се почувства неловко, намръщи се и посегна към дамската чанта и папката с документи. — Радвам се, че си поговорихме, Райън, ала вече трябва да си вървя.

— Не си спомням да съм те дразнил някога с присъствието си, скъпа.

— Ще трябва да ме извиниш, Райън — каза Линди решително и пхна елегантната си чанта под мишница. — Може да се видим другата седмица, ако имам повече време — хладнокръвно излъга тя, но изпита внезапно предчувствие за надвиснала опасност и единственото и желание бе да се отърве от него колкото се може по-скоро.

— Ужасно ми липсваше през тези три години, Линди.

В гласа му затрептя особена нотка. През всичкото това време Райън очевидно бе запазил своята властна мъжественост и онова лениво надменно сексуално излъчване, пред което Линди беше напълно безпомощна. Дълбоко в нея се надигна неудържим порив; с някакъв изначален женски инстинкт тя откликна на повика на неговата мъжка жизненост и енергия.

— Така ли?

— Да, точно така! И това бе само уводът, скъпа. Сега очаквам да ми кажеш колко съм ти липсвал, колко се радващ, че отново съм при теб...

— Прекалено много искаш от мен, Райън... О, забравих, че ти никога не си се задоволявал с половинчати неща, нали?

Очите му помръкнаха от гняв, ала миг по-късно отново се проясниха. За пореден път Линди се възхити на самообладанието си. В погледа му се появи предишното подозрително недоумение; изглежда и той се чудеше на равнодушието ѝ не по-малко от нея самата.

— Продължаваш да ме гледаш така, сякаш не ме познаваш.

— Не съм убедена, че те познавам. Променил си се, Райън. Както спомена одева, три години са много време.

— О, няма нужда да ми го казваш... — Погледът му срещна нейния. — Не е минал и ден през тези три години, без да мисля за теб, Лин — промълви Райън дрезгаво, — без да се събудя през нощта и да те потърся до себе си.

— Сериозно? — вдигна учудено вежди тя и небрежно се отдалечи на безопасно разстояние. — Хората нали казват: „Каквато си я надrobiш, такава ще я сърбаш“.

ВТОРА ГЛАВА

— По дяволите, Линди! — Той се обърна с гръб и се подпря с цялата си тежест на прозореца.

Линди замислено се взря в него, смутена от парещата болка в думите му. Държа се глупаво, прошепна ѝ някакъв вътрешен глас. Все пак преди време го обичах! А може би и той ме обичаше, макар и по свой начин. За миг се поколеба, вперила очи в широкия му гръб, после въздъхна и захвърли чантата си на бюрото.

— Искаш ли нещо за пиене, Райън? — Тя кимна към шкафа с матови стъкла. — Барчето е в онзи шкаф.

Райън се отправи натам, критично проучи съдържанието на бутилките и си наля бренди.

— Явно си придобила доста изискан вкус или може би устройваш скъпи приеми...

— И двете. Седни. — Линди се отпусна в бял кожен стол близо до прозореца, но въпреки поканата ѝ, той продължи да се разхожда.

— Както виждам, доста добре се справяш, госпожице Форест! — каза тихо Райън, забелязал окачения в рамка „Диплом за най-добър дизайн“. — Не ще и дума, ти си един от най-талантливите архитекти в града. Работите ти са дяволски добри, Лин! Гордея се с теб!

— До известна степен го дължа и на теб, Райън!

— Не съм и предполагал, че имам някаква заслуга, скъпа. Само ти показах това-онова, ала останалото, както виждам, си свършила сама.

Никак не ѝ се искаше да си признае колко много я поласкаха похвалите му.

— Е, и ти не можеш да се оплачеш от липса на слава!

— Да, вероятно си права. — Той се умълча, поклащайки замислено чашата с бренди. — Но си платих за всичко, Линди. И цената бе твърде висока, повярвай ми!

— Всичко се заплаща, Райън! — промълви тя тихо. — Винаги си обичал да казваш, че за да успее, човек може да прави каквото си иска,

ала трябва да бъде готов да посрещне последствията от своите действия.

— Пропуснал съм да добавя обаче една незначителна подробност — трябва да знаеш какво търсиш, преди да се впуснеш с главата напред.

— А ти, Райън, намери ли каквото търсеше?

— Да-а, може би. Почти постигнах целта си, но си дадох сметка, че в действителност съм живял в жестока заблуда. — Очите му бяха приковани в нейните. — Обиколих света да търся нещо, което през всичкото това време се е намирало тук.

— Слава, известност, ласкателства... — подхвърли Линди заядливо; изведнъж не й хареса посоката на разговора. — Та ти си жива легенда, Райън Макрий! Какво искаш повече от това?!

— Готов съм да се откажа от всичко, само и само да върна времето назад — рече той сдържано. — Трябвах ми три проклети години, Линди, да разбера, че когато се качих на самолета и заминах за Рио без теб, направих най-голямата грешка в живота си.

— Животът е низ от грешки, Райън — вметна бързо тя, за да заглади положението. Въпреки усилията й, разговорът прие нежелателен развой; искаше й се да го прехвърли на по-безопасна тема.

— Ти какво, да не би случайно да ходиш на курс по „Клишета за щастлив живот“? — изръмжа Райън. — Непрекъснато бълваш разни досадни поговорчици. По дяволите, Лин, не съм дошъл да си губя времето със словесни гимнастики! Дай ми, моля те, една малка възможност да ти се извиня за...

— Не ми дължиш никакви извинения — прекъсна го рязко Линди. — Преди три години ти направи своя избор и смяташе, че си прав. Няма какво да ми обясняваш.

— Искан да бъдем заедно, Лин!

— Да, ала недостатъчно силно, за да се ожениш за мен — спокойно отбеляза тя, за да го подразни.

— Лин, аз...

— О, не се безпокой, Райън — засмя се Линди окуражително. — Нямам намерение да играя ролята на прелъстена и изоставена. Всичко това е вече минало. Тогава бях все още млада и наивно вярвах, че щом

един мъж се люби с някое момиче, непременно го обича. Но вече пораснах.

— Наистина ли така си мислеше? Нима можа да допуснеш, че не те обичам?

Тя внезапно се почувства неловко и пооправи плохата на полата си.

— Какво ли не си въобразявах за любовта, Райън. Обаче жестоката действителност разби илюзиите ми. Преживях истински шок, ала накрая се съвзех, разбира се, особено след като събрах сили и взех решение.

— Какво искаш да кажеш?

— Бях решила да дойда с теб, Райън. Само че когато се върнах в Бостън да ти го съобщя, ти вече бе заминал.

— Божичко, как ли си ме ненавиждала! — промълви той след няколко минути.

— Само докато престанах да се самосъжалявам и разбрах, че всъщност ми даде най-големия шанс в живота ми. — Райън очевидно се развълнува, но Линди не успя да прецени по изражението му дали изпитваше съжаление или недоумение. — Денят, в който си отиде, Райън, бе първият ден от моя нов живот. Дотогава няхах представа нито как да живея, нито какво искам да постигна в работата си. После ти ме напусна и всичко се промени. — Той бе сключил вежди и безмълвно я наблюдаваше. — Когато ти замина, спокойното ми, удобно съществуване се разтърси из основи. Джеф и аз трябваше да се борим със зъби и нокти да запазим компанията и тогава съвсем неочаквано открих, че притежавам неподозирани способности. Бях притисната до стената — трябваше или да използвам таланта си, или да наблюдавам как бавно фалираме. Напегнах силите си до крайност, за да видя докъде мога да стигна. И виждаш резултата, Райън — постигнах съвършенство в професията си, а иначе щях да си остана най-обикновен посредствен проектант.

— Ти и тогава беше много способна, Линди — нежно я поправи Райън, — обаче имаше нужда от време, за да се проявиш.

— Може би. Но може би просто трябваше да се уверя, че нямам нужда от теб, че мога да направя всичко, което пожелаея, и то да го направя добре — погледна го тя безпристрастно. — Както виждаш, успях!

— А щастлива ли си, Линди?

— Да, щастлива съм. Харесвам живота си такъв, какъвто е. — В думите ѝ прозвуча предупреждение.

Той присви очи, прикова поглед в питието и го разклати.

— От три месеца мисля какво да ти кажа, Лин... Трудно ми е да ти се извиня, след като направих цял куп глупави грешки.

— Не ми дължиш никакви извинения, Райън — успокой го Линди меко. — Човек един път в живота има такъв шанс, както ти с оная поръчка на Фуентес. Ако се бе отказал заради мен, рано или късно щеше да ме намразиш. А аз нямаше да го понеса.

— Ще престанеш ли с тази твоя убийствена любезност! Достатъчно ми е трудно и без да ме караш да се чувствам като някой непознат...

— А не си ли? — срязва го тя безцеремонно.

— Не! Ти много си се променила, Лин. Станала си по-студена, по-...

— Цинична...

— Щях да кажа огорчена.

— Не съм огорчена!

— А би трябвало — продължи Райън пресипнало. — Господ ми е свидетел, че имаш пълно право да си огорчена.

— Не те обвинявам за нищо, Райън. Явно се срещнахме в неподходящ момент. И двамата имахме свои мечти, свои собствени желания. Тогава просто бяхме различни.

— А сега, Лин? Можем да започнем всичко отначало.

— Така го каза, сякаш всичко е много просто. Твърде много неща се промениха през тези три години, Райън. Вече не съм същата Линди, която познаваше. Щастлива съм с работата си, с живота си. Не зная дали ще се намери място за теб в моя свят. А и, честно казано, не съм сигурна, че ми се ще изобщо да опитвам. — Той бързо сведе поглед към чашата, ала Линди успя да забележи болката в очите му и спонтанно се приближи до него. — Обичах те толкова силно, Райън, че любовта направо ме... поглъщаше, изпепеляваше. „Лексингтън Тауърс“ бе първата ми голяма поръчка и въпреки това бях готова да нарежа всичко и да тръгна с теб. По-късно неизбежно щях да съжалявам. Трябваше ми време, за да порасна, Райън, и ти ми го даде. Винаги ще съм ти благодарна за това.

Райън вдигна ръката ѝ към устата си. Тя затаи дъх, докато той целуваше кокалчетата на пръстите ѝ едно по едно.

— Нима няма да се намери място за мен в твоя нов живот, Лин?

Краката ѝ се подкосиха от тази възбуждаща ласка. Издърпа припряно ръката си и се изправи.

— Зависи за какво става въпрос. Райън. Ако имаш намерение да останеш в Бостън, навярно ще се срещаме доста често по работа.

— По дяволите, Лин! Много добре знаеш какво исках да кажа!
— Той скокна на крака. — Нямам никакво желание да те гледам как ми се усмихваш от другия край на някоя заседателна зала или пък да се задоволявам с две-три подарени минути на случаен прием или коктейл. Искам те в леглото си! Искам те в прегръдките си, гола, нашепваща онези изкусителни думички, които мълвеше някога. Искам да чувствам твоите зъби в рамото си, когато аз...

— Райън... Всичко свърши!

— По дяволите с това „свърши“! Спомни си нашата последна нощ заедно, Лин.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш — успя да се измъкне Линди, като отчаяно се опитваше да прогони призрака на онази нощ — спомена за върховния миг, когато обляното ѝ в пот тяло се гърчеше в екстаз.

— Но ти не ми даваш възможност да довърша!

— Няма какво повече да си кажем. Върви си!

— А Уебстър? — Райън спря за миг и тя се втренчи в него, съвсем обърквана от неочаквания обрат на разговора. — Къде е неговото място в новия ти живот, Линди Форест?

— Джеф и аз сме сътрудници. — Без да иска, Линди се хвана на въдицата. Зелените ѝ очи засвяткаха ядосано, като разбра как умело я бе накарал да заеме отбранителна позиция.

— Съдружници в моя бизнес — отбеляза той с хищническа усмивка.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа — продължи Райън иронично, — че в „Макрий и сие“ работата вървеше доста добре. А доколкото виждам, и сега положението е същото. Само дето компанията вече се казва „Уебстър и Форест“ — друго име, ала същите клиенти.

— Чакахме те, Райън — промълви тя. — Чакахме да пишеш, да дадеш някакъв знак, че ще се върнеш. Борихме се на живот и смърт да запазим компанията от фалит и най-сетне решихме, че няма защо да работим за един мним собственик, който дори не се трогна да се обади цяла година. Когато напуснахме „Макрий и сие“, някои от клиентите дойдоха при нас. Постигнахме всичко със собствени сили.

— Идеята сигурно беше на Джеф, нали? — В стаята се възцари ледено мълчание. — Имал е нужда името ти да фигурира в документите, иначе никой banker нямаше да го пусне изобщо да припари до входа на банката — изръмжа той със студена усмивка.

— Виж какво... — Линди се опита да запази спокойствие против волята си. — Не знам какво се е случило между вас двамата, но нямам намерение да участвам в разни глупави мъжки кавги.

— Та ти винаги си била в центъра на всичко — напомни ѝ Райън малко припряно.

— Джеф никога не ми прости, че те отнех от него.

— Никога не съм принадлежала нито на Джеф, за да ме „загуби“ — рече тя спокойно и го погледна изкосо, — нито на теб, за да ме „задържиш“.

— Беше моя, Лин...

— Не — прошепна Линди и изведнъж в гърлото ѝ заседна буца. Не знаеше дали думите ѝ прозвучаха като отрицание на твърдението му или на това, което ставаше в момента между тях.

— И все още си моя — продължи той съвсем тихо и се приближи към нея.

— Не — промълви отново тя и с престорено безразличие откъсна едно пожълтяло листо от фикуса до бюрото.

— Искам да се върнеш отново при мен, Лин...

Линди напрегна всички сили и воля, за да запази самообладание. Неочаквано ѝ се стори, че е изключително важно да устои. Сякаш трябваше да докаже нещо не толкова на Райън, колкото на самата себе си — на една малко позната страна от личността си, която непрестанно я измъчваше.

— Такава ли била цялата работа? — попита тя пресипнало. — Значи решил си, че аз и компанията ти се изплъзнахме от ръцете и сега си искаш всичко обратно, така ли?

— Искам теб! — Райън беше толкова близо до нея, че косата ѝ потрепна от топлия му дъх. — Винаги съм искал само теб... — Без всякакво предупреждение я притисна в обятията си. Макар и да го очакваше, Линди инстинктивно понечи да се отдръпне. — Божичко, Лин! Толкова много ми липсваше... — Устните му нежно се плъзнаха по тила ѝ и оставиха след себе си топла диря от целувки. — Цели три години мечтах да те прегърна. Копнеех да усетя тялото ти до моето; да се любим бавно и дълго, както преди... — Ръката му се прокрадна под блузата ѝ. Той леко отмести копринения плат и докосна с устни тръпнещата под ударите на сърцето ѝ плът. Върхът на езика му се виеше с бавни прелъстителни движения и Линди изпита неочаквана слабост. Стисна зъби и се помъчи да не реагира. Всичко свърши, каза си тя решително. Всеки мой порив е само природен инстинкт. Не мога да отрека, че адски добре го прави. — Спомняш ли си? — шепнеше примамливо Райън. — Спомняш ли си как те събуждах сутрин, Лин? Ами онази вечер, когато се връщахме от Кейп Код в дъжда и не можахме да издържим до вкъщи? Как отбих колата в една странична алея и се любихме като ученици?

— Не... — простена тихо Линди. — Райън, моля те...

— Бе истинско вълшебство! Може пак да се повтори!

— Не! — Тя стана студена и безчувствена. — Ще ме оставиш ли на мира?

— По дяволите, Линди! — Той рязко я пусна. — Защо ме отблъскваш така? Много отдавна го минахме този период на срамежливо опознаване. Достатъчно дълго сме били заедно и сме се любили. Познавам те цялата — сантиметър по сантиметър... Нищо не можеш да скриеш от мен, Линди, включително и това, че одевете се възбуждаше от ласките ми.

— Боже мой, Райън, та аз да не съм от камък? — Линди си пое неуверено дъх и се отдръпна от него. Едва се държеше на краката си. — Да, все още ме привличаш, ала това не значи, че имам някакво желание да започна наново оттам, където свършихме преди три години.

— Тогава ме обичаше — настоя Райън.

— Тогава — наблегна тя, — но магията отдавна вече се развали.

— Човек не може току-тъй да престане да обича някого. Нашата любов бе различна.

— Е, за един ден не може — съгласи се Линди охотно. — Признавам, че ми трябваше доста време. Обаче не съжалявам. Беше за по-добро. То е като шарката — заразиш ли се, умираш от болка, ала веднъж оздравееш ли — придобиваш имунитет за цял живот. Виж, Райън — продължи тя нежно. — Ако си дошъл за това, мисля, че е твърде късно. Наистина съжалявам.

— Не мога да повярвам — каза той приглушено. Линди познаваше добре тези упорито стиснати устни. — Преживяхме нещо, за което повечето хора могат само да мечтаят, Лин. Не мога да допусна, че вече не изпитваш нищо към мен.

— Не, не изпитвам абсолютно нищо — излъга тя студено. — Всичко свърши, Райън. И то още преди три години, когато ме напусна, без дори да се сбогуваш. А сега те моля да ме извиниш, обаче трябва да се прибирам.

— Линди! — В очите му се криеше недоверие, сякаш се съмняваше, че е чул правилно думите ѝ. — Сбърках много, Линди. Но в момента дори не подозирах, че правя толкова фатална грешка. Когато най-сетне започнах да добивам ясна представа за всичко, вече бе изминала половин година, бях се захванал с работата и... може би все още се опитвах да преценя нещата. Мислех за нас, за моите собствени чувства. Ала сега те моля да ми дадеш още една възможност, Лин; нека пак да опитаме... — Очите му бяха приковани в нейните. — Имаш право да ми се сърдиш. Не те обвинявам. Бях абсолютен глупак, че те зарязах така, но по дяволите, Лин, не се опитвай да си играеш с мен! Ако искаш разбесней се, хвърли нещо, наругай ме, изобщо направи каквото щеш, за да се почувстваш по-добре. Но само се върни в моя живот — там, където винаги ти е било мястото... Върнах се с хубави намерения, Линди. Искам отново да сме заедно.

Линди го изгледа втренчено. Внезапно не можа да се сдържи и прихна да се смее.

— О, Райън, извинявай! — Тя прехапа силно устни, за да потисне смеха си. — Имам чувството, че разиграваме някоя мелодрама. Изведнъж се появяваш от вдън земя и си въобразяваш, че трябва само да почукаш на вратата ми и ще се хвърля в обятията ти. Малък сладък глупчо! Ей богу, винаги си бил такъв самонадеян! — Бе истинско безразсъдство; тлеещите пламъчета в очите на Райън ѝ подсказваха, че си играе с огъня. Изпитваше необикновено

въодушевление. Колко добре владееше положението! Толкова пъти си бе представяла какво ще стане в този ден, а сега нямаше и помен от всичките ѝ съмнения и страхове. Все още с усмивка на устни взе чантата си и я пхна под мишница. — Надявам се, че сам ще се справиш до изхода, Райън.

— Да знаеш, че няма да се предам толкова лесно! — изръмжа той. — Желая те и няма да се спра пред нищо!

Думите му прозвучаха по-скоро като уверение, отколкото като реална заплаха, ала Линди внезапно се разтревожи.

— Напразно си губиш времето, Райън. Опитваш се да вдъхнеш живот на една любов, която отдавна вече не съществува. Дори и ти не можеш да направиш такова чудо.

— Не знаеш на какво съм способен, когато съм притиснат до стената — закани се Райън. Беше се притаил в сянката на прозореца като огромна златиста котка с пъргаво мускулесто тяло и пламнали очи.

Тя потрепери неспокойно. Преди в подобни случаи той щеше най-много да се раздразни, но после бързо му минаваше и се опитваше угоднически да замаже положението — започваше нежно да я ухажда, както в началото на тяхното запознанство. Ала човекът пред нея не бе предишният Райън Макрий. Този съвършено непознат мъж крачеше из стаята с непоколебима твърдост. Едва ли се бе променил дотолкова, че да прибегне до физическа сила. И все пак в съзнанието ѝ се прокрадваше смътно чувство за надвиснала опасност; страхуваше се, че не може да го предизвика безнаказано.

— Повтарям ти, само си губиш времето. О, да, съвсем забравих, че ти никога не се вслушваш в чужди съвети, дори и в моите.

По лицето му пробягна сянка на нетърпение. Линди за малко не се засмя. Райън обичаше да се налага; в работата и в личните отношения винаги той поставяше условията и командваше положението. Но отдавна вече тя сама диктуваше правилата на играта и посрещна учудения му поглед с невъзмутимо вдигната брадичка.

— Ти си най-проклетата и твърдоглава жена, която някога съм срещал. Радвам се, че поне някои неща не са се променили през тези три години.

Линди се усмихна неохотно и го последва на безопасно разстояние.

— Грещиш, Райън. Ти винаги си бил по-голям инат от мен!
Райън отвори вратата, спря се и я погледна замислено.

— Много ми е интересно кой ли ще се предаде пръв — долетя
мекият му кадифен глас.

— Райън, хайде да уважаваме миналото и да не го превръщаме в
някаква глупава играчка. Ако останеш в Бостън, вероятно ще се
виждаме често, ала нека не усложняваме нещата, моля те!

— Страхувам се, че няма да е толкова лесно, скъпа — нежно ѝ се
усмихна той.

— Какво искаш да кажеш? — изгледа го тревожно тя.

— Виж, Линди, имах прекрасна работа в чужбина, но оставих
всичко и се върнах в Бостън заради две неща.

— И кои са те? — подкани го Линди изтръпнала. Всъщност
знаеше отговора, ала искаше да го чуе от неговата уста.

— Джеф Уебстър — прошепна решително Райън. — И ти.
Излезе и затвори безшумно вратата.

ТРЕТА ГЛАВА

Линди гледаше втренчено след него. Разкъсваше се от удивление и гняв, и почти неудържимо желание да се изсмее. Боже мой, как безцеремонно нахлу в живота ѝ! Също като в сладникавите каубойски филми, където добрият смел герой се завръща да раздава мъст на онези, които са му причинили зло. С тази разлика, че той сам си беше виновен за всичко. Нито щеше да го линчува някоя кръвожадна хайка, нито го заплашваше бесило, ако се върнеше в Бостън. Никой не го караше насила да приеме работата в Рио, а и всички следващи ангажименти.

Тя се усмихна. Горкият Райън! Завладяваше победоносно държава след държава, следван от почести и уважение — Англия, Германия, Саудитска Арабия, Хонконг, Австралия. Възлагаха му все по-големи и престижни поръчки, които прибавяха нова слава към и без това легендарното му име. Като някой рицар от двора на крал Артур Райън се бе впуснал да дири Свещения Граал и сега се завръщаше опиянен от победи, за да се сблъска с жестоката действителност: животът в кралството се бе променил, а дамата на сърцето му си имаше собствен живот и не желаше да обръща поглед назад.

Някога той бе в центъра на нейната вселена, а сега внезапно се бе озовал изхвърлен някъде далеч встрани и напълно непотребен. Линди нямаше нужда от него — тя бе щастлива от своя нов живот и преуспяваше в кариерата си.

Това бе тежък удар. Дори и за човек като Райън.

Линди потрепери. Потри ръце и се опита да заличи в съзнанието си спомена от погледа, който той ѝ хвърли на излизане. Някъде дълбоко под изненадата, гнева и нетърпението тя долови непознато чувство. Тъга, може би. Съжаление? Или копнеж? Навярно някаква отчаяна смесица от трите. Сигурно бе това, защото Райън Макрий не обичаше да съжалява за нищо. Знаеше точно какво иска и как да го постигне.

Така постъпи и с нея. Още не можеше да забрави първата им среща. Беше на един коктейл, празнуваха поредния главозамайващ успех на „Макрий и сие“. Спомняше си, че се смееше и се озърташе за Джеф в многолюдната тълпа и изведнъж погледът ѝ се прикова в Райън. Тъмносините му проницателни очи я покориха и обсебиха. Стоеше вцепенена и почти не чу как Джеф я представи, нито какво отговори Райън. Светът около нея се завъртя, когато усети допира на неговата топла, сигурна длан. В този миг през телата им сякаш премина електрически ток и душите им се докоснаха. Линди никога не успя да анализира и проумее това усещане. Но още тогава, преди осем години, някакъв вътрешен женски инстинкт ѝ подсказа неизбежния край на тяхното запознанство.

Тя отново се усмихна. Сети се как се забавляваха заедно по-голямата част от вечерта, а през това време Джеф печелеше нови клиенти. После Райън я повери на Джеф и за нейна голяма изненада се разделиха, без изобщо да ѝ поиска телефонния номер. Това, разбира се, не бе последната им среща. Напротив, през следващите няколко месеца се виждаше много по-често с Райън, отколкото с Джеф. Нямаше събиране на архитекти или празненство, конференция, лекция или някакво светско събитие, на което да не са заедно. И точно на един такъв прием той ѝ предложи да работи в „Макрий и сие“.

Колко известни архитекти само бяха готови да си продадат и душата дори за подобна възможност! А за една абсолwentка по архитектура, на която ѝ предстояха три години стаж, преди изобщо да се яви на изпит за правоспособност, това бе изключително постижение.

Следващите четири години изминаха почти неусетно. Под възкрателното ръководство на Райън тя откри в себе си неподозирани зложби и талант. Наистина, в университета бе придобила технически умения, ала именно Райън разви артистичните ѝ способности; именно той напълно споделяше и разбираше нейните идеи и поощряваше творческите ѝ пориви.

Бавно и незабележимо отношенията им се променяха. Официалният тон между наставник и протеже постепенно отстъпи място на дълбоко и съкровено чувство. Професионалното уважение прерасна в приятелство, а приятелството — в любов, преди и двамата да осъзнаят какво става. Винаги се бяха чувствали прекрасно заедно.

Но сега безобидните им закачки придобиха нов оттенък и подтекст, а сериозните моменти — нова дълбочина и смисъл.

И изведнъж не Джеф, а Райън започна да я придружава на делови срещи и празненства; да я води на конференции и командировки; да я кани за домакия на частните си приеми и официални вечери. Работеха до късно в офиса, седнали един до друг на високите проектантски столове, и заедно обсъждаха чертежи и скици, с които чудесно можеха да се справят и сами. Райън свикна да я кани на вечеря след тези работни маратони. С часове седяха на чашка вино и си бърбеха за рокмузика, средновековна архитектура и за какво ли не още. После я изпращаше с колата до тях и се качваше да изпият по едно кафе, ала много често оставаха почти до среднощ на сладки приказки, смях и спорове.

Не се сецаше кога точно се влюби в Райън, ала помнеше с поразителна яснота първата нощ в обятията му. Бяха у Райън — в неговата елегантна къща на Бийкън Хил. Някакъв малък детайл му убягваше и тя остана почти до полунощ да му помага. Погълнати изцяло от работата, те обсъждаха различни идеи, пробваха ту един, ту друг вариант, а времето неусетно летеше.

Най-сетне всичко се получи. Ликуваща и изтощена, Линди захвърли чертежите настрана и изтича до кухнята да направи още една кана кафе. Като се върна след няколко минути, Райън се бе изтегнал на дивана и спеше. Донесе одеяло от спалнята и го зави. Имаше намерение да си събере нещата и да се прибере, но той се събуди и със съннена усмивка я придърпа към себе си. Размърда се да ѝ направи място. Тя се сгуши в прегръдките му, като че ли никога не се бе отделяла оттам.

— Късно е — прошепна Линди. Прекалено много ѝ се спеше, пък и се чувстваше доста приятно, затова едва успя да възрази, когато усети по врата си допира на устните му. — Трябва да се връщам в къщи...

— Остани малко — прошепна Райън, докато върхът на езика му се плъзгаше възбуждащо към ухото ѝ. — Божичко, Линди, знаеш ли, че този твой парфюм направо ме подлудява?

— Мисля, че...

— Замълчи, госпожице Форест — промърмори той и леко я обърна, така че устата ѝ се озова точно под неговата. — Шест месеца

вече не мога да мисля за друго. Така ми се искаше да те целуна и сега смятам да направя точно това...

Удържа на обещанието си. Непринудено потърси устата ѝ и езикът му измамно се промъкна между устните. В тялото ѝ сякаш се разяри чувствен пожар; разхвърчаха се хиляди огнени искри. Линди изпита непозната слабост и в този миг проумя, че рано или късно това трябваше да се случи.

Тази вечер не се любиха. Прекараха дългите часове до сутринта във взаимно опознаване, неизказана наслада и безкрайна нежност. Най-сетне малко преди зазоряване заспаха. Събудиха се прегърнати в студеното светло утро и неочаквано смутени от близостта си, се усмигнаха. Райън чудесно успя да се справи с неловкото положение. Ала когато се отправиха към офиса, всеки от тях си даваше сметка, че вече никога не ще могат да се върнат към предишните си взаимоотношения.

Въпреки всичко тя се опита да се държи така, сякаш нищо не се бе случило. Следващите три седмици се помъчи да убеди себе си, че не е влюбена, а просто се възхищава от професионалните му умения и го боготвори. Това едва не ги подлуди. Не знаеха какво да правят. Горкият Райън остана поразен и объркан от неочакваната ѝ студенина. Линди пък се бореше със съмнението, че може да обича един мъж и едновременно с това да работи за него. Но вече бе много късно да разсъждава. Най-сетне тя се подчини на своя първичен женски инстинкт и падна в обятията му, изпълнена със страстно желание и нежен копнеж.

Това се случи в Кейп Код. На Райън му хрумна да наеме къща край морето за десет дни. Малка творческа отпуска, както се изрази той. За нея това щеше да е една прекрасна възможност да се запознае с предварителните оценки на проекта „Лексингтън“ и да поработи на тишина и спокойствие, далеч от напрегнатата атмосфера в офиса.

Тръгнаха надвечер. В студения въздух се носеше мирис на буря. Едва успяха да пренесат нещата във вилата и всичко потъна в сива мъгла. Докато се шегуваше с бързите си реакции, Райън напали камината. Не след дълго навън заваля. Линди тъкмо разопаковаше виното и храната, която бяха купили по път. Покани го да остане за малко. Направи испански омлет и седнаха по турски пред камината.

Пиеха червено вино, бърбраха и се смееха, без дори да забелязват бушуващата навън буря.

По едно време, както си седяха, Линди вдигна очи към лицето му и откри, че я наблюдава. Втренчиха се един в друг; напрежението се съгсти до краен предел и въздухът сякаш затрептя, наситен с жизненост и сексуална енергия. Не помнеше дали направи някакво движение, ала в следващия миг се озова в прегръдките му и също както първия път ѝ се стори, че никога не се е отделяла оттам. Устните му докоснаха нейните и езикът му бавно и изкусно ги разтвори. Този път тя не изпита никакви съмнения или колебания. Сякаш нямаше нищо по-естествено от това да се притиска в обятията му, да се наслаждава на чувствения допир на устните му, да усеща неудържимия порив на тялото му.

— Линди! Не мога повече да издържам! Желая те, Лин! Искам да се любим! Сега! — Линди се задъхваше, опиянена от страст. В съзнанието ѝ бавно се промъкна мисълта, че е гола; блузата, сутиенът и джинсите ѝ, заедно с ризата и джинсите на Райън, лежаха захвърлени някъде из стаята. С нежни ритмични движения той се притискаше към нея и тя осезателно усещаше резултата от тази опасна близост. Мускулестите му бедра се стегнаха в обръч около нейните. — Нека да остана, Лин. Господи, как искам да остана с теб тази нощ!

Замаяна от желание, тя се опита да размисли, да отдели съня от действителността. Интимните милувки я изпълниха с копнеж и неудовлетвореност, всяка фибра от тялото ѝ потръпваше при най-лекото му докосване. Една дума, само една думичка и Райън щеше да се подчини мълчаливо и безропотно. Всичко зависеше от нея.

— Да! — прошепна Линди. — О, Райън, да! Остани при мен! Толкова те желая! — Той плъзна ръце по гладкия ѝ гръб, пъкна ги под дантелените бикини и властно я придърпа със силен тласък. Прегърнаха се голи и Линди усети топлината на кожата му. Прилепи тяло към неговото и се наслади на допира до плътта му. — Люби ме — молеше се тя и се надигаше към него с необуздано желание. — О, Райън! Моля те...

— Боже, колко си хубава! — пое дъх Райън и нежно прокара пръсти по извивката на гърдите ѝ. Потърси с устни зърното и го засмука. Линди безсилно отпусна глава върху ръката му. — Ако знаеш

само колко ноци съм мечтал за този миг. Направо щях да полудея. Не можех да мисля за нищо друго, само за теб, как ще се любим...

— Знам — задъхваше се тя. — Как да не знам!

— А знаеш ли, че разби живота ми на пух и прах? „Макрий и сие“ ще се разпадне с гръм и трясък покрай мен, а аз изобщо няма да разбера какво става! — Линди зарови пръсти в косата му и потръпна в сладостно очакване, когато ръката му леко разтвори бедрата ѝ. С крайчеца на пръстите си той погали чувствителната ѝ кожа. От гърдите ѝ се изтръгна немощен зов и Райън откликна с готовност на молбата ѝ. Ръката му бавно и лениво се придвижваше нагоре. Ту я милваше нежно, ту страстно впиваше пръсти. — Желает ли ме, скъпа?

— Да! — изхлипа тя и се притисна към ръката му, почти обезумяла от сладострастните ласки.

Легна целият върху нея и пъкна краката си между нейните. Тялото му възбуждащо се притискаше и почти се сливаше с нейното. Линди имаше чувството, че ще полудее от това многообещаващо докосване. Със затаен дъх усети под дланите си как по мускулестия му гръб се разляха вълни от напрежение и той направи първия колеблив опит да проникне в нея. Но изведнъж възкликна учудено и се помъчи да спре своя последен върховен тласък. Тя инстинктивно извика и Райън се вцепени.

— Линди! — Погледна я с благоговейна изненада. — Извинявай, скъпа. Не исках да те заболи. Дори и не подозирах...

— Да! — Райън понечи да се отдръпне и Линди се вкопчи в него. — Да, Райън, наистина не знаеше.

— Божичко, Линди, ти си непресъхващ извор на изненади! Защо не ми каза? Щях да проявя безкрайно повече нежност и да си спестя терзанията от последните седмици.

— А какво очакваше, за бога? Да седна да ти разправам, че съм девствена ли?

— Да, имаш право — засмя се той. Помилва скулите ѝ с пръст и я целуна по долната устна. — Любопитен съм да чуя някой ден как едно толкова привлекателно и съблазнително двадесет и шест годишно момиче като теб е успяло да запази добродетелта си до такава почтена възраст.

— Не се продавам лесно, ето как! — подразни го тя. — В края на краищата, в определени случаи една дама би предпочела или нищо,

или само най-доброто.

Райън все още се усмихваше, но внезапно усмивката му се скри.

— Никога няма да ти причиня болка, Лин! Никога и с нищо!

— Знам! — Линди склучи ръце около врата му и притегли лицето му. — Обичай ме, Райън! Нека да се любим!

— Не, Лин! Трябва да се погрижа за още нещо.

Линди се обърка, когато той понечи да стане, ала силите ѝ стигнаха само да го стегне в още по-здрава прегръдка.

— О, няма нищо, Райън. Всичко е наред. Наистина всичко... Ако съществуваше някаква опасност, никога нямаше да се съглася. Може и да... — „Може и да съм влюбена в теб“, едва не се изплъзна от устата ѝ, но я възпря мисълта, че все още е твърде рано да му го каже.

— О, Линди! — Той прислони лице на гърдите ѝ и целият потръпна. — Сигурна ли си, скъпа?

— Да! — усмихна се тя и обърна устните му към своите. — Абсолютно съм сигурна! Искам да се любим... — прошепна Линди и се намести под него; ръцете ѝ все още бяха обвити около врата му. — Моля те, Райън, искам сега!

Сякаш онемял от страхопочитание пред някакво дългоочаквано чудо, Райън се опияняваше от наслада. Тялото му неудържимо се стремеше към нейното; един в друг, те се отдаваха на неповторимото възшебство да се реят в шеметните висини на една чувствена вселена. Той изкусно обуздаваше буйната си страст и с бавни стъпки я водеше към края, като ѝ даваше възможност да вкуси и опознае всяка нова тръпка и порив на това непознато усещане. С безкрайна нежност и умение настройваше струната на желанията ѝ в хармония с неговия трепет, без да бърза и да я лишава от щастието да се наслади на всеки отделен миг от магията на любовта им.

С необикновен плам и забрава тя се остави напълно във властта му. Извисиха се до неподозирани височини, когато внезапно някъде дълбоко в себе си Линди долови ново смътно усещане — изопнат до скъсване нерв пулсираше с нестихваща настойчивост. Дъхът ѝ спря, всичко избледня и тя се отдаде изцяло на стремежа си да улови натрапчивия повик на своята женска природа. Райън предусети нарастващата ѝ възбуда и промени темпото на движенията си в съответствие с нейния ритъм, водейки я към върховния екстаз.

— Райън... — Единият ѝ крак се отпусна върху неговия; пръстите ѝ конвулсивно се вкопчиха около врата му. — О, Райън!

— Спокойно, миличка — долетя пресипналият му от напрежение глас. — Отпусни се и остави всичко на мен, Лин. Просто се отпусни и се наслаждавай.

Линди изхлипа и безумно се сгърчи, когато достигна връхната точка на удоволствие. В гърдите ѝ се разля гореща вълна; тялото ѝ се разтърсваше от последователни спазми и тръпнеше в наслада. Изтощени и замаяни, те лежаха слети в прегръдка и бавно се връщаха към реалността. Малко по малко сърцето ѝ успокои лудешкия си бяг и тя успя да си поеме дъх; все още по тялото ѝ преминаваха сладостни тръпки. Райън се надигна на лакти, за да я погледне.

— Ето какво значи съм пропуснала през тези години...

— Горедолу — засмя се той. — Е, има още цял куп нюанси и щрихи, които можем да нахвърлим заедно, ако, разбира се, проявиш интерес...

— Случайно не се ли опитвате да ме подмамите да се отдам на плътски удоволствия, господин Макрий?

— Повече от сигурно — промърмори Райън. — Ала тъй като образно и живо ви показах недостатъците на целомъдрието и, както изглежда, върху мен пада отговорността да нося тежкото бреме на този грях, смятам, че най-малкото, което мога да направя за вас, е да ви помогна да наваксате изгубеното време.

— Вие сте изключително щедър човек! — възкликна Линди.

— Всъщност следващите няколко дена възнамерявам да поработя точно върху този пропуск във вашето образование. — Целувката му сякаш разрови тлееща чувствена жарава. — Ще остана безкрайно изненадан, ако изобщо успеете да начертаете и линия, скъпа госпожице...

И удържа на думата си. Папките и чертежите потънаха в забрава през онези десет дни на страст и любов, когато той събуди в нея непознати дотогава чувства. Светът изчезна, останаха само те двамата, притиснати в жадни и ненаситни милувки, облечени в лъчите на слънцето и дъха на морето. Времето се превърна в безкраен поток от удоволствия и взаимно опознаване, нарушаван единствено от редкия сън и случайните пътувания до Провинстаун за неща от първа необходимост. Потънали във веселие и екстаз, те се хранеха само със

своята необуздана изпепеляваща страст. Имаха чувството, че щастието им ще продължи вечно.

Линди рязко се отърси от спомена за миналото и си даде сметка, че все още седи в офиса. Боже мой, какво ѝ ставаше? Та нали отдавна вече бе забравила всичко?

Скочи на крака, грабна дамската чанта и папката с документацията и се отправи към вратата. Това бе истинска лудост! Имаше къде-къде по-важна работа от тази да седи тук и да се отдава на разни еротични фантазии, свързани с един мъж, когото не бе виждала от години! Джеф бе прав, каза си тя с необикновено озлобление и горчивина. Защо просто не си стоя в Южна Америка и не ни остави на мира?

Без съмнение уикендът бе един от най-лошите, които Линди помнеше. А и понеделникът не бе по-добър. Цял ден прекара на една строителна площадка в Салем в безплодни усилия да се съсредоточи върху работата. Колкото повече се опитваше да не мисли за Райън, толкова по-невъзможно ставаше това. Най-сетне изостави всичко и се върна в Бостън на ръба на нервна криза. Блъсна вратата на офиса и срещна погледа на Марг.

— Вече си мислех, че никога няма да се върнеш. Лош ден ли имаш?

— Малко е да се каже лош, направо е отвратителен! — С широк замах захвърли свитък чертежи върху ниската масичка. — Нещо ново от Джеф?

— Нито дума. Между другото, Опел Уестлейк се обади да ти напомни, че следващата седмица ще освещават новата къща. — Тя последва Линди до кабинета ѝ и се пресегна да отбележи датата в календара на бюрото. — Не забравяй, че си почетен гост на тържеството и няма да направи много добро впечатление, ако не отидеш.

— Какво говориш! Нима мога да пропусна един от прочутите приеми на Опел и Бриг Уестлейк? — засмя се Линди. — За нищо на света! Дори и ако трябва цяла вечер лично да развеждам гостите из къщата...

— Това е то да си голям архитект! — отбеляза Марг с усмивка. — Видя ли хвалебствената статия в „Нашия дом и нашата градина“? Този път дори са ти написали вярно името!

— Сигурен признак, че ставаме известни...

Марг се разсмя и се отпрати към вратата.

— Обади се Райън.

— И какво?

— Нищо. Каза само, че пак ще се обади.

Линди кимна. Седна и разсеяно запрелиства пощата; нямаше абсолютно никаква представа какво чете.

— Минава четири, Марг. Можеш да си тръгваш. И аз няма да се бавя — само още няколко минути.

— Де да можех да ти повярвам... Защо не се отбиеш у нас за вечеря?

— Много ти благодаря, Марг. Какво ще кажеш за някой друг ден пред седмицата, а?

— Значи обещаващ! — каза Марг твърдо и затвори вратата след себе си.

— Обещавам — отговори Линди. За миг се вгледа в затворената врата и после отмести писмата настрана.

Не можеше да си намери място. Нито ѝ се прибираще в къщи, нито ѝ се оставаше в офиса. Сети се за поканата на Марг и съжали, че отказа, но вече бе твърде късно. Заслуша се в стъпките на секретарката, които отекваха в коридора. Не зная какво ти е, посъветва се раздражено тя, ала се съвземи, по дяволите! Не забравяй, че докато Джеф се върне от Ню Йорк, ти си начело на компанията.

Припряно се извърна, запали лампата над чертожната дъска и се взря в започнатия проект. Това бе работният чертеж на Джеф за реконструкцията на Антон Боровик. Линиите пробягваха върху хартията плътни и уверени, нахвърляни сякаш от сигурна ръка; и все пак, оставяха у наблюдателя неясно чувство за хаотичност. Линди се замисли над думата; не беше хаос в буквалния смисъл, а по-скоро в емоционален аспект — като че ли Джеф не бе вложил никакво чувство в работата. Ами точно така, разбира се! Всичките му проекти на къщи лъхаха на празнота и безличност и в действителност разкриваха неговата липса на интерес към сгради под двадесет етажа.

Не е честно, упрекна се тя и седна на високия стол. Джеф е добър архитект, само дето му липсва търпение. „По дяволите, Линди“, бе извикал преди две години и половина. „Не можем вечно да го чакаме! Няма да се върне! Или ще сменяме мокрите гащи на

изоставеното бебе на Макрий до края на живота си, или ще започнем свой бизнес! Какво предпочиташ?“. Така от неговия гняв и нетърпение се роди „Уебстър и Форест“. Трябваше да се преборят с много трудности, особено през първите няколко месеца. Работеха като луди, за да изплуват на повърхността. После един от нейните дизайни спечели голяма поръчка за обширен търговски комплекс, а много скоро след това Джеф получи „Атриум“-а.

А сега? И сега се справяха доста добре, само... напомни си Линди спривахо, само да не фалират заради тази нейна неочаквана неспособност да се съсредоточи върху работата за повече от две минути.

Държеше с ръка кафето и отпиваше по малко, а погледът ѝ се плъзна върху скицата. Несъзнателно посегна към молива. Първите щрихи станаха неуверени и колебливи; тя се опитваше да почувства същността на къщата, да улови духа ѝ. Идеята все още нямаше ясни очертания и форма, но вече беше там, във въображението ѝ, и чакаше Линди да я извае с любов и търпение. Малко по малко линиите ставаха по-смели, идеята постепенно придобиваше плът и кръв, Линди разсеяно нагласи лампата и се вгълби в чертежа. Увеличи наклона на покрива, за да изпъква върху фона на дивия пейзаж...

Седем и половина! Не можеше да повярва на очите си. Бе прекарала над чертежа повече от три часа! Разтри схванатия си врат и погледна проекта. По устните ѝ пробегна усмивка. Беше много добър — направо чудесен! Хайде, тръгвай си, каза си тя. Вземи душ и се наспи едно хубаво, а утре цял ден можеш да се поздравяваш за неограничения си талант.

Паркингът бе празен. Токчетата на каубойските ѝ ботуши отекваха равномерно в бетонните стени, докато Линди решително крачеше към лъскавия си тъмносин мерцедес. Някаква друга кола, наполовина скрита в сянка, се спотайваше до нейната.

Стоманеносиво мазерати. А отстрани, облегал се небрежно с кръстосани ръце и крака, чакаше Райън. Линди се вцепени. Беше с полуразкопчано тъмнокафяво кожено яке с вдигната яка и тесни джинси. Изглеждаше много жилав и здрав, а избелялата риза и късото яке подчертаваха още по-силно стройното му мъжествено тяло. Гледаше я с присвити очи. Тя енергично се приближи към него и

извади ключовете от ръчната си чанта. Прескочи внимателно протегнатите му крака и хвърли папката с чертежи на задната седалка.

— Едва ли гориш от желание да ми кажеш как успя да минеш през охраната.

— Използвах вродения си чар — усмихна се той чистосърдечно и сякаш пред нея отново се изправи предишният Райън със своя палав и дяволит поглед. — Досадният възрастен джентълмен на входа си въобразява, че съм твоят отдавна изчезнал брат мисионер, който току-що се е завърнал от Южните морета.

— Ти си непоправим лъжец, Райън — разсмя се Линди, въпреки волята си.

— Импулсивен, по-скоро. Има огромна разлика между двете.

Погледът му се плъзна с явно одобрение по меките ѝ черти и форми. Тя отвори вратата на колата и се намести зад волана.

— Марг каза, че си ме търсил.

— Четири-пет пъти. Не се ли обаждаш да провериш какво става в офиса, когато си извън града?

— Нямахте телефон наблизо.

— Ти май много-много не използваш телефонния си секретар, а? Два пъти звънях у вас вчера.

— Бях заета. Обикновено го включавам, когато работя. Сигурно сутринта съм забравила да го проверя.

— Работиш в неделя сутрин?! — По устните му бавно се изписа усмивка. — Спомням си как в неделя се излежавяхме до обед в леглото. А ако не ме лъже паметта, оставахме там и през по-голямата част от следобеда.

— Трябва да си бил с някоя друга, защото аз не си спомням подобно нещо — невъзмутимо отвърна Линди.

Дълбокият му ленив смях внезапно секна. Бавно се отдръпна от мазератито и се облегна с ръка на предното ѝ стъкло.

— Ела у нас да пийнем по нещо. Ще се преоблека и можем да излезем на вечеря.

— Не, благодаря! — Тя запали колата и я включи на скорост.

— Не си спомням да си се страхувала от нещо, Линди. — Каза го нарочно, за да я предизвика и самонадеяната му усмивка го потвърждаваше. Линди стисна ядно волана, ала реши да не поема хвърлената ръкавица.

— Най-разумно ще е да се отдръпнеш няколко крачки, Райън, ако не желаеш да те контузя и да си създадеш един куп неприятности. — Тя кимна многозначително към страничното огледало, което сочеше към слабините му. — Макар че ми предлагаш такава съблазнителна мишена, сърце не ми дава да лиша отбраното бостънско женско общество от мъж като теб...

— В живота ми има само една жена — изръмжа Райън заплашително. — И тази жена най-упорито си търси шамарите!

— Сега пък насилие! Какво стана с вродения чар на Райън Макрий? — учудено повдигна вежди Линди.

— Непрекъснато се топи под напора на неудържимото му желание да наплеска една дяволски привлекателна и дяволски непоносима бостънска архитектка! — Линди прехапа устни да не се засмее. Отпусна амбреажа и малката кола пропълзя леко напред. Той измърмори нещо цветисто, посегна към волана и го хвана здраво с ръка. — Ако се притесняваш, че ще се събудиш сутринта в леглото ми, скъпа, мисля, че не се страхуваш единствено от мен...

Намекът му събуди в нея тревожни опасения, които до този момент бе кътала дълбоко в съзнанието си. Въпреки това обузда гнева си и го погледна предизвикателно.

Мисля, че се надценяваш, Райън. Не си въобразявай, че ще падна в обятията ти заради дяволската ти усмивка и мъжествените ти рамене. Преди три години, може би, но не и сега!

— За бога, Лин... — В погледа му се четеше открита молба. — Не сме се виждали от три години. Искам да си поговорим, да бъдем заедно. Толкова много ли искам, по дяволите?

Линди се взря в него с недоверие; съзнаваше, че се оставя да я подведа, че трябва само да натисне педала и да се изгуби в нощта. Ала нещо в тези тъмносини очи измамно я задържаше.

— Все още ли обичаш испански омлет? — долетяха думите ѝ, преди изобщо да разбере какво говори; вслуша се в гласа си с изненада и смут.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Райън се сепна за миг, но много бързо дойде на себе си.

— Само когато ти го приготвяш...

Линди откъсна очи от властния му поглед и се почувства уловена в капан. Какво правеше, за бога? Едно е да си разменя остроумни реплики в някакъв подземен гараж и съвсем друго да го кани на вечеря. Ала вече бе късно да съжالياва. За нищо на света не можеше да оттегли поканата си, без да му даде повод да се увери в предположението си, че се страхува от него.

Прониза я смътно усещане за опасност, когато няколко минути по-късно погледна в огледалото и видя отзад злокобните очертания на мазератито. Хрумна ѝ да му се изплъзне някъде по пътя, но Райън успяваше да кара долепен за задната ѝ броня, сякаш отгатваше намеренията ѝ. Със същата ловкост се промъкна покрай портиера и най-последно се изправиха пред вратата на апартамента ѝ. Прекрачи прага почти предпазливо и я последва в мълчание през малкото огледално антре до хола.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Коняк, ако имаш.

Отвори пълното барче, извади две чаши и наля на Райън коняк, а на себе си сипа бяло вино. Той все още стоеше в средата на стаята и се оглеждаше замислено. Апартаментът тънеше в разкош и нямаше почти нищо общо с предишната ѝ къща. Откакто Райън я видя за последен път, бе настъпила огромна промяна във вкуса ѝ. Холът, целият в бяло с черен акцент, бе последна дума на модата. Изящната мебелировка създаваше атмосфера на спокойствие и изтънченост. Всичко носеше недвусмисления отпечатък на нейния неповторим стил, ала това бе стилът на една нова Линди Форест. Той отчаяно се опитваше да проумее промяната, да открие в заобикалящата го обстановка жената, която познаваше.

— И двете чаши ли са за теб?

Тихият глас я изтръгна от размислите ѝ. Даде си сметка, че все още държи коняка в ръка и му го подаде с усмивка.

— Извинявай. Защо не запалиш камината, докато си меря силите в кулинарното изкуство?

Линди огледа просторната кухня. От хола се разнасяше букет от звуци. Райън тихо си подсвиркваше; от стереото долиташе приятна музика; огънят в камината едва доловимо пращеше, огнените искри угасваха с шепот в пространството, стъклените чаши се докосваха със звън. Колко обикновен шум! А каква уютна атмосфера създаваше само!

По дяволите! Защо изобщо го покани?! Той се мъчеше да събере разпръснатите късчета на една връзка, която вече не съществуваше, а тя нямаше нито време, нито желание да му помага...

— Имаш ли нужда от помощ? — Райън внезапно се появи на вратата с чаша в ръка.

— Не! — погледна го с широко отворени очи Линди и тихо се засмя. — Изплаши ме... Толкова е странно! Вдигам глава и неочаквано те виждам тук... — Думите ѝ заглъхнаха в тишината, докато бъркаше яйцата.

— За първи път от три месеца се чувствам у дома — промълви той и се изтегна върху дивана. — Липсваше ми, Лин. Жадувах за разговорите, за концертите, за безделните неделни следобеди у вас, прекарани в слушане на Бах и четене на „Ню Йорк Таймс“.

— Ами съботните сутрини на пазара Фанъл Хол? Как се скитахме безцелно из сергиите на Бул Маркет и после се отбивахме в онази малка сладкарница на капучино и лешникови кроасани...

— Купувахме топли франзели, датско сирене и любимото ти сладко червено вино и ги носехме вкъщи за обяд.

— И сладолед! От години не съм ходила там. Чудя се дали в деликатесния магазин в дъното на улицата все още правят онази невероятна пастърма върху ръжен хляб...

— Ето причина да проверим — усмихна се Райън. — Хайде утре да отидем до залива Мариот за скариди и шампанско, както обичахме да правим.

Магията изведнъж се развали. Тя не откъсваше поглед от купата в ръцете си, ала усещаше близостта му и спомените нахлуваха в главата ѝ.

— Страхувам се, че ще трябва да отидеш сам. Джеф е все още в Ню Йорк и съм затрупана с работа. — Телът се удряше в купата и силният шум отекваше в настъпилата тишина.

— Аха... — обади се той след известно време.

Линди хвана с две ръце купата и замислено се втренчи в яйчната пяна. Питай, настояваше някакъв вътрешен глас. Хайде, попитай го... Три години я измъчваше този въпрос, но сега, когато вече имаше възможност да го зададе, се колебаеше, страхуваше се от вероятния отговор.

— Райън — промълви тя, без да го погледне. — Защо си тръгна така? — Безцелно завъртя телта с ръка. За малко щеше да добави „без да съжالياваш“, ала си даде сметка, че не бе време за обвинения.

Райън дълго не отговори.

— И аз бих искал да зная, Линди — каза най-сетне, застанал с гръб към нея. — Боже, как ми се иска да зная! — Линди кимна, сякаш на себе си, обърна се към кухненския шкаф и се зае да добавя олио, оцет и още подправки. — Хиляди пъти съм се питал защо го направих, Лин... И все още не мога да проумея.

Тя извърна глава. Не очакваше такъв отговор. Но какво всъщност искаше от него? Да ѝ даде подробен отчет за своите мотиви ли?

— Ти нарани чувствата ми, госпожице! — Линди толкова обичаше тази негова невъздържана усмивка... — Аз, най-талантливият архитект, любимецът на всички, изведнъж се оказах изхвърлен с презрение! Най-безцеремонно отритнат, представяш ли си! — Той поклати скептично глава и продължи: — Бях много нетърпелив, Линди. Исках да притежавам всичко, и то веднага! Не разбирах, че има неща, за които човек си заслужава да почака... Бях невероятно самонадеян! Обичах да се налагам, да получавам всичко, което поискам. Интересуваше ме единствено моя успех, моя живот, моята кариера! — Погледна я в очите. — Не проумявах защо не можеш да изоставиш всичко и да тръгнеш с мен. Аз, разбира се, не желяех да се обвързвам с нищо. Обещавах ти само шест прекрасни месеца любов под слънцето на Рио...

Тя леко се усмихна и посегна към чашата с вино.

— Честно казано, не знам дали очаквах нещо от теб. Не знам дали изобщо някога съм очаквала нещо определено.

— Заслужаваше повече от това — рече глухо Райън. — Исках всичко от теб, Лин, а не бях готов да жертвам нищо. Разбира се, тогава не го осъзнавах. Знаех единствено, че искам да дойдеш с мен и се почувствах ужасно огорчен, когато ти отказа. Гордостта ми бе тежко наранена и изобщо не си направих труда да погледна нещата от твоя страна. Реших, че ще мина и без теб.

— А през цялото това време аз си въобразявах...

— ... че търся любовни приключения, нали? — довърши думите ѝ той. — Че имам нужда от любовница... Е, и аз не ти дадох особени основания да предполагаш обратното. По-късно в тази моя дебела глава успя да се промъкне мисълта, че нямах абсолютно никакво право да те карам да се откажеш от първия голям проект в твоята кариера. Беше прекалено добър архитект, за да искам от теб подобно нещо.

— Но ти не се върна — промълви Линди. — Не се върна дори и след като приключи с поръчката на Фуентес...

— Да... — Райън гледаше някъде настрани. — Тъкмо привършвах с работата, когато получих писмото на Джеф, с което ме уведомяваше, че двамата образувате нова фирма. Може би трябваше да се върна тогава, ала се почувствах обиден и възмутен. Просто побеснях от ярост! И колкото повече време минаваше, толкова по-трудно ми се струваше да се върна — изсумтя Райън. — Божичко, какъв самодоволен глупак бях!

Тя го погледна изненадано. Това не беше човекът, когото бе познавала и обичала... Никога Райън не изпитваше угризения или съмнения. Влетя в живота ѝ като вихър и я понесе по своя начертан път към някаква неясна съдба, а когато тя отказа да следва посоката, която ѝ бе предопределил, я изостави и продължи сам напред.

— А сега се върна — отбеляза Линди сухо.

— Да, върнах се, Линди — повтори той дрезгаво.

Внезапно стаята се зареди с напрежение. Очите му срещнаха погледа ѝ и го задържаха. Райън остави чашата и се приближи към нея. Тя притаи дъх и за миг се почуди дали ще я целуне отново. За нейна изненада идеята не ѝ се стори чак толкова отблъскваща. Бавно, без да откъсва поглед от очите ѝ, той измъкна чашата от дланите ѝ и постави ръце на раменете ѝ.

— Линди, знам, че търсиш някаква дълбока и трезва причина за всичко, но аз просто не съм в състояние да ти я дам. Приеми, че съм

бил незрял, самолюбив и непоправим егоист. Прибави, ако щеш и една огромна доза инат и глупост.

— Човек трудно може да ти възрази — подхвърли Линди.

Напрежението се разпръсна. Райън тихичко се засмя, отдръпна ръце и посегна към салатата.

— Това готово ли е вече? Умирам от глад! — Измъкна резенче краставица и го пъкна в устата си.

— Почти. Подай ми чиниите до ръката ти. — Тя отмести очи от него и неочаквано се разбърза да сервира яденето. — Хайде да пренесем всичко до камината. Вземи моята чаша...

Постави чиниите и салатата върху здрав бамбуков поднос. Какъв неочакван обрат взеха нещата тази вечер! Беше се заклела, че няма да го пусне да припари в дома ѝ, а камо ли да му приготвя вечеря!

Седнаха пред камината и се увлякоха в спомени и случки; звънкият им смях заглушаваше пращенето на огъня. От време на време Линди несъзнателно го поглеждаше, сякаш да се увери, че е истински; не можеше да се отърси от мисълта, че ей сега ще се събуди, както толкова други нощи, и ще открие, че всичко е било само сън.

Райън лежеше на пода до нея със затворени очи и кръстосани крака. Чашата с вино се мъдреше на гърдите му, а под главата си бе пъкнал сгънатата на две възглавница. Върху челото му бе паднал кичур коса и тя неволно посегна да го отмести. Струваше ѝ се невъзможно, че са изминали три години. Все пак невероятното бе факт. Изглеждаше някак си по-стар, ала причината едва ли бе единствено в отлетелите години. Сякаш буйният плам и неукротимите сили, които горяха някога в него, се бяха уталожили и укротили.

Въпреки решението си да го държи на безопасно разстояние, Линди чувстваше, че губи почва под краката си. По дяволите, като че ли точно там му бе мястото — в нейния живот! Времето сякаш с един скок се бе върнало назад, заличавайки тежките думи и гневните постъпки. В гърдите ѝ неочаквано се надигна желание да докосне дебелината му чувствена долна устна, но вместо това скръсти ръце в скута си.

Нещата явно не се развиваха както трябва! Не бе предвидила Райън да лежи пред нейната камина, да пие нейното вино и да я смущава с тревожни спомени. Не очакваше, че ще остане толкова дълго. В плановете ѝ не се предвиждаше подобно стечение на

обстоятелствата. Ала какви изобщо бяха плановете ѝ, запита се печално тя.

Погледна го и забеляза, че я наблюдава с присвити очи. Преглътна несъзнателно, когато той взе чашата от ръката ѝ и я остави настрана. Кристалът издрънча на мраморния под и шумът отекна натрапчиво в напрегнатата тишина. Райън бавно посегна към лицето ѝ. Пръстите му проследиха извивката на челюстите и се спуснаха по тила ѝ. Линди безпомощно се взираше в устните му и най-сетне, безсилна да се съпротивлява на желанието си, се отпусна в прегръдките му.

Устата му се разтвори в примамливо очакване. Линди погали с целувка долната му устна и усети как бедрата му неволно потръпнаха при допира с нейните. Тя нежно захапа устната му и на свой ред устните ѝ се разтвориха и поеа напирания му език; съзнанието ѝ се замъгли от слабост и вълнение, докато Райън изучаваше с еротична вещина всяко кътче на устата ѝ. Целият бе пропит с дъх на вино и нежен копнеж. Линди се разкъсваше от противоречиви желания: искаше ѝ се и да спре, и да продължи тази възбуждаща игра. Внезапно той я привлече към себе си. Целуна я бавно и дълбоко; устните му нежно и сладострастно се притиснаха до нейните. Пронизаха я тръпки и по тялото ѝ се разля гореща вълна.

— Лин, ужасно ми липсваше! Животът ми без теб бе един безкраен кошмар! Дай ми още една възможност, скъпа! Толкова те обичам...

Понечи да възрази, но Райън повдигна бедра с тласък и тя усети отдолу неговото напирало и твърдо тяло. Устните им отново се сляха; Линди вкуси неудържимото му желание и с несъзнателно движение се долепи до него. Така и не разбра как в следващия миг се озова под стройното му, мускулесто тяло. Заровил пръсти в косата ѝ, той обсипваше с целувки врата ѝ и нашепваше любовни слова, които караха кръвта ѝ да кипи.

— Райън... — изстена тя, когато той напипа с устни набъбналото връхче на гърдата ѝ и го засмука настървено през блузата. Почувства ръката му върху заобления си женствен корем и усети страстния възбуждащ натиск на гладките му длани. От гърдите ѝ се изтръгна приглушено стенание, когато Райън я захапа нежно по гърлото.

— Лин...?

— Не — прошепна едва чуто Линди и усети как той леко се скова.

— Скъпа, знам, че те изненадах, като се върнах ей така, изневиделица. Знам, че си обърквана, ядосана и обидена. Бог ми е свидетел, заслужавам да ме убиеш на място, задето се отнесох така с теб. Ала не ме отблъсквай! Искам да остана при теб тази вечер, Лин, искам да се любим цялата нощ, както преди. Моля те, позволи ми да остана...

Тя поклати отрицателно глава; все още нямаше доверие на гласа си; страхуваше се от онази предателска част от своята същност, която така отчаяно копнееше да се съгласи.

— Не. Още... още не...

Стори й се, че Райън не я чу. Или може би просто не искаше да се вслуша в горещата й молба. После въздъхна тежко, нежно я прегърна и я погали успокоително по гърба.

— Мога ли да смятам това „не още“ за доказателство, че се колебаеш? — тихо попита най-сетне той.

— Не знам...

Линди успя някак си да седне. Цялата гореше от топлина, но едва ли огънят и изпитото вино бяха единствената причина. Без да го погледне, закопча блузата си с треперещи пръсти. Той отново въздъхна и се отпусна по гръб.

— По-добре да разчистя — каза тя тихо и се надигна на колене. Поколеба се за миг и после се изправи на крака. Събра съдовете и ги отнесе в кухнята. Изплакна чашите и чиниите и ги постави в машината за миене. Ръцете й трепереха, ала се опитваше да не им обръща внимание.

Само аз съм си виновна, упрекна се Линди сурово. Явно се поддавам на проклетия му чар. Не че имаше някакво особено значение, разбира се. Жалките остатъци от старата й страст не означаваха, че все още бе влюбена в него, нито пък че, както наивно вярваше Райън, нещо можеше да съживи предишните чувства. И все пак, по-разумно ще е да премахне този личен елемент във взаимоотношенията им отсега на татък. Повече никакви покани на вечеря, никакви вина и камини, никакви безделни вечери на спомени. Ако иска да разговарят, да дойде в офиса й, както всеки обикновен сътрудник.

Щом взе това решение, тя се почувства по-добре. Страстните ласки я хвърлиха в смут, но сега вълнението ѝ постепенно се уталожваше. Оставаше само да се отърве от него. Кафе, каза си Линди спокойно. Ще направя кафе. Ще изчакам известно време за благоприличие и после ще го помоля да си върви.

— Райън, искаш ли...?

Думите ѝ секнаха и тя се огледа изненадано. Райън го нямаше. Огънят в камината все още пращеше, а Бах изпълваше тъмните ъгли с тиха музика, ала стаята бе празна. Забеляза, че лампата в кабинета свети. Той бе измъкнал скиците на Боровик от картонения калъф и ги бе разгънал на чертожната дъска. Линди го загледа мълчаливо. Имаше пълно право да побеснее от яд, че така своеволно бе нарушил границите на нейния свят, но някак си не можеше да му се сърди; постъпката му единствено я забавляваше. Знаеше, че зад любопитството му не стои лош умисъл, а по-скоро искрен професионален интерес. Тази черта от характера му поне не се бе променила. Райън вдигна поглед. Изправи се и се усмихна.

— Отлично се справяш, госпожице Форест!

— Благодаря...

— Тази реконструкция е истинска лудост. Мен ако питаш, по-добре да се събори цялата сграда и да се започне всичко отначало.

— Ако си беше направил труда да прочетеш експертната оценка, господин Макрий — посъветва го тя и се облегна на чертожната дъска, — щеше да забележиш, че става въпрос за доста солидна постройка. Щеше също така да забележиш, че структурните промени, които въвеждам, са незначителни.

Възражението се приема, госпожице Форест — поклони се той с подигравателна тържественост; очите му излъчваха топлина и леност. — Но в никакъв случай не му позволявай да те убеди за басейна. Теренът в тази местност е дяволски нестабилен. Година, най-много две, и ще се свлече от скалата, а може да отнесе и къщата.

— Благодаря за съвета, ала мисля, че и сама мога да преценя резултатите от теста за стабилност — припомни му Линди сухо.

— Извинявай. Човек трудно се отказва от старите навици.

— Забелязвам...

— Каква е тази пристройка от едната страна?

— Гимнастически салон и помещение за отдих — обясни тя любезно и се направи, че изобщо не забелязва зловещите пламъчета в тъмносините му очи.

Райън обърна листа и учудено подсвири с уста.

— Забележително... Винаги си обичала предизвикателствата! Иска се адско умение да направиш новата постройка в духа на съществуващата къща. Сградата вероятно е на повече от триста години.

— На двеста. Най-голямата трудност идва от каменната стена по продължение на фасадата. — Линди се наклони и проследи с пръст криволичеща линия; лицето и очите ѝ се оживиха от внезапна възбуда. — Стената е дълга към двадесет и седем метра и цялата е от масивен камък. За да се направи пристройка към нея, трябва да се удължи с около шест метра. До ръката ти има мостра от камъка.

— Рядък цвят и строеж... — Той вдигна жълтеникавия камък към светлината. — Май не съм виждал такова нещо тук. Вносен ли е?

— Да, от малка кариера в Мейн, изоставена от години. По-голямата част от добития камък бил с лошо качество и послужил за пътни настилки и основи на строежи, а доброкачественият гранит бил транспортиран дотук за строителен материал. — Взе камъка и го погледна замислено. — Ще трябва да обиколя всички забутани селски пътища в пет щата, за да намеря нещо подобно... Ала предполагам, че не се интересуваш кой знае колко от реконструкцията на Антон Боровик.

— Честно казано — засмя се Райън, — далеч повече ме занимава неговият архитект, отколкото каменната му стена! — Той остави камъка настрана и взе ръката ѝ в своята. — Ти си много добър архитект, Линди. Прекалено добър дори, за да си губиш времето с Уебстър. Защо не се върнеш да работиш при мен?

Линди се усмихна и отдръпна внимателно ръката си.

— Не желая да работя за никого, Райън. Дори и за теб.

— Не съм казал да работиш за мен, Лин.

— Искаш ли кафе?

— По-късно... — Райън изгаси настолната лампа, седна на високия стол и подпря крак на горното напречно желязо. — Кога започна да се занимаваш с реконструкции?

— Преди около година. — Тя застана от другата страна на чертожната дъска, само и само да е по-далеч от него. — Доставя ми удоволствие да превърна една стара сграда в нещо съвсем ново и различно.

— Понякога новият вариант изисква доста време, за да свикнеш с него. — Самонадеяният му поглед не оставяше и капка съмнение за смисъла на забележката му.

— Малко промяна винаги се отразява добре върху характера, не мислиш ли? Поне ти напомня, че нищо не е вечно. — Този път попадна точно в целта.

— Малко пари за много труд — промърмори след известно време той. — Сигурно сте добре финансово, щом можете да си го позволите.

За миг ѝ се прииска да му каже да си гледа работата, но после се сети, че все пак тя започна целия този разговор.

— Да, можем да си го позволим — долетя спокойният ѝ отговор. Отново се върна до него и протегна ръка да приглади чертежа. — Анджела Боровик претърпя автомобилна злополука миналата година и сега е прикована в инвалидна количка. Трябваше да напуснат къщата или да я реконструират с по-големи удобства за нея. Обърнаха се към нас с някои предложения и решихме да се заемем — не е някоя обикновена реконструкция, както виждаш.

— А какво е мнението на господин Уебстър за всичко това? Забелязах неповторимия му отпечатък върху работните копия. Името му май не е сред най-известните в бранша.

— Не всеки може да създава само шедьоври, както някои...

— Ти жънеш успех след успех, Линди, а Джеф вече две години не е направил нищо забележително.

— Джеф се справя добре — погледна го дръзко Линди.

— Той отдавна вече си изстреля патроните.

— Не е вярно.

Райън повдигна красноречиво вежда.

— Е, имаше известни... неприятности — призна тя. Взе молив и се заигра, без да поглежда към Райън. — Мъчи се да ти подражава, Райън. Иска винаги да е пръв и се страхува, че ако скоро не получи голяма поръчка, ще трябва да се задоволи с второто място.

— И това ще му е много — скръцна със зъби той.

Линди се готвеше да възрази яростно, ала осъзна, че няма да има абсолютно никаква полза. Независимо каква бе причината за тази дълбока вражда между двамата, тя едва ли щеше да се изкорени с няколко думи.

— Сигурно нямаш и минута свободно време, щом вършиш и работата на Джеф — уж случайно подхвърли Райън.

— В момента е зает с друго — раздразнено отвърна Линди. Ядоса се на себе си, че се почувства едва ли не задължена да му дава обяснения. — Просто му правя услуга, това е.

— Явно му е омръзнало и е стоварил всичко на теб, както винаги. Къде е той, между другото? Да не би пак да търси онази вечно изплъзваща му се поръчка, която ще го направи вторият Франк Лойд Райт?

— Не е...

— Хайде, хайде, скъпа! Забрави ли, че и двамата работехте при мен? Да не би да си мислиш, че не знаех какво става?

— Е, понякога му помагах — смотолеви тя. — И все още го правя. Това е част от нашата работа и нашето приятелство.

— Приятелство ли? — подигравателно се усмихна той. — Та той те използва, Линди, както и всеки, до когото се докосне. Джеф Уебстър е паразит продължи глухо Райън. — Не е измислил нито една оригинална идея през целия си живот. Всичките му награди и отличия са напълно незаслужени.

— Ала това е нелепо! — сръза го Линди. — Само „Атриум“-ът...

— Особено пък „Атриум“-ът! — Думите му криеха опасен подтекст.

ПЕТА ГЛАВА

— Какво намекваш? — присви очи Линди.

Той само се засмя. Малката зловеща усмивчица му придаде суров и заплашителен вид.

— „Лексингтън Тауърс“ е едно от най-хубавите неща, които съм виждал — отбеляза небрежно, без да я поглежда. Тя се взираше в широките му рамене и нервите ѝ внезапно се опънаха от очакване. Прочетох хвалебствена статия, докато бях в Саудитска Арабия. Името ти се споменава само два пъти. Ако не знае как стоят нещата, човек би казал, че не ти, а Джеф е проектирал сградата.

С безпогрешното око на стрелец Райън успя да улучи слабото ѝ място. Линди се извърна и сви рамене с привидно безразличие, макар че се чувстваше засегната.

— Не мога да отговарям за всичко, което пишат по списанията.

— Статията е в най-известното издание за новости в архитектурата, Линди, а не в кое да е списание. Знаеш добре, че за много архитекти то е път към славата и успеха. А Джеф гради своята репутация върху една огромна лъжа.

— Това е твое мнение!

— Хайде, Линди — махна нетърпеливо с ръка той. — Познавам работата ти от пръв поглед. Няма един негов проект през тези три години, който да не носи твоя отпечатък.

— Ние сме сътрудници — отговори тя твърдо.

— Сътрудници ли? И на това, ако му казваш сътрудници! Единият върши работата, а другият обира почестите.

— Не е точно така... Джеф е добър архитект.

— Той е най-обикновен посредствен проектант. И ти много добре го знаеш. Когато заминах и нямаше как да живее на гърба ми, се вкопчи в теб.

— Не е вярно — извиси глас Линди. — Точно Джеф, ако искаш да знаеш, закрепил всичко да не се разпадне — и компанията, и мен. Той...

— Закрепи ви, защото имаше нужда от вас! А и защото му се удаде възможност да отнеме нещо, което ми принадлежи. — Райън не откъсваше предизвикателните си очи от нейните. — Освен това той не можеше без теб — ти бе по-способна и като архитект, и като бизнесмен. А Джеф е прекалено хитър сам да си сложи примката на врата.

— Това е чиста ревност, Райън! — Тя закричи из стаята. Заля я вълна от гняв, дошъл тъкмо навреме, може би, за да ѝ попречи да се задълбочи в смисъла на думите му. — Ти май очакваше, че като се върнеш, ще ме завариш в някой метох да плета дантели и да линей от мъка, а? — Очите ѝ проблеснаха враждебно. — Просто не можеш да понесеш мисълта, че сме се оправили и без теб, нали? При това работим добре, Райън, адски добре! Непрекъснато получаваме първокласни отзиви и солидни важни поръчки. И всичко постигнахме без „милостивата ръка“ на Райън Макрий!

— Знам, че си добра, Линди. Не си ли спомняш, че аз те научих на всичко? — изглежда я Райън нагло.

Намекът му бе повече от явен. Линди се изчерви, рязко се завъртя на пета и се отправи към вратата, безсилна да удържи рукналия поток от спомени.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш, Райън. Вече злоупотребяваш с гостоприемството ми.

— Какво ще кажеш да сключим мир, Лин? — рече тихо той. — Не съм дошъл да се караме.

— Виж ти! Откакто си в Бостън, Райън, непрекъснато търсиш повод за кавга и проклета да съм, ако ти позволя още веднъж да ме въвлечеш в подобни разправии!

— Права си, по дяволите! Отчаяно търся да се хвана за сламката и да се изправа лице в лице с нещо реално... Толкова ми е трудно, Лин, връщам се и какво да видя — ти не даваш пукната пара за мен!

Тя изобщо не очакваше, че Райън ще се предаде така лесно. Погледна го подозрително, ала ядът ѝ бързо се стопи при невинната му усмивка.

— Разбирам, но, ей богу, Райън, не можеш току-така да нахлуваш в живота ми, все едно че нищо не се е случило; не можеш да искаш от мен да се любим, сякаш никога не сме се разделяли и да се опитваш без причина да ме скараш с Джеф. Не е толкова просто,

Райън. Не можеш да заличиш тези три години, само защото така ти се иска.

— Да, знам... — въздъхна той. — Мир?

Линди знаеше, че трябва да се пази от измамната му усмивка и да го изхвърли без минута колебание, ала не можеше да събере сили и да изрече думите, които щяха да го прогонят завинаги от живота ѝ.

— Мир! — учудено се разсмя тя. — Как ловко ме въртиш на малкия си пръст!

— Не е вярно — поправи я Райън. — Бог ми е свидетел, че се опитах, но за съжаление не се поддавах.

Взряха се един в друг и Линди разбра, че Райън мисли за Рио.

— Аз с моята непоклатима твърдост и ти с твоята неудържима енергия — подразни го тя добродушно. — Бяхме чудесна двойка, Райън...

— И все още сме, Лин... Все още не е късно да ми разрешиш да остана.

Толкова е лесно, прошепна вътрешният ѝ глас. Дори няма нужда да си отваряш устата. Той ще го прочете в погледа ти; от теб не се иска абсолютно нищо, само да останеш на мястото си, когато посегне да те прегърне...

— Закъснял си с три години, Райън.

Линди го последва към изхода и му подаде безмълвно коженото яке. Райън я хвана за ръката и я придърпа към себе си.

— Вечерята бе прекрасна — промърмори той и леко докосна устните ѝ с целувка. — Дали случайно няма да ме поканиш и за десерт?

Почувства се опиянена от мускусния дъх на парфюма му, а възбуждащият допир на задебелялата му кожа направо я подлуди.

— Изключено. Вън!

— Ти си коравосърдечна жена, Линди Форест! Да ме оставиш да мръзна сам в такава студена нощ!

— Тъкмо ще ти се поохладят страстите — отбеляза тя сухо.

Райън се засмя в знак на протест, ала Линди решително затвори вратата. Дълго време остана неподвижна в мрака на антрето. Апартаментът изглеждаше ужасно пуст. Тя се отпусна в кадифеното кресло, изхлузи обувките си и се намести върху свитите си крака. Облегна назад глава и затвори очи.

Трябваше да ти е ясно, натякваше вътрешният ѝ глас. Трябваше да знаеш, че среден път няма. Той не е човек, който ще се съгласи на компромиси. Някога бяхте любовници и сега няма да се примири с нещо по-малко. Не, тази няма да я бъде! Този път — не!

Бе почти девет и половина на другата вечер, когато някой почука. Линди нерешително се спря за миг; опитваше се да се убеди, че дори и Райън с неговия чар нямаше да успее да се промъкне незабелязан покрай портиера. На вратата отново се почука, този път по-силно.

— Лин, аз съм — Джеф!

— Джеф! Къде се губиш, по дяволите?

Той мина безмълвно покрай нея и се отправи към хола. В пълно мълчание си наля солидно количество уиски и го глътна на един дъх.

— Стори ми се притеснена...

— Как няма да съм притеснена, за бога! Замина за Ню Йорк в петък, а днес е вторник. Дори не си направи труда да се обадиш... Джеф, добре ли си?

Имаше блед измъчен вид, косата му бе разрошена, а ръцете му силно трепереха.

— Току-що пристигам от Маями... Проверях една работа.

— В Маями? Джеф, имаме достатъчно работа в...

— Нямам предвид поръчка, Линди, а работа! — Тя само примигна; толкова се изненада, че не успя да каже нищо. — Искам да дойдеш с мен, Лин. Открих компания, в която ще ни лапнат като топъл хляб. Занимават се с всичко — курорти, луксозни жилища, хотели. Един път шанс! И всичко е уредено. Само си грабваме куфарите и заминаваме. Ще ни посрещнат като крале, повярвай ми!

— Джеф, да не си полудял? Точно когато се сбъдват мечтите ни, да зарежем „Уебстър и Форест“ за...

— С „Уебстър и Форест“ е свършено.

— Какво искаш да кажеш? — присви очи Линди. — Какво става, Джеф?

Неприятности ли имаш?

— Лин, знам, че не разбираш, но трябва да ми имаш доверие. Не знаеш много работи, ала повярвай ми, нищо не може да се направи.

— За кое не може да се направи нищо? Джеф, ще ми кажеш ли най-сетне за какво става въпрос?

— За бога, Лин, нима не ти е ясно? Да не би да си въобразяваш, че Райън Макрий се върна в Бостън след всичкото това време, за да се порадва на хубавия климат?

— Не разбирам какво се опитваш да ми кажеш...

— Опитвам се да ти кажа, че се е заел да ни унищожи! — Джеф закричи припряно из стаята с разкривено от страх лице. — Трябваше да се сетя, че все някога ще се върне. Трябваше да предположа, че няма да остави нещата така.

— Кои неща?

— Ами компанията — погледна я той. — Теб...

— Мен ли? — извика възмутено Линди. — Аз пък какво общо имам с...

Джеф не я слушаше. Все още обикаляше напред-назад с малки нервни крачки.

— Нима наистина допускаше, че ще ни остави да се измъкнем така? Компанията бе негова, Линди, н-е-г-о-в-а!

— По дяволите, Джеф! „Макрий и сие“ престана да съществува в деня, когато Райън ни напусна. Няма да зарежем плодовете на петгодишния си труд ей така, само защото на Райън му хрумнало да...

— Той не иска само компанията, Линди, не виждаш ли? Той иска всичко — мен... теб... И ти, както и тази проклета компания, му принадлежеше. Длъжна бе да го чакаш.

Само че ти не го направи, а се съюзи с мен и заедно разрушихме „Макрий и сие“. А сега се е върнал да си отмъсти...

— Боже мой! — прошепна тя. — Двамата играете опасна игра! Затова ли ме убеди да напусна „Макрий и сие“, а?

— Нещата са по-сложни — погледна я Джеф.

— Да — подхвърли Линди. — Така и предполагам...

И съвсем неволно се сети за „Атриум“-а. Цял ден се бе ровила в папките. Бе прехвърлила купища книжа — договори и окончателни чертежи, работни скици, разрешения за строеж, доклади от инспекции, контракти на предприемача и какви ли не още документи, необходими за проект от мащабите на „Атриум“-а. Все пак нещо липсваше. Сякаш проектът бе паднал от небето на бюрото на Джеф. Липсваха всякакви предварителни бележки, объркани чертежи или груби скици. Нямахше

никога да се сети сама, ала с многозначителните си подмятания Райън я бе накарал да се замисли и да претърси папките.

Затвори очи в миг на слабост и за кой ли път в съзнанието ѝ се промъкнаха същите въпроси: Защо се върна? Защо събуди тези ужасни подозрения? Джеф бе отличен архитект. Ала в интерес на истината, липсваше му гениалният талант на Райън. И все пак „Атриум“-ът бе гениален... Вдигна поглед към Джеф и пожела да забрави колебанията, да премълчи съмненията си.

— Всичко е заради „Атриум“-а, нали? — попита най-сетне тя. Искрено се надяваше, че греши; че просто се заблуждава; че съществува някакъв смислен и разумен отговор. Джеф се вцепени и лицето му цялото посивя.

— Какво искаш да кажеш?

— Проектът е бил на Райън, а не твой... — Възцари се мъртва тишина. — Преди четири години Райън рискува да направи работните чертежи на проект за застрахователната компания „Конкорд“, но поръчката се проваля и той захвърля скиците. А година по-късно проектът отново се появява и печели награда, но под ново име и с нов автор.

— Мислех, че ще му е безразлично — прошепна Джеф с потъмняло от срам лице. — Не исках да стане така, Лин. Обаче нали знаеш как стояха нещата тогава. Бях в паника и отчаяние. Отхвърлиха всичките ми дизайни; подозирах, че ако за кратко време не им предложи нещо, ще изгубим поръчката. Прегледах папките на Райън, нямах намерение да крада, исках просто... да се вдъхновя от някоя идея. И тогава намерих скиците за „Конкорд“. Беше ги захвърлил... Щях само да използвам някои от идеите му, но както винаги, нямах време. Каквото и да захванех, все не излизаше; все се получаваше някак безжизнено и насила...

Линди си спомни за онези дълги дни, за неговия безумен отнесен поглед...

— Трябваше да ми кажеш... Можех да ти помогна.

— Нямах нужда от твоята помощ! — погледна я яростно Джеф. — Та аз го направих заради теб, не разбираш ли? Убедих те да напуснем „Макрий и сие“ и се ужасявах при мисълта, че можем да фалираме, че ти... Райън винаги постигаше всичко с лекота, а аз вечно

се блъсках като луд. Исках поне веднъж да ти направя впечатление, да те накарам да ме погледнеш с очите, с които гледаше него...

Тя се взираше в Джеф и не знаеше какво да каже.

— Разбери, Линди, той го бе захвърлил. Беше го зарязал с отегчение... както заряза теб и компанията.

— С една дума, изпрати ни всичките по дяволите, така ли?

— Горе-долу. Допуснах глупава грешка, Лин, това е. Всички грешим — дори и прословутият Райън Макрий...

Линди разтърка очи. Имаше чувството, че са пълни с песъчинки. Главата ѝ се пръскаше.

— Това не е обикновена глупава грешка, Джеф.

— А, значи пак мина на негова страна! Трябваше да се сетя, че сте се видели...

— Не съм на ничия страна.

— Ти застана на негова страна точно пет минути, след като се запознахте — отбеляза той глухо. — Не му стигаше това, че е по-добър, ами и теб ми отне, мръсен негодник!

— Не принадлежа нито на Райън, нито на теб!

— Тогава ела с мен! Върнал се е да търси мъст и няма да се спре, докато не ни унищожи. Ела с мен. Ще започнем отначало...

— Не!

— Боже мой, ти все още го обичаш! — засмя се дрезгаво Джеф.

— Я не ставай смешен! Райън няма нищо общо с това. Направих доста за тази компания, за да я зарежа ей така! Струваше ми прекалено много да се издигна в кариерата, за да седна да се разправам с някакви глупави флоридски блокчета, дето ще ги отнесе първият ураган...

— Идеалистка, както винаги! — подметна той и се отправи към фоайето. — Някой ден ще разбереш, Линди, че нещата невинаги стават така, както искаш, и че понякога трябва да направиш компромис.

— Хората, които се примиряват с второто място, си получават заслуженото — отбеляза Линди.

Джеф отвори вратата и извърна глава.

Направих всичко заради теб, Лин. Исках да се гордееш с мен. Това е единственото, което някога съм искал...

Той се обърна и закричи надолу по коридора към асансьорите.

Два дни по-късно тя все още мислеше за Джеф. Не се появи на работа, а вкъщи не вдигаше телефона. Това не означава непременно, че му се е случило нещо лошо, каза си Линди, докато вървеше по коридора към офиса. Онази вечер си отиде разстроен и смутен. Сигурно има нужда от няколко дни да размисли.

Тъкмо протегна ръка да отвори вратата и до ушите ѝ долетя дълбок безгрижен смях. Веднага позна смеха на Райън. По дяволите! Замръзна на място, борейки се с изкушението да се оттегли незабелязана. Не бе го виждала от понеделник вечерта, но той я преследваше натрапчиво в мислите ѝ. Държа се като някоя глупачка, възмути се тя. Пъхна свитък чертежи под мишница и отвори вратата. Нарочно не обърна внимание на стройната фигура до прозореца и захвърли небрежно чертежите и чантата си на ниската масичка.

— Марг, Джеф обади ли се?

— Не. Няколко пъти се опитах да се свържа у тях, но го нямаше.

Пак ли е хукнал да търси работа, запита се Линди с раздразнение. Бог ми е свидетел, че и тая, дето я има, не я върши както трябва. Стресна се от дълбокото си негодувание. Ала причината не бе единствено в Джеф! Райън внесе смут и в неговия живот...

— Обадиха се от „Сатър Енджиниъринг“... — Марг ѝ подаде лист с телефонни обаждания и съобщения. — Имат сериозен проблем с онзи проект на Джеф за изследователския център „Хамънд“. Очевидно не е предвидил необходимия луфт за допълнителните тръби на климатичната инсталация в компютърните зали на третия етаж.

— Нанесох поправките още преди няколко седмици. Мислех, че Джеф вече е изпратил на Сатър преработените чертежи. — Тя усещаше втрещения поглед на Райън. Кажи нещо, предизвикваше го мълчаливо. Хайде, кажи само една-единствена думичка и моментално ще извикам охраната...

— Да, но Клиф Сатър твърди, че не е получил нищо. Строителството трябва да започне след три седмици и той се притеснява да не изпусне крайния срок.

— Добре, ще му се обадя. — Най-сетне погледът ѝ случайно се спря на Райън.

Вдигнал крак върху ниския перваз, той се подпираше лениво на рамката на прозореца. Така безгрижно се бе разположил в собствения ѝ офис, че чак я подразни. Преди Райън Макрий рядко прахосваше

времето си в безделие, а сега сякаш само чакаше да му се удаде удобен случай да се облегне на първата срещната стена. Целият му вид излъчваше самоувереност, граничеща с пълно самодоволство.

— Проучваш конкуренцията, а? — подметна Линди хапливо. — Или си дошъл на официално посещение?

— Идвам по работа...

Тя повдигна недоверчиво вежди и влезе в кабинета си.

— Моля те, казвай по-бързо. Затрупана съм от неприятности и нямам време за губене.

— Я виж ти, колко си неучтива с вероятен бъдещ сътрудник, госпожице Форест! Кроях планове да пийнем по нещо в някой бар и после да вечеряме.

— Не се и съмнявам! А ще ми кажеш ли къде точно смяташе да вместиш бизнеса в тези твои планове?

— Като имам предвид натоварената ти програма, реших, че единственият начин да те зърна за повече от минута е да се превърна в човек, без когото не можеш.

Аха... — Линди седна на стола и сложи крак върху крак. — И как точно смяташе да го направиш?

— Мисля да се кандидатирам за консултант в твоята фирма.

— О, избягвам да работя с външни хора. — На лицето ѝ се изписа студена усмивка. — Обикновено вредата е по-голяма от ползата.

— Мисля, че този път ще ти се наложи да изневериш на принципите си — усмихна се Райън.

Тя присви очи и се взря подозрително в него. Изглеждаше някак си по-особено този следобед. Все още имаше нехаен и отпуснат вид, ала в очите му се таеше непоколебима решителност, напомняща за онзи Райън Макрий, който обичаше да получава всичко, каквото поиска. Това смътно чувство се подсилваше отчасти и от облеклото му. Носеше тъмносин костюм с жилетка, небесносиня копринена риза и бледосива вратовръзка. Дори косата му изглеждаше различно — покъса и изрядно сресана. Съвършено приличаше на безупречен бизнесмен, реши Линди, какъвто и бе в действителност. Тази промяна обаче ни най-малко не я успокои.

— Райън, нямам настроение да се шегувам. Заета съм, както виждаш, така че стига с тия празни приказки, а?

Дълбоко в сините му очи проблеснаха пламъчета. Той бавно тръгна към нея като котка, дебнеща жертвата си. Спря се точно пред бюрото, извади нещо от сакото си и небрежно ѝ го подхвърли. Тя улови с лекота малкия камък и се успокои, като разбра, че Райън няма намерение да се приближава. Заразглежда нетърпеливо камъка и внезапно ѝ стана интересно.

— От къщата на Боровик е — погледна го Линди подозрително.
— Какво си търсил там?

— Не е оттам...

— Райън, къде го намери? — навъси се тя и завъртя камъка към светлината.

— Ела с мен и ще ти покажа.

— Не мога днес. Кажи ми откъде го взе и ще...

— Аз съм бизнесмен, госпожице Форест — поклати глава той. — Никой бизнесмен с всичкия си не дава нещо без солидни гаранции в замяна.

— И какво точно имаш предвид?

— Предлагам да излезем утре следобед заедно, после да вечеряме, по-късно да потанцуваме...

— Не излизам на срещи с делови партньори, господин Макрий — осведоми го Линди студено. — Но ако все пак настояваш да отнемеш един следобед от работното ми време, ще трябва да си платиш, както му е редът.

Райън очевидно остана много доволен и кимна в съгласие.

— Добре. Ала тъй като ще играя ролята на технически съветник, можем да запишем сметката от обета към графа разходи. А после ти ще трябва да ми платиш хонорар за консултацията и ще станем квит.

— А откъде да знам, че не си се промъкнал у Боровик и не си задигнал камъка оттам?

— Имай доверие в мен! — рече той с усмивка, която ни най-малко не предразполагаше към доверие.

Тя завъртя камъка с пръсти и той примамливо проблесна с отразената светлина на случаен слънчев лъч. Хайде, признай си, каза си и печално се усмихна наум. Признай си, че ще се продадеш и на дявола, ако трябва, само и само да разбереш откъде е този камък...

— Добре! — процеди Линди. — Печелиш. Утре следобед.

— И вечерта...

— Виж какво!

— Вечеря, госпожице Форест, и танци. Сделката си е сделка — ако искаш приемай, ако не искаш, се отказвай! — Усмиваше се мило и невинно, но в очите му прозираше твърдост и непреклонност.

— Върви по дяволите! — въздъхна тя и осъзна, че загуби битката. — Добре, съгласна съм — и за вечерята, и за танците. Ала да се разберем, всичко е за твоя сметка!

— Хитро условие — подсмихна се Райън.

— Ако това е всичко, което имаше да ми казваш, можеш да си вървиш. Имам работа.

— А довечера заета ли си?

— За твое сведение, да!

— Среща ли имаш? — Несмущаван от явното ѝ нетърпение, той невъзмутимо отвори един класьор и едва успя да отдръпне ръка, когато Линди затвори папката с трясък.

— Изобщо не е твоя работа, но за да се успокоиш, ще ти кажа, че нямам среща. — Тя премести останалите класьори по-далеч от него. — Ще работя довечера. И колкото по-бързо напуснеш тази стая, толкова по-скоро ще започна!

— Само работа, никакви развлечения...

— ... е цената на една от най-големите частни поръчки в този град от години — довърши Линди мисълта му. — Работя върху окончателния вариант на проекта за конкурса на корпорация „Ванклийф“. Смятам довечера да доуточня някои подробности. Така че, ако нямаш нищо против...

— За индустриалеца Ян Ванклийф ли говориш? — попита рязко Райън. — Ти участваш в конкурса?!

— Точно така! — Тя не успя да прикрие самодоволството в гласа си. — Нали ти казах, че вече се занимаваме с големи работи. Къде ще се срещнем утре?

— Какво? — погледна я безизразно той.

— Попитах за утре, къде ще се срещнем...

— Ще те взема — отвърна разсеяно Райън и се отправи към вратата. — Ще дойда у вас около обяд.

ШЕСТА ГЛАВА

— Явно не гориш от желание да ми кажеш къде отиваме — рече Линди меко.

Райън я взе от дома ѝ точно на обед и подкара ръмжащото мазерати на север по крайбрежната магистрала към Салем и Кейп Ан. Но до този момент единственият отговор на безплодните ѝ усилия да изкопчи нещо от него бе една загадъчна усмивка.

Имай доверие в мен — погледна я изкосо той.

— Това и друг път съм го чувала — подхвърли тя хапливо.

— Последния път, когато те помолих да ми се довериш — измърмори Райън, — бяхме...

— Без подробности, ако обичаш — прекъсна го Линди надменно, като нарочно избягваше погледа му. Все още помнеше с поразяваща яснота първата нощ в Кейп Код; не можеше да забрави как той я милваше и се притискаше нежно в нея. Тя бе ядосана не само от съзнателните му опити да я върне в миналото, ала и от посоката на собствените си мисли. Протегна удобно крака и ги кръстоса при глезените. Райън измери с одобрителен поглед дългите ѝ загорели крака и Линди се намръщи. Още една грешка! Трябваше да спази решението си да постави отношенията между тях на чисто професионална основа, а сиво-кафявите къси панталони и спортната фланелка с щампа на джунгла далеч надхвърляха представите за благоприлично облекло. Горещият ден на късната есен и мисълта за един спокоен следобед в провинцията я изкушиха да наруши официалния тон и сега вече се разкайваше за лекомислието си.

— Чудя се дали човек още може да си купи варени омари от онази крайпътна сергия точно след Орлеан — внезапно се обади Райън, потънал в мисли. — Спомняш ли си как веднъж си купихме три кила, а по-надолу се отбихме за хляб и бутилка вино? После по някакъв черен път излязохме от Уелфлийт и се озовахме на малко самотно заливче...

Тя измърмори нещо неясно в съгласие. Защо се подчини на творческия порив към съвършенство и тръгна с Райън? Вече съжеляваше горчиво. Той се опитваше да я върне в едно несъществуващо призрачно минало, към едно време, което криеше единствено спомени. Но те живееха в настоящето и там нямаше място за сенки от миналото.

Пътуваха в мълчание още дълго време. Неочаквано Линди се изтръгна от мислите си и забеляза, че Райън намалява скоростта. Мазератито избръмча, когато той превключи на първа и подкара по тесен страничен път. Засъхнали буци кал и храсти дращеха по каросерията и Линди потръпваше болезнено при този звук. Райън намести колата под широката сянка на клонест дъб и изключи мотора.

— Ще трябва да повървим малко.

Линди повдигна въпросително вежда, ала той само се усмихна безучастно. Очевидно бе, че няма да пророни и дума, докато не сметне за необходимо. Тя се измъкна от колата и пое дълбоко дъх. Вдигна лице към лекия бриз и се запровира през гъсти преплетени храсти към върха на нисък хълм. Обширната ливада наоколо потръпваше в горещината. Някаква врана пропищя от върха на съседен бор. Линди й се усмихна и изведнъж се сети за Райън. Обърна се и прочете в погледа му онзи тъжен копнеж, който бе забелязала и преди. Стоеше облегнат на мазератито спокойно и мъжествено, сякаш току-що бе излязъл от кортовете на Уимбълдън. Белите му къси панталони откриваха загорелите мускулести крака, а синьо-бялото поло подчертаваше широките му рамене. Тя мушна ръце в джобове и се запъти обратно към колата; сухи листа и съчки пращяха под краката й.

— Къде се намираме?

— Тукашните хора наричат местността „Безумството на Фелдън“. Хайде, ела, има още няколкостотин метра дотам — посочи той към тясна пътечка, която се извиваше през разлюляната златиста ливада.

Линди тръгна до него с широки бързи крачки, за да не изостава.

— И какво общо имам аз с „Безумството на Фелдън“?

— Джордж Фелдън бил преуспяващ бостънски търговец някъде към петдесетте. Хората го смятали за стабилен и почтен човек, докато... докато един ден не се влюбил. — Райън й хвърли студен

поглед. — И както често става, кроткият и иначе съвсем отговорен мъж се превърнал в обезумял глупак.

— И какво станало с господин Фелдън, та сега сме тук?

— Меко казано, изгубил си ума по тази жена. Била млада, красива и ужасно разглезена. Пожелала да живее в разкошна къща в провинцията. Джордж продал къщата на Бийкън Хил, продал акциите и вложил последното си пени в най-великолепната къща, която някога била строена по тези места. Едва не се разорил. И за да е сигурен, че работата се изпълнява безупречно, прекарвал всеки божи ден на строежа. Останала седмица до брака и изведнъж дамата избягала с млад мъж, с когото се запознала, докато Джордж се занимавал с къщата.

— Горкият господин Фелдън — промърмори тя, без да го поглежда. — Трябвало е някой да му каже, че любовта не е само лъжливи сладки слова...

— Може би е очаквала повече, отколкото е бил в състояние да й даде — предположи Райън. — И той като всички хора е бил съвсем обикновен човек.

— Ами Джордж? — попита Линди съвсем безобидно. — С достойнство ли понесъл загубата или се втурнал да я търси?

— Знаеш ли — безцеремонно подхвърли Райън. — Едно време си мислех, че мъж, който бие жена си, заслужава да го застрелят, но напоследък все по-често се чудя дали пък това не помага.

— О, не ти го препоръчвам — ласкаво го посъветва тя, обаче за всеки случай се отдръпна настрани. — Ще откриеш, че не е толкова лесно да уплашиш сегашната Линди Форест. Та какво станало с Джордж?

Райън се усмихна сякаш на себе си.

— Две седмици след като тя го напуснала, къщата изгоряла. Някои хора твърдели, че Джордж бил вътре, други пък казвали, че е заминал. Но никой повече не го видял.

Имението станало общинска собственост. Сега е притежание на група бизнесмени от Салем.

— А аз какво общо имам с това?

— Ще видиш.

Знаеше, че е излишно да настоява. Продължиха мълчаливо напред. Линди се мъчеше да не обръща внимание на дългите загорели

крака, които вървяха до нея. Самотата наоколо сякаш изостри чувствителността ѝ и тя осезателно усещаше притаената мъжественост, която се излъчваше от него като топлина от сгорещен от слънцето камък.

— Как се представи на конкурса тази сутрин? — Силните му пръсти изведнъж се преплетоха с нейните. — Ванклийф явно е важна клечка в града и който получи поръчката, ще направи голям удар.

— Мисля, че мина доста добре, ала не искам да говоря, преди да хвана договора в ръка. Имаме сериозна конкуренция.

— Както виждам, напоследък жънеш забележителни успехи в малкото градско строителство — имението Мендес, новата къща на Бриг Уестлейк. Не възнамеряваш ли да се откажеш от големите обществени сгради?

— Да, бих искала... — въздъхна тя.

— Какво има? Ти май не споделяш манията на Джеф да чете името си на всяка крачка из Бостън?

— Да кажем, че съм по-умерена — погледна го бавно Линди. — Обичам да работя очи в очи с клиента, вместо с безличен управителен съвет от директори. Предпочитам да се занимавам пряко с предприемача, вместо да се разправям с мениджър; харесва ми да се мотая по строителните площадки, вместо да дремя в офиса над дебела тухла от доклади, направени от две дузини инспектори и държавни чиновници — засмя се тя. — Когато работех върху „Лексингтън Тауърс“, неочаквано възникна проблем с подовото покритие на втория етаж. Изгубих три седмици, докато убедя управителният съвет да махнем този проклет мокет и да сложим нещо друго. За това време щях да построя цяла къща!

Той се развесели от нейното негодувание и леко стисна пръстите ѝ.

— Ако щеш вярвай, но имаше времена, когато вярвах, че животът на архитекта е низ от почести и приеми. Нямах и понятие, че ще прекарам половината от живота си в борба с бюрокрацията, а другата половина — като съдия на разгневени технически ръководители и недоволни клиенти. Има дни, когато се чувствам по-скоро военен кореспондент, отколкото архитект...

— И въпреки това обожаваш професията си, нали! — напомни ѝ Райън утешително. — Помисли ли върху предложението ми да дойдеш

при мен? Работя с четирима изключителни специалисти, обаче те се занимават с едромащабно строителство. Имам нужда от човек с твоята репутация и опит в жилищното строителство.

Линди го погледна.

— Ти май никога не се отказваш, а?

— Не, докато не получа каквото искам. Запомни това, Лин!

— А ти пък запомни — сръза го остро Линди, — че невинаги можеш да получиш онова, което искаш. И освен това си имам хубава работа! — Той не каза нищо и продължи мълчаливо напред. — Тревожа се за Джеф — промълви най-сетне тя, без да го поглежда.

— Неприятности ли има?

— Не знам... Не съм го виждала от вторник вечер и се притеснявам. Не се появи на работа, въпреки че вдига телефона.

— Джеф винаги е мислил само за собствената си кожа — долетя студеният му глас.

— Предложи ми да замина с него. — Нямахше намерение да го казва, ала думите сякаш сами се изплъзнаха от устата ѝ. — В Маями...

— И защо?

— Много добре знаеш защо. Ти си го подплашил, Райън.

Линди го стрелна с очи и забеляза, че той се взираше замислено в далечината. Не успя да прочете нищо по лицето му и се запита какво ли става в главата му.

— Ще тръгнеш ли с него?

— Не.

— А какво смяташ да правиш?

— Не знам — отговори съвсем откровено тя. — Имам няколко възможности — да го убедя да остане в Бостън, да закупя неговия дял или пък да му продам моя и да си потърся другаде работа.

— Защо не зарежеш всичко и не се омъжиш за мен? — подхвърли Райън небрежно и се втренчи в маранята на хоризонта като хипнотизиран.

— Това предложение ли е? — разсмя се Линди.

— А ти как искаш? — обърна към нея тъмните си очи той.

Изпита необяснимо желание да извърне глава и се вторачи в съседното дърво с престорено любопитство. Когато най-сетне почувства, че може да говори, отвърна:

— Закъснял си с три години, Райън.

— Джеф ти създава само неприятности — каза той след известно време. — Ще ти направи услуга, ако реши да се оттегли.

— Както ти ли! — възкликна тя импулсивно. — Това явно се оказва рискът на професията — да ме зарязват точно когато най-малко очаквам!

Райън трепна, сякаш му зашлеви плесница.

— Този път си го заслужих...

— Не — прошепна Линди. — Не, извинявай! Знам за „Атриум“-а, Райън... Проектът е бил твой. Джеф го е откраднал...

— Взел под наем, може би. — Усмивката не можа да прикрие горчивината в очите му.

— Откраднал! — нарочно наблегна на думата тя, сякаш като я кажеше на глас, щеше някак си да смекчи смисъла ѝ. — Тези награди по стените на Джеф — всичките са твои! Защо не се обади? Защо не направи нищо?

Той я наблюдаваше спокойно. Неочаквано се развесели.

— Не аз, а „Уебстър и Форест“ имаше нужда от слава.

Линди се стъписа и Райън се усмихна.

— О, признавам си, че ми мина през ума. В момента, в който видях снимката на Джеф Уебстър до макета на спечелилия в конкурса дизайн — моят дизайн! — бях готов да го хвана за яката и да го помъкна по всички възможни съдилища в страната. После обаче осъзнах, че и с пръст не мога да го докосна, без да засегна теб. Дори и да се докажеше, че нямаш нищо общо, скандалът щеше да тегне над името ти до края на живота ти. А за мен ти означаваше много повече от една дузина Атриуми и Джеф Уебстърровци.

— А сега? — попита тихо тя. — Все още не е късно. Не е нужно дори да го даваш под съд — ще подхвърлиш някоя дума тук, друга — там и с него е свършено.

Той я изгледа втренчено. В изражението му странно се смесваха ярост, смут и хладнокръвна преценка.

— Това е една от възможностите, права си.

— Има ли смисъл, Райън? Нима си заслужава да съсипеш Джеф, след като омразата бавно те разяжда. Я се погледни на какво приличаш! Не мога вече да те позная и дори ме плашиш. Питам се какво ли ще стане с теб самия, след като унищожиш Джеф?

Линди се обърна и тръгна бързо надолу по пътеката, която извиваше рязко наляво и извеждаше към сенчеста алея. Тя потъна с облекчение в благодатния хлад и се вторачи в овъгления скелет на някогашната къща. Масивен каменен комин се издигаше над почернелите руини, недокоснат от опустошителния пожар и отминалите столетия. Извисяваше се към небето и напомняше за безумните мечти на един простосмъртен човек.

— Горкият Джордж Фелдън! — прошепна Линди.

— Ела тук! Искам да ти покажа нещо.

Тя заобиколи буренаците, вдишвайки на дълбоки глътки сладката миризма на див люляк. Голям разнебитен обор се открояваше сред малката ливада зад къщата. И другите постройки се бяха превърнали в развалини от дърво и камък.

Камък! Линди си проправи път през високата трева до полуразрушената каменна стена, която опасваше ливадата. Колебливо откърти парче камък и го завъртя в ръка.

— Райън! — засмя се радостно тя и стъпи отгоре върху стената. Сложи ръце на бедра и с око на специалист огледа малкия стопански двор. — Ще има камък и за фасадата, и за подпорната стена, и дори ще остане... — Линди слезе и изтърси праха от ръцете си. — Е, казвай, как разбра?

— Това ли е камъкът, който търсиш?

— Много добре знаеш, че е това. Знаел си го още преди да донесеш онова парче в офиса. И все още настоявам да разбере как го откри.

— Обадох се на една стара позната, която работи върху някакво неясно изследване на архитектурата в селските райони на Нова Англия. Прекарала е последните две лета в проучване на всички хамбари, обори и конюшни в Масачузетс, включително и на строителния им материал. Зарадва се, че безценният ѝ труд ще намери практическо приложение. Взехме каменоломната в Мейн за изходна точка и трябваше единствено да проверим къде другаде е бил използван камъкът. Отне ни няколко часа работа с компютъра и открихме шест обекта. Този тук ми се стори най-многообещаващ, затова вчера сутринта дойдох да поогледам. — Устните му се разтеглиха в усмивка. — Вече намерих и инвеститорите, които владеят

собствеността. Готови са дори да ти платят, само да ги отървеш от камъка.

— Сигурно си изгубил доста време...

— Два-три дни — призна Райън с явно удоволствие. — Но не се притеснявай, приеми го просто като услуга от стар приятел.

— Благодаря ти, стари приятелю — каза тя тихо. Сложи ръце на раменете му и се повдигна на пръсти да го целуне по челото.

— Какво ще кажеш да повториш последното, а? — усмихна се той и обгърна с ръце кръста ѝ. Седна на ръба на скалата и я придърпа между протегнатите си крака. — Ей така, просто като стари приятели!

— Винаги си бил отвратителен използвач — укори го с нежна усмивка Линди, ала не направи опит да се отдръпне. Положи ръце на раменете му и склучи пръсти зад врата му. Тъмносините му като индиго очи се изравниха с нейните и тя изпита внезапно чувство, че потъва в дълбока вода.

— Едно бързо повторение и се връщаме в Бостън! Трябва да уведомя Боровик...

— Антон Боровик може да почака.

Линди нежно го целуна. Дъхът ѝ секна от неочакваната мекота и топлина на устните му.

— И само толкова ли? Така ли се отплащаш на човек, който три дни от живота си е търсил игла в пословичната купа сено?

— Проклет изнудвач — промърмори тя мрачно и прекъсна словоизлиянията му с още една нежна целувка.

Устата му изкусно се разположи върху нейната и мекият му като коприна език се плъзна колебливо между полуотворените ѝ устни. Линди несъзнателно зарови едната си ръка в гъстата му коса, а с пръстите на другата леко докосна бузата му. Гальовно и настойчиво той я притегли към себе си. Целувката пробуди у Линди неудържимо желание; тя впи конвулсивно пръсти в тила му и усети как тялото ѝ спонтанно отговори на неговите ласки.

— О, Райън, не... Моля те, трябва да вървим.

— Още малко — долетя дрезгавият му шепот. — Още една минутка...

Ръката му се спусна по голото ѝ бедро и после отново се прокрадна нагоре. Пръстите му жадно пробягаха между краката ѝ и той я придърпа в скута си с тих стон. При допира с тялото му Линди

безпогрешно усети възбудата му и инстинктивно се притисна към него. Бедрата ѝ се надигнаха и залюляха подканващо. Райън се задъха от вълнение.

— О, боже, Линди!

Пръстите му потънаха в меката ѝ кадифена плът и бедрата му се стегнаха около нейните. От устните ѝ се откъсна безсилен отказ. Пропита с лъчите на слънцето и опиянена от копнеж, тя почувства познато болезнено напрежение в слабините. В жилите ѝ се разля блажена топлина и проникна до всяка клетка на тялото ѝ. Трябваше да се бори, трябваше да се изтръгне от обятията на този магьосник, който с едно докосване премина границите на времето. Трябваше да каже нещо, да направи нещо, преди да стане твърде късно... Но в главата ѝ всичко се въртеше шеметно; не можеше да събере мислите си, нито да направлява сетивата си. Времето сякаш изгуби смисъл, усещаше единствено властния непреодолим глад на силното му мъжко тяло, жаждата на топлите му примамливи устни и надигналото се от бездните на същността ѝ желание, което звънко откликваше на изначалния мъжки повик. Линди потрепери и безпомощно се изви към него, когато настойчивата му ръка откри тайното безименно място, което търсеше, и замилва топлото кадифе.

— Лин... не ме отблъсквай. Последните дни бяха истински кошмар! Толкова много мислех за теб и те желяех... — Измъкна блузата от панталоните ѝ и прокара ръце по голия ѝ гръб. Дланите му пробягваха бързо и нетърпеливо по гладката кожа.

— Райън! — Немощният ѝ вик изразяваше по-скоро съгласие, отколкото недоволство. Поднесе устните си към неговите, замаяна от желание. Все още не е късно, успя да изплува някакъв глас в замъгленото ѝ съзнание, докато пръстите му сръчно разкопчаваха блузата ѝ. Все още има време...

Изведнъж всичко загуби значение, остана само жаждата да бъде в прегръдките му, поривът да се слее с тялото му в едно цяло, да разтвори личността си в неговата. Той разголи раменете ѝ и я обсипа с целувки. Сутиенът се разкопча с готовност и Райън неочаквано се засмя, когато гърдите ѝ изскочиха в дланите му. С крайчеца на пръстите си погали зърната ѝ и те се втвърдиха. Тя се задъхваше, отпусна глава назад и заплете пръсти в косата му, докато устните му оставяха огнена диря по раменете ѝ. Линди гъвкаво изви тяло и му го

поднесе в очакване. Той лакомо прие предложението дар и засмука уголеменото зърно, а после се нахвърли да вкуси от многообещаващата сладост на другото.

Гърдите му се разкъсваха от желание. С неочаквано силен порив Райън се изпъна и страстно впи устни в нейните. Тя почувства вълна от тръпки по тялото му. Върхът на езика му се стрелна по извивката на горната ѝ устна. Линди разкопча катарамата на колана и плъзна пръсти по корема му. Мускулите на стомаха му се напрегнаха от тази измамлива ласка, той изви гръб и отпусна глава назад с преливащ от наслада глас. Изцяло се предаде в ръцете ѝ, а пръстите му се вкопчиха в кръста ѝ. С рязко движение на рамената Райън съблече ризата си. Тя изучи с длани мускулестите възвишения и вдлъбнатини по гърдите му. Захапа сплесканото мъжко зърно и усети как се втвърди в устата ѝ.

— Божичко, Линди, откога не съм те прегръщал така! Желаяш ме, Лин. Знаем, че ме желаяш!

Коленичи пред нея и я целуна по корема. Нетърпеливо и нежно разтвори краката ѝ за своите ласки. Езикът му записва бавни кръгове по вътрешната част на бедрото ѝ, после се върна по мократа диря с устни и разпръсна в тялото ѝ огнени искри. Възбуждащите милувки я накараха да извика. Линди се изви към тялото му и той я пое в обятията си; повали я на земята и се претърколиха. Гърбът ѝ потъна в благоуханната трева и тя усети краката му между своите.

— О, Лин! Никога не съм си представял, че ще ми липсваш толкова много! Сякаш част от мен си бе отишла безвъзвратно, сякаш част от моя свят се бе сгромолясала...

— Сега съм при теб — промълви Линди. — Сега съм тук, Райън.

Трите отминали години се стопиха. Нямахше нито непохватни движения, нито неловки мигове на нерешителност. Телата им се съединиха в едно, всеки от тях познаваше другия така добре, че това не бе обикновено сливане на плътта, а съприкосновение на душите.

Със сигурна ръка Райън я водеше към приказни земи. Вкусваше всеки забранен плод и щедро даряваше наслада. Любиха се с дива и неудържима страст, сякаш горещите слънчеви лъчи и ароматът на прекършена трева и влажна земя отприщваха стихията на страстите. Светът престана да съществува, само телата им се люлееха със сладък нежен ритъм в хармония с вечността. Стари колкото света вълни се надигаха и бушуваха в тях и ги носеха към брега на върховния екстаз.

Тя чу гласа си като в просъница и усети под дланите си как мускулите му се напрегнаха. За кой ли път той я водеше към крайния спазъм и точно в последния миг се отдръпваше и бавно я връщаше назад, а Линди полудяваше от желание.

— Райън...

— Господи, Линди!

Райън сграбчи бедрата ѝ със силен тласък и проникна дълбоко в нея; заедно се отдадоха на неукротимото огнено усещане.

СЕДМА ГЛАВА

С разкъсвано от стенания тяло Линди се надигна към него и ноктите ѝ оставиха червени следи по тила му, когато го притегли към себе си настървено и повелително. Усети как тялото му се изопна във върховния момент на освобождаване. Той се отпусна безсилен в обятията ѝ; сърцето му биеше лудо, горещият му дъх пареше на гърлото ѝ. Малки капчици пот се стичаха по ребрата ѝ. Райън се извърна към нея.

— О, Линди! Как съм живял без теб?!

Тя притисна лице към мократа му буза. Все още нямаше желание да говори. Искаше единствено да му се наслаждава в мълчание, да се любува на суровото мъжко тяло, преплетено с нейното в дълбока интимна прегръдка. Усети, че и той изпитваше удоволствие да лежи безмълвен до нея и да се радва на близостта ѝ в този особено нежен миг. Бе я любил някак отчаяно, сякаш се надяваше, че като обладае тялото ѝ, ще заличи времето и ще изтрие болезнените спомени. И бе успял, поне за миг.

— Липсваше ми — чу Линди собствения си глас и осъзна, че това бе самата истина. — О, Райън, толкова много ми липсваше!

— Ако знаеш само колко часове съм прекарал пред телефона в болезнена нерешителност... Ужасявах се от мисълта, че ще затвориш слушалката и всичко ще свърши. Предпочитах да се надявам, отколкото да знам истината. — Тя извърна лице да го целуне по врата, обожаваше неговата топла мъжка миризма. Обичаше да чувства допира на влажната му кожа. — Страхотна си, както някога — промърмори Райън. — Мина толкова време, а ми се струва, че беше вчера...

— Понякога имам чувството — усмихна се Линди, — че ще се разпръсна на хиляди парченца... Все ще направиш нещо да ме накараш да забравя и задръжки, и добри намерения, и всичко!

— И точно така те харесвам! — изръмжа той. — Такива жени харесвам — диви, необуздани... о-о-х! — Райън се сгърчи от смях,

когато Линди заби десет красиво лакирани нокътя в гърба му. — По-полека, скъпа! Да не искаш да осакатиш старото ми болно тяло?

— Старо болно тяло ли? — повдигна иронично вежда тя.

— Е, ще ми свърши работа още някоя друга година. Тежа ли ти?

— Не... Но ми се струва, че под задника ми се мъдри порядъчно голям камък от новата къща на Антон Боровик.

— Това му е лошото да се отдадеш на разюздани страсти посред голо поле — разсмя се той и мушна ръка под гладката извивка на гърба ѝ. Напипа камъка, измъкна го и го задържа замислено в ръка. — Ще си го сложа на бюрото — да ми напомня за някои скъпи спомени.

— Много си умен, Тарзан!

Райън се повдигна на лакът, за да се полюбува на загорялото ѝ тяло. Попиваше с поглед всяка подробност; ръката му се плъзна по извивката на талията към лъскавото ѝ бедро.

— Толкова много ми липсваше! Все сънувах, че се любим; че те държа в прегръдките си, сякаш държа огън и пламък. Събуждах се със спомена от съня, със спомена от допира до кожата ти, дъха на косата ти, вкуса на целувките ти... Ставах и хуквах да бягам посред нощ. Божичко, как бягах само и се разкъсвах от мъка! Още ме боли, като се сетя.

Линди се засмя. Изпитваше удоволствие да усеща погледа му върху тялото си. Беше се изтегнала като котка и слънчевите лъчи се просмукваха в кожата ѝ.

— Полезно е за сърдечносъдовата дейност. Бягането, де.

— Надявам се, не бързаш да се връщаш в Бостън?

— Може ли да попитам какво имаш предвид?

— Имам предвид да наваксаме изгубеното време — промърмори той. — Цели три пропуснати години любов са това, госпожице...

— Вината не е моя — рече неволно и преди още да осъзнае какво бе казала, усети, че Райън се скова.

— Не! — разнесе се грубият му глас. — Вината наистина не е твоя.

Хладният бриз погали потното ѝ тяло по мястото, което той бе заемал преди малко, и тя потрепери. Потънала в безкрайния екстаз на любовта, за известно време бе забравила миналото. Съществуваха само те двамата и прекрасното чувство, което ги свързваше. Също както преди три години.

Райън бе така притихнал, че Линди се обърна да види какво става. Той се взираше в небето замислен. Тя въздъхна и погледна към стария каменен обор. Издигаше се там порутен като загадъчно доказателство за една несбъдната мечта.

— Райън, аз...

Той се извърна към нея и умело прекъсна думите ѝ с целувка.

— Нека поне за миг забравим всичко, Лин. Само за няколко часа, скъпа, моля те...

— Добре — прошепва Линди и се сгуши в отворените му обятия.

— Да забравим...

— Внимавай къде стъпваш! — Райън се протегна над рамото ѝ да запали лампата. — Все още има разхвърляни кашони.

Линди колебливо влезе в облицованото с дърво фоайе. Бяха в къщата му на Бийкън Хил.

— Изглежда така, сякаш изобщо не си заминавал.

— Агнес Вандерцат дойде да отвори и да почисти преди няколко седмици. Извади всичко и вече горе-долу цяла седмица разопаковам нещата.

Домашната помощница Агнес, която от дълги години идваше един път в седмицата, бе лъснала навсякъде с присъщата ѝ холандска педантичност. На отсрещната стена в хола се открояваше внушителна камина. От двете ѝ страни се извисяваха високи до тавана библиотеки. На съседната стена имаше още рафтове, натежали от технически наръчници, дебели справочници за публикации в областта на архитектурата и още много други книги. Мебелите бяха тъмни, тежки и масивни. Всичко бе както преди.

И все пак имаше промяна, макар и незначителна. Подът бе застлан с дебел френски килим в убити цветове. Леко осветена витрина, разположена срещу камината, разкриваше сбирка от теракотени фигурки. Тук-там из стаята се виждаха загадъчни източни скулптури и пластики. Безмълвни зловещи африкански маски надничаха от едната стена и извикваха представа за тъмни и тайнствени ритуали.

Тя се намръщи. Промените бяха малки и неуловими като погрешен бод в пъстър гоблен; окото сякаш подминаваше дефекта и

възприемаше рисунъка в цялост. Все още навъсена, погледна към Райън, който стоеше на вратата и я наблюдаваше. Чак сега Линди разбра неговото раздражение от неочакваните промени, които бе открил в дома ѝ.

— Едно дюбоне с лимон и лед?

Тя изведнъж се засмя и неловкото чувство изчезна.

— Да, благодаря. Имаш добра памет...

Райън хвърли сакото си на един стол, разхлаби възела на вратовръзката си и се отпрати към гравиран шкаф, разположен между два прозореца. Линди се приближи до месингова маса, върху която бе подредена колекция от разноцветни камъни и лъскави шлифовани кристали, и взе в ръка къс необработен кехлибар.

— Не знаех, че си запален геолог...

— Ами! Това са само сувенири. Този кехлибар е от Литва, а калцитните кристали са от Камбърланд в Англия. Маслиненозеленият хризолит е от Нова Зеландия.

Подаде ѝ чаша. Тя остави кехлибара и я пое.

— Африканско изкуство... южноамерикански статуетки... Ти май си станал голям ценител на изкуството, а?

— Променил съм се, Линди.

Аз също, за малко да каже Линди, но се спря навреме. Райън се зае да напаля огън, а тя се вторачи замислено в гърба му. Предупреждение ли бе това? Или само обичайна забележка? Държа се като ревнива жена, напомни си кисело и се настани върху мекия диван. Три години са това! Естествено, че ще се промени! Разклати леда в чашата. Върнаха се в града преди няколко часа, изморени от слънцето, чистия въздух и от преживяното. Вечеряха омари и шампанско, както някога, и после отидоха да пийнат и да потанцуват. Спомени от миналото...

За кой ли път днес погледна с невярващи очи резкия му суров профил и се учуди, че го вижда. Колко пъти бе копняла за прегръдките му? Колко пъти бе жадувала да чуе дрезгавия боботещ смях и задъхания му глас, нашепващ името ѝ в нощта? Сега мечтата се бе превърнала в реалност, но Линди все още не можеше да повярва. Голяма глупачка съм, упрекна се възмутена. Преди три години ме заряза, без дори да се сбогува, а ето ме пак в обятията му само седмица, след като се върна в Бостън!

Нетърпеливо завъртя глава. Все още не разбираше какво точно се случи този следобед. За секунди топлата благодарност за неговия жест се превърна в страст; всичко стана толкова неочаквано, че още се чувстваше замаяна. Струва си и това е! Нямахме смисъл да се опитва да го проумее или анализира. Може би щеше да е по-добре да го приеме и да свикне с мисълта. Времето бе унищожило любовта ѝ към Райън, ала физическото привличане и желание явно оставаха непокътнати.

— ... да отидем до Кейп Код през уикенда? Можем да наемем една от крайбрежните вили до дюните, както преди...

— Не! — прекъсна го тя рязко. Едно бе да загуби следобед, съвсем друго — цял уикенд... — Извинявай, Райън, имам други планове.

След известно време той кимна.

— Лин, знам, че не е моя работа, но срещна ли друг мъж след мен? Нещо сериозно имам предвид.

— Не — рече Линди тихо, развеселена от въпроса му. — След като ме напусна, потънах в работа, а и честно казано не ми се удаде подходящ случай. — Което си бе най-безсрамна лъжа. Имаше колкото иска възможности, ала винаги мислеше за Райън и накрая обикновено не се получаваше нищо. — А ти? — По дяволите! Откъде се взе този въпрос? — Можеш и да не отговаряш, ако не искаш — побърза да добави с надежда, че Райън ще се възползва от благородния жест и ще смени темата.

— Веднъж... — По лицето му се изписа малко тъжна усмивка. Той се изтегна пред камината и се подпря на лакът. — Струва си в Нова Зеландия преди година. Реших, че трябва да те забравя веднъж завинаги и се помъчих да се убедя, че обичам Карла...

— Разбирам — каза тя рязко. Боже мой, защо я заболя толкова много? Та нали не го обичаше? Нали това бе най-обикновена любовна авантюра, която не я засягаше?

— Една вечер отидохме на коктейл. Пийнах си повече от обикновено и взех, че ѝ разказах всичко за червенокосата зеленоока архитектка, която съм оставил в Бостън. — Погледите им неочаквано се преплетоха. — Тя се държа много мило и ми каза, че ще съм най-големият глупак, ако не се върна при теб. И на следващата сутрин замина за Хонконг. — Линди мълчеше. Пък и нямаше какво толкова да

се каже. — Няма ли случайно да промениш решението си за утре? — попита Райън тихо.

— Утре, а и по-голямата част от неделята, ще прекарам с Анджеला Боровик — поклати глава тя.

— Боже мой, няма ли край тази твоя работа!

— Бизнесът преди всичко! Ти ме научи, не помниш ли?

— Имаш досадния навик да следваш съветите ми точно, когато не трябва, скъпа! В камерата има пържоли и голяма бутилка вино. Можем да прекараме уикенда тук, голи и...

— Господи, Райън, ти си ненаситен!

— Опиянен! — измърмори той, пъргаво скочи на крака и прекоси стаята. Настани се до нея и пръстите му описаха малки кръгове по голото ѝ рамо. — Колкото повече те имам, толкова по-силно те желая...

Линди се усмихна и подвиг крак под себе си. Обърна се към Райън, приглади яката му и ръката ѝ почти разсеяно се заигра с ухото му.

— Щеше да се гордееш с мен, ако ме беше видял в сряда. Целия ден прекарах в свободния инвалиден стол на Анджеला. Нямах представа колко променена изглежда една обикновена къща, когато човек е прикован в количка. Сякаш нищо не си е на мястото — бравите на вратите, контактите, первазите. Коридорите са прекалено тесни, стаите — твърде малки, вратите не се отварят накъдето трябва. Дръжките на шкафовете се доста високи, прозорците са... — Изведнъж осъзна, че той я наблюдава със задоволство и гордост.

— Ти си страхотна, Линди Форест! Марг ми каза за поредицата от статии, които публикуваш в „Тенденции в архитектурата“ върху проблема как да се организира жилищната площ в домовете на инвалиди.

— Идеята бе на Анджела, ала да си призная доста ми допадна. Знаеш ли...

— Не те доведох тук да говорим за архитектура, сладка госпожице — прекъсна я нежно Райън, — толкова скъпа на сърцето ми, колкото и темата на разговора.

— И защо, ако смея да попитам — прошепна дрезгаво Линди, — ме доведе тук?

Дланите му се спуснаха с милувка по ръцете ѝ. Допирът на загрубялата му кожа разливаше по тялото ѝ божествена възбуда. Провря палци под тънките презрамки на роклята и с бавна наслада ги развърза. Тя полека се свлече до кръста и Линди остана гола, окъпана в светлината на огъня и жадния му поглед. Той протегна омекналите си от влага длани и повдигна гърдите ѝ с палци. Главата му сякаш се гмурна и пое розовото връхче.

— О, Райън... — прошепна тя. Изкусната игра на топлия му език разпръскваше огнени тръпки по тялото ѝ. С крайчеца на езика си той обикаляше около зърното, въртеше го и го притискаше, докато се втвърди и набъбне. — Мисля, че... че трябва да си вървя...

— Остани! — Райън обсипа с парещи целувки гърдите, гърлото, брадичката ѝ. — Утре трябва да отида до Ню Йорк, но искам да си тук, когато се върна. Ще се любим, ще пием шампанско, пак ще се любим, ще изпечем пържолите и пак ще се любим...

— Райън! — засмя се Линди. — Какво казах одеве — ненаситен ли? Та ти си направо обладан!

— Омагьосан — промърмори до бузата ѝ. — Не знам как съм живял без теб, Лин...

— Не бива да оставам — прошепна тя и целуна брадичката му.

— Остани! — Устните му убедително се движеха по нейните, вкусваха сладостта ѝ, предизвикваха я. — Искам да те прегърна и да заспя, а когато се събудя сутринта, да те намеря в обятията си. Искам цяла нощ да се любим, както преди...

— Не е същото — промърмори Линди и целуна бузата му, а после ъгълчето на устата. — Райън, знаеш, че не може да е както преди. Вече не те обичам...

— Няма значение — прошепна той. — Остани при мен, Лин. Моля те, само тази нощ!

Не, Райън не я искаше само за тази нощ, осъзна тя. Нямахше да се задоволи само с една нощ или случаен уикенд. Той все още вярваше, че може да я накара отново да го обикне; надяваше се, че с достатъчно страст и търпение ще успее да разпали тлеещия огън...

Повали я на възглавниците. Все още можеше да каже не... Райън леко стисна бедрата ѝ. Линди нямаше нужда от думи, за да разбере неговата безмълвна молба и настойчива покана. Нежно и почти незабележимо надигна бедра. В тишината се разнесе шумолене на

коприна, докато той я събличаше. Вдигна я на ръце с лекота, сякаш бе малко дете, и я понесе към спалнята. Тя склони лице към гърдите му и с изненада откри, че е доволна да бъде отново с него. Вече нямаше значение дали постъпва правилно или не. Бе дала съгласието си не само за тази нощ, а за всички останали. И ако Райън искаше да нарича това любов — добре, какво от туй?

Два дни по-късно пронизителният звън на телефона я изтръгна от сън. Замаяна, Линди посегна към слушалката. Кой, по дяволите, се е развънчал в осем часа на една съвсем обикновена неделна утрин?

— Линди! — долетя отсреща решителен и властен баритон. — Карл Данвърс се обажда.

— Карл? — Тя седна и моментално се разсъни. Карл Данвърс бе нейният адвокат и само истинска катастрофа можеше да го накара да пропусне играта на голф в неделя сутрин.

— Заедно с Бойд Мейър съм. Обаждам се от твоя кабинет в офиса.

— Здравей, скъпа — разнесе се дълбокият глас на нейния счетоводител. — Имаш неприятности, Линди. Мисля, че е по-добре веднага да дойдеш.

— Нещо е станало с Джеф, нали? — В стомаха ѝ заседна студена топка. — Какво се е случило? Добре ли е?

— Него... го няма вече — отговори Карл предпазливо.

— Вече го няма? Искаш да кажеш, че е умрял ли?

— Не, по дяволите! — изсумтя Бойд. — Макар че лошо му се пише, ако изобщо успееш да го хванеш! Офейкал е, Лин. Задигнал е всичко до последния цент и се е изнесъл във Флорида...

Краката ѝ буквално се подкосиха. Линди изпита неудържимо желание да избухне в истеричен смях; чудеше се дали не сънува някой кошмарен сън.

— Линди? Скъпа, добре ли си?

— Идвам след час!

Около четиридесет минути по-късно тя блъсна с трясък вратата на офиса. Бойд и Карл се бяха разположили на бюрото на Марг с вдигнати крака и чаша кафе в ръка. Краката на Бойд тежко паднаха на пода. Изправи стройното си тяло и подаде ръка.

— Както винаги си великолепна, Лин. Кога ще зарежеш тази проклета работа и ще се омъжиш за мен? — Носеше бели спортни гащета и подходящ пуловер, а в единия ъгъл на бюрото лежеше тенис ракетата му.

— По-скоро, отколкото предполагаш, щом положението е толкова трагично, че си жертвал тениса, за да дойдеш тук...

— По-добре седни, скъпа — усмихна се той. — Да ти донеса ли кафе?

— Какво се е случило? — попита нетърпеливо тя.

Тъкмо в този момент Марг излезе с цял куп папки от кабинета на Джеф. Пребледнялото ѝ лице силно контрастираше със синия шал около косата ѝ.

— Слава богу, че си тук! Още бях в леглото, когато Карл се обади сутринта. Решихме да не те безпокоим, преди да разберем какво става!

— А какво става, за бога? Къде е Джеф?

— В Маями, доколкото знаем — отговори Карл сериозно.

— Дойде в петък на обед, тъкмо си беше тръгнала... — Марг остави папките. — Каза, че иска да говори с теб. Като му обясних, че си с Райън, направо побесня. Кресна, че изобщо нямало смисъл да говорите и влезе с гръм и трясък в кабинета си. След около час излезе с дузина папки. В момента не разбрах какво става. Чак вчера дойдох да довърша една работа и какво да видя? В кабинета му цареше пълен хаос! Останах направо потресена. Обадих се у вас... Може би трябваше да звъня по-продължително, ала си помислих... помислих си, че си заминала някъде през уикенда...

Не, каза си тя и отчаяно се огледа. Бях в обятията на Райън Макрий и се любехме, докато тук Джеф е изнасял компанията...

— Какво липсва?

— Тъкмо преглеждам папките. Дотук не открих нищо съществено. Опразнил е бюрото, взел си е личните папки и класьорите с проекти и чертежи за няколко големи поръчки, върху които е работил. Но странно защо е оставил папките с „Атриум“-а...

— Трябва да има някаква грешка... — Линди погледна Карл. — Видях се с Джеф във вторник...

— Заминал е — прекъсна я рязко Бойд. — Изтеглил е всичките пари от банковата ти сметка и е ликвидирал с краткосрочна полица каквото е успял от инвестициите. Чиста и бърза работа, Лин. Нямаше и

да разбере, ако не бях играл тенис с банкера ти. Каза ми, че Уебстър бил при него в петък следобед. Изглежда доста разтревожен. Попита ме да не би да развалите компанията. И тъй като за първи път чувах подобно нещо, се обадох на Карл. Извадих го от най-интересната част на играта...

— Не стига, че е задигнал всичко и е изчезнал, ами на всичкото отгоре ми развали най-хубавата игра от години! — изсумтя Карл.

— Все още не разбирам — въздъхна Линди. — Вярно, че понякога действаше малко прибързано, ала не мога да проумея за какво му е да прави подобно нещо.

— Изглежда се е подплашил от нещо — обади се Бойд. — Ако искаше само да напусне компанията, щеше да ти продаде неговия дял. В този случай обаче щеше да мине доста време, докато си получи парите, а той явно е бързал ужасно.

Тя погледна към Марг.

— Не каза ли нещо, докато беше тук?

— Ами той... непрекъснато говореше за теб. За теб и за Райън. — Секретарката изглеждаше смутена. — Повтаряше, че сигурно си знаела през цялото време; че двамата сте го лъгали тези три месеца; че четирите поръчки са били само капаро... Не разбрах абсолютно нищо, но честно казано, беше пиян.

— Капаро ли? — намръщи се Линди. Някаква червена лампичка в съзнанието ѝ даде сигнал за тревога. Внезапно си спомни нещо, на което не бе обърнала внимание. — Капаро за какво? — Три месеца... Неочаквано по гърба ѝ пропълзя ледена тръпка. През последните три месеца „Уебстър и Форест“ загуби четири поръчки. И то все големи солидни поръчки. И всичките бяха спечелени от една и съща загадъчна компания — „Кизмет Аркитекчъръл“. Онзи ден Райън спомена, че се е върнал от Европа преди три месеца и работи в Монреал. И в Ню Йорк... „Кизмет Аркитекчъръл“ се намиреше в Ню Йорк!

— Това копеле! — яростно изсъска тя и рязко се отдръпна от бюрото. — Ами да, разбира се! Как не можах веднага да се сетя! — засмя се дрезгаво Линди. — Райън е бил! През всичкото това време ни е откъвал поръчките и е вървял безмилостно по петите ни. Преследвал е Джеф... — Тя затвори очи, потресена. — Ето какво е открил Джеф в Ню Йорк! И затова е хукнал да търси работа в Маями!

— Осъзна, че и тримата се бяха втренчили в нея. Пое дълбоко дъх и погледна Бойд. — Много ли ми е тежко положението?

— Що за въпрос! Сама знаеш по-добре! Ще имаш значителни финансови проблеми, поне за известно време. Унищожил е целия ти оборотен капитал. Обаче с няколко умели банкови операции ще се справиш!

— Какво ще кажеш, Карл?

— Най-важното е да прехвърлим всичко на твое име. Утре сутринта започвам с документите по смяна на името на фирмата.

Тя кимна вяло.

— Хайде да се съберем утре следобед. Искам първо да прегледам папките на Джеф и да видя какво ме чака. Може би ще се наложи да отменя някои поръчки, с които не мога да се справя. Ще трябва да плащаме неустойки, а сигурно ще възникнат и един куп юридически усложнения.

Карл се изправи.

— Ще замразя авоарите на компанията, докато прехвърлим всичко на твое име, в случай, че Джеф се опита да тегли още пари.

Двамата мъже се отправиха към вратата. Бойд се спря, понечи да каже нещо, но после се отказа, кимна и последва Карл.

— Е? — Марг скръсти ръце и огледа разхвърляното бюро. — Ще се обадя на Горд и ще му кажа, че оставям внуците изцяло в негови ръце този следобед.

— О, я стига, Марг! — Линди направи героичен опит да се усмихне. — Тръгвай си. Няма защо да си разваляме хубавия следобед. А и... иска ми се да остана малко сама.

Марг я погледна съчувствено.

— Така стана по-добре, Линди. Разбираш, нали?

— Да... Да, Марг, знам...

ОСМА ГЛАВА

След като Марг си отиде, Линди влезе в кабинета на Джеф. Изглеждаше ужасно пуст, нямаше ги онези малки предмети, които с присъствието си напомняха за него. Само на бюрото стоеше една изоставена чаша за кафе. Беше му я подарила за последния рожден ден.

Как можа да не забележи абсолютно нищо? Още първата вечер Райън ѝ каза, че се е върнал заради Джеф, ала тя не обърна внимание на заплахата му или може би не искаше да мисли за това. Отпусна глава назад и затвори очи. Откога? Откога ли бе замислил отмъщението си? От година? Или две? Бе действал бавно и полека; без да бърза. Оставил бе Джеф да се отпусне и успокои; да си помисли, че най-сетне е спечелил. И тогава бе нанесъл смъртоносния удар. Ето кое болеше най-много — обстоятелството, че всичко бе замислено така хладнокръвно; не бе някое импулсивно решение или неочаквано спонтанно хрумване, а преднамерено безмилостно отмъщение. Промъкнал се бе невидимо в Ню Йорк и без да вдига много шум, бе тръгнал по дирите на „Уебстър и Форест“. Така хитро бе успял да отмъкне четирите големи поръчки, че те не заподозряха нищо.

Сети се за престорената изненада на Райън, когато му каза за поръчката на Ванклийф. И тя, глупачката му с глупачка, седеше там и се усмихваше тъпо и самодоволно, убедена, че той не знае, а в същото време само няколко дни преди това вече е бил предложил по-ниска цена. Това нямаше нищо общо с нея, разбира се. Райън водеше война с Джеф, а тя случайно се бе озовала на полесражението. Винаги бе стояла между тях; вечно бе представлявала нещо, което единият притежава, а другият се мъчи да му отнеме.

Преди години Райън ловко я открадна от Джеф; ухахва я, докато се хване на въдицата и се влюби в него. После, като спечели играта, изведнъж загуби интерес и се втурна да търси нови предизвикателства. Сега я искаше отново, но не защото я обичаше, а защото някога му бе

принадлежала. Това бе достатъчно, за да я направи собственост на Райън Макрий — както „Атриум“-а, както „Макрий и сие“...

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя премигна. Докога ли възнамеряваше да ги измъчва? Докато отново се влюби в него ли? А може би докато посипе сол в парещите рани на Джеф? Или вероятно докато я накара пак да легне в леглото му?

Джеф винаги бе вярвал, че рано или късно Линди ще се завърне при него. Ала след като бе разбрал, че отново бе паднала в обятията на Райън, беше изгубил последната надежда. Усмихна се горчиво. Сигурна бе, че зад всичко стоеше не само желанието на Райън да нарани Джеф, но и безграничното му самолюбие. Тя го отблъсна и с това накърни гордостта му. А Райън не прощаваше лесно такива неща.

Вече нямаше значение. Джеф си отиде и играта приключи. За щастие всичко свърши, преди да успее да направи някоя глупост и да се влюби отново в него. Сега просто щеше да го заличи от живота си, както направи преди три години...

Четири дълги дни по-късно Линди се намираше в новата къща на Бригам Уестлейк и с изненада откриваше, че въпреки всички неприятности, все още има сили да се забавлява. Като малко дете, на което бяха подарили нова играчка, Уестлейк я обсипваше с ласкателства. Под многобройните му комплименти прозираше неприкритата гордост и задоволство на щедър меценат, открил изгряващ талант. След първоначалната еуфория къщата и нейната архитектка постепенно останаха на заден план и Линди с облекчение тръгна да се разхожда в претъпкания хол.

Приемите на Опел Уестлейк винаги представляваха своеобразен спектакъл. И този не правеше изключение. Тя познаваше повечето от поканените — за някои бе работила, на други я бяха препоръчвали, а трети бяха сътрудници на Уестлейк. Оживлението и приятното настроение, което цареше сред гостите, се дължеше до голяма степен на вкусните ястия и напитки. Дългите вечерни рокли и струващите цяло състояние бижута изпълваха стаята с блясък и разкош. Оркестър от седем музиканти изпълняваше латиноамерикански мелодии; едва доловимата музика преливаше в общия хор от гласове.

Бригам Уестлейк бе застанал от лявата ѝ страна и разговаряше с пълен човек, чието име Линди не бе успяла да разбере. Уестлейк бе висок и слаб мъж с гъста сива коса. В устата му винаги имаше лула. Стиснал между зъбите загасналата и очевидно забравена лула, сега той кимаше енергично с глава, за да подчертае мисълта си.

— Без съмнение тя е един от най-добрите архитекти в Щатите днес. Ще сбъркаш много, ако си помислиш дори да възложиш на друг проекта на банката ти.

Линди отпи глътка дюбоне да прикрие усмивката си и зарея безцелно очи в тълпата. Висок красив brunet привлече погледа ѝ, кимна и мълчаливо вдигна чаша в наздравица. Тя се усмихна и се помъчи да си спомни дали това не бе граф еди-кой си от Виена или сценаристът и продуцентът на най-новата холивудска филмова сензация. Уестлейк и банкерът му обсъждаха основните кредитни лихвени проценти. Линди се извини и си проправи път към камината. Вече бе сигурна, че това бе виенският граф. Предпочиташе да си побъбри с него, отколкото да слуша досадния разговор за лихвени проценти и държавна финансова политика. Може би щеше да успее да измъкне поръчка от графа и догодина да проектира някой замък на Дунава...

— Къщата е великолепна, госпожице Форест. Направо разкошна!

Тихият глас, долетял зад гърба ѝ, я стресна. Обърна се и се озова очи в очи с Ян Ванклийф. Бързо се съвзе от изненадата. Трябваше да предположи, че Ванклийф ще е сред гостите. Той и Уестлейк се движеха в едни и същи делови среди и нищо чудно, че се забавляваха заедно в отбрано общество.

— Благодаря — засмя се тихо Линди, — ала мисля, че и художникът по вътрешното оформление има голяма заслуга. Аз само му дадох необходимото пространство за изява.

— Талантлива и привлекателна жена като вас, госпожице Форест, не бива да страда от излишна скромност! Надявах се да ви видя тази вечер. Миналата седмица не успях да поговоря с вас, след като представихте проекта си пред заседателния съвет. Направихте ми впечатление, госпожице Форест, бих казал огромно впечатление. Имате забележителен талант за възрастта си.

— О, благодаря ви — изненада се тя. Овладея вълнението си и кимна към една врата. — Ако нямате нищо против, библиотеката е ей

там.

— Твърде привлекателна сте, за да се криете в библиотека, а пък аз съм все още достатъчно млад и суетен, за да се полаская от мисълта, че всеки втори мъж в тази къща ще ми завижда...

— Продължавайте в същия дух, господин Ванклиф, и сигурно ще се изкуша да проектирам галерията ви безплатно!

— Ако продължавам в същия дух, скъпа госпожице Форест, няма да имам изобщо нужда от архитект, а от адвокат по бракоразводни дела! — После непринуденият приятен джентълмен отстъпи място на трезвия проникателен бизнесмен. — Ще бъда откровен, госпожице Форест. Вашето предложение ме интересува. Всъщност с едно забележително изключение — няма друг проект, който да се равнява на вашия по дух и жизненост. Но само преди няколко дни имаше две сериозни обстоятелства във ваша вреда: относително малкият ви опит и вашият съдружник. Мисля обаче, че къщата на Уестлейк красноречиво опровергава първото, а за второто се носят обнадеждаващи слухове.

Дъхът ѝ секна от тази безцеремонна откровеност, ала Линди устоя на проникателния му поглед. Нямаше смисъл да се опитва да го лъже.

— Джеф Уебстър напусна компанията — каза тя тихо.

— Радвам се — рече без заобикалки той. — Имам сериозни препоръки за вас, госпожице Форест. Твърде сериозни, бих казал. Сега... имате нужда от ново питие, пък и Бриг не ни е поканил тук да говорим за бизнес. Познавате ли жена ми?

— Да, преди няколко минути се запознахме — отговори Линди, докато се чудеше какво ли може да означава тайнствената му забележка. Дали не искаше да каже, че все още има шанс да спечели? Откакто откри, че Райън е собственик на „Кизмет Аркитекчъръл“, загуби всякаква надежда за успех. Бе талантлива, но не достатъчно, за да се пребори с Райън Макрий. Поне засега...

— Жена ми се занимава с изкуство, госпожице Форест. Художничка е. Е, не е гениална наистина, ала не ѝ липсва жар и плам. За щастие може да прецени собствените си възможности и е открила друг начин да изрази любовта си към изкуството — обича да издирва и насърчава млади таланти. Решила е, че има нужда от галерия, в която да изложи творбите на даровити млади хора. — Взе полупразната чаша

от ръката ѝ и сложи на нейно място пълна. — Посветила е години на тази идея, което означава, че ще ви направи луда. Само се заемете с нейната галерия и ще съжалявате до края на живота си, че сте станали архитект.

Линди звучно се засмя; по устните на Ванклийф също се появи усмивка.

— Е, преувеличавам, разбира се, но в интерес на истината никак не е лесно да се работи с мен и жена ми. Все още ли обичате предизвикателствата?

— Да — прозвуча убедено гласът ѝ. — Досега не съм отминала хвърлена ръкавица.

— Така се говори — рече Ванклийф замислено. — Чух, че сте работили за Райън Макрий преди време.

Сърцето ѝ се разтуптя. Въпросът явно бе реторичен. Човек като Ванклийф щеше да проучи миналото ѝ чак до основното училище.

— Работих в „Макрий и сие“ около пет години.

— Малко компании можеха да се сравнят с тях — отсече Ванклийф. — А вие, госпожице Форест? Толкова добра ли сте, колкото казват?

— Да, господин Ванклийф. Добра съм, колкото казват...

Явно очакваше да чуе точно този отговор.

— Сега извинете, госпожице Форест, ала ще ви оставя да се забавлявате.

Ванклийф се отдалечи със смесено чувство на вълнение и задоволство. Така значи! Може би все още има шанс да получи поръчката... Желаше още по-силно да спечели именно заради възможността да победи Райън. Няма съмнение, че Райън също я искаше. Той не беше глупав. Знаеше много добре, че поръчката означава пари и престиж.

Потрепери и отново се обърна към камината. Графът бе изчезнал и Линди се спря колебливо да се ориентира в обстановката и да открие познато лице сред тълпата. Неочаквано някаква ръка я обхвана властно през кръста. Тя се извърна усмихната и понечи да възрази, но се вцепени от изненада.

— Госпожице Форест, бих искал лично да ви поздравя!

— Райън!

В очите му проблеснаха предпазливи опасни пламъчета. Притискаше я силно към себе си. Ако някой ги погледнеше, щеше да си помисли, че се прегръщат приятелски, ала всъщност ребрата ѝ вече не издържаха под настойчивия му натиск.

— Отбягваш ме напоследък — промърмори той, усмихнат небрежно.

— Така ти се струва — изсъска Линди. — Пусни ме!

— Вече три дни звъня у вас и в офиса, но попадам или на Марг, или на проклетия ти телефонен секретар. Имам чувството, че да те намери човек е почти толкова трудно, колкото да получи аудиенция при папата.

— Имах работа — осведоми го тя през зъби.

— Хайде де! — процеди Райън и в гласа му се прокрадна зловеща нотка. Стисна я неумолимо и я поведе през тълпата. — Искам да поговоря с теб.

— Каквото и да е, може да почака! — Линди си залепи изкуствена усмивка на устата и кимна на млад конгресмен и бременната му съпруга. — И как се вмъкна тук? Много добре знам, че не си поканен! — Ала не му каза, че бе проверила изрично, преди да дойде.

— Нахлух с взлом — отвърна той спокойно. Поздрави някакъв познат и се ръкува с него, но с другата ръка притискаше Линди в неизменна прегръдка.

Тя се изкуши да се изтръгне на свобода и да се изгуби във веселата многолюдна тълпа. Ала нямаше смисъл — щеше да се впусне след нея като котка след мишка... Погледна го ядосано. Надяваше се, че хората наоколо ще изтълкуват усмивката ѝ като приятелска.

— Ела утре в офиса и ще поговорим...

— Сега! — присви очи предупредително Райън. — Ще получа това, което искам. Или ще намерим някое усамотено място, или мога и тук.

— По дяволите, Райън, я не се опитвай да ме заплашваш, защото...

— Защото какво? — срязва я той, докато я побутваше напред през тълпата. Няколко любопитни погледа се спряха върху тях, после учтиво се извърнаха.

— Райън, моля те! Хората ни гледат...

— Ами тогава — предложи Райън с хриптящ глас, — да им покажем нещо, което си струва, а?

Линди се стресна, но преди да успее да възрази, той я изтика на едно празно място, където танцуваха няколко двойки. Сякаш по даден знак оркестърът засвири популярна бърза мелодия. Повечето от двойките се отказаха, останаха само те и още две други. Райън ловко я завъртя и я привлече в обятията си.

— Един танц, госпожице Форест?

Инстинктът я спаси. Усещайки погледите на заобикалящите ги хора, тя се отпусна в ръцете му, надигна се на пръсти и се втурна в бързия ритъм на музиката. Разнесоха се одобрителни възклицания, докато двамата се плъзгаха с изящество и лекота върху дансинга.

— Тази вечер си прекрасна — промърмори той. — Половината мъже са хлътнали до уши, а другата половина сериозно обмислят възможността за развод...

— А ти си по-отвратителен от всякога — отбеляза Линди с неговия тон и интонация. — Учудвам се, че си в Бостън. Очаквах, че ще останеш в Ню Йорк. Нали тук представлението свърши?

— Ако имаш нещо предвид, ще трябва да се изясниш. Изобщо има куп неща, които искам да изясним, и то веднага!

— Мисля, че сме на коктейл, Райън, а не на конференция — скръцна със зъби тя.

— Видях, че говореше с Ванклийф преди няколко минути. Какво ти каза?

— Защо не го попиташ? — засече го Линди. Защо ме доведе тук, Райън? Да ме разпитваш или да танцуваме?

В отговор на лицето му се появи великолепна усмивка, после я завъртя и описаха няколко последователни сложни фигури и стъпки. Публиката ахна от възторг и удивление. Оркестърът пламенно отговори с буен диско ритъм, който обезкуражи другите двойки и те неочаквано се оказаха сами в езическия вихър на танца. Макар и със закъснение, Линди осъзна, че се забавлява. Следваше с лекота енергичните му движения; смееше се, възбудена от музиката, и нехаеше, че си играе с огъня.

— Ако тръгнем сега, ще стигнем до нас за по-малко от час... — промърмори Райън с многообещаваща усмивка.

— Вече имам среща — излъга тя. — При това съм почетен гост, забрави ли?

— Откажи срещата, а аз ще те извиня пред домакина! — изръмжа той. Музиката доби страстна, гореща чувственост. Райън нарочно я привлече по-близо до себе си и обхвана бедрата ѝ с широко разтворени пръсти. Силното му тяло се притисна до нейното. Линди откликна дръзко, увлечена от музиката и от одобрителните възгласи на публиката. Изпъна гръб предизвикателно и леко отпусна назад глава, за да го гледа в очите.

— Търсиш си белята, моето момиче — процеди той.

— Нали ти искаше да танцуваме, Райън — припомни му тя лукаво.

Роклята се вдигна и оголи бедрата ѝ, когато той я завъртя в кръг и после я притегли настоятелно към себе си. Бе замаяна и дръзка. Изпитото дюбоне, горещият чувствен ритъм и стройното мускулесто тяло, което се движеше възбуждащо до нейното, караха кръвта ѝ да кипи. Райън очевидно се забавляваше. Танцуваше с лекота и обаяние. Разрошената коса и пламналото лице му придаваха невероятен чар.

— Ако не беше публиката, скъпа, щях да доведа този танц до естествения му край точно тук на пода.

Линди отметна темпераментно коса и се засмя.

— Да не би да страдаш вече от предрасъдъци, Райън?

— Ела в къщи — прошепна тихо в ухото ѝ — и ще видиш как бързо ще се освободя от предрасъдъците си с малко помощ от твоя страна...

Погледите им се преплетоха. Тя се задъхваше. Леко трепереше и някъде отдалеч чуваше ръкоплясканията на доволната публика. Оркестърът отново смени мелодията и засвири с живо стремглаво темпо. Двамата откликнаха едновременно и непринудено. Движенията на Райън станаха още по-предизвикателни; бедрата му се притискаха плътно до нейните. По бузите ѝ се разля топлина, ала едва ли само виното и смехът бяха причината. Едната му ръка се прилепи плътно към гръба ѝ, а другата се плъзна по очертанията на заобления ѝ задник с интимност, която много трудно щеше да мине за случайна ласка.

— Райън! Мисля, че предизвикваме клюки...

— Предизвикваме и нещо друго — промърмори дрезгаво той и леко притисна бедра към тялото ѝ, за да потвърди думите си. — Хайде

да се махаме от дансинга, че ще стана за смях...

Прозвучаха финалните акорди, те се завъртяха за последен път и напуснаха дансинга. Чак когато стигнаха до френските врати, Райън я пусна. Бурните аплодисменти ги последваха на терасата. Линди вдигна лице да се наслади на освежителния бриз. Внезапно Райън я придърпа към себе си.

— Отдавна жена не ме беше съблазнявала на дансинга...

— Райън! — Тя понечи да го отблъсне с ръка, но се озова в железния обръч на прегръдката му. Устните му потърсиха нейните и се нахвърлиха върху тях. — Райън! — Линди някак си успя да освободи устата си. — Престани!

Той рязко я пусна и тя залитна.

— По дяволите, Линди! Какво ти става?

— И аз бих искала да ти задам същия въпрос! — каза Линди все още задъхана. — Тук сме на частен прием, Райън, а не на езическа оргия в чест на плодородието!

— Престани! — изплющя като камшик гласът му и тя зяпна от изненада. Той направи две големи крачки към френските врати и ги затвори с трясък. Линди затаи дъх и за миг помисли, че стъклата ще се разбият на парчета. Райън отново се приближи и се изправи срещу нея с ръце на кръста и заплашително присвити очи.

— Дължиш ми някои обяснения, Лин. Връщам се в неделя сутрин с мисълта и надеждата, че всичко между нас е в ред, и изведнъж се озовавам пред бездушна ледена стена. Обаждам се на Марг и всеки път получавам същия отговор — „тя е на делова среща“ или „тя преговаря с клиенти“. Оставям хиляда съобщения на проклетия телефонен секретар и никакъв резултат! Дори се опитвам няколко пъти да се кача до апартамента ти, ала по-лесно е човек да се вмъкне във Форт Нокс, отколкото да мине покрай онзи копей от охраната. Ще ми кажеш ли, за бога, какво става?

— Нищо не става — отвърна тя с привидно спокойствие. — Или поне нищо, за което да не знаеш...

— Какво искаш да кажеш?

— Спести ми излишните сцени, Райън! И престани, моля те, с тази поза на „каещия се любовник“. Честно казано, вече се изтърка.

— Какво, по... — Той внезапно замлъкна, сякаш се уплаши от мисълта си. — Цяла нощ ли ще си играем на въпроси и отговори? —

рече по-меко след малко. — Няма ли най-сетне да ми кажеш какво те измъчва? Ако мислиш, че ще се отървеш от мен, жестоко се лъжеш. Няма да мръдна оттук, докато не получа отговор. Ако ще до другата седмица да седим на тая тераса!

— Я стига си се преструвал, Райън! Много добре знаеш какво ме измъчва. Или не си очаквал, че ще открия, а?

— По дяволите, Линди, стига с тия намеци! Ще ми кажеш ли за какво става въпрос?

— Божичко, ама ти наистина ли не знаеш?

— Какво трябва да знам? Вече половин час се опитвам да разбера нещо и в отговор получавам само разни подмятания и обвинения...

— Джеф замина — отсече Линди. — Още миналата седмица.

— Замина ли? Как така замина?

— Ей така! Намери си друга работа и замина! — Линди се облегна на ниската стена, която опасваше терасата, и скръсти ръце. — Не можа да ти устои, Райън — никога не е могъл... Предаде се и избяга. Цял живот ще бяга като опарен и ще се обръща на всяка крачка да види дали не го дебнеш отнякъде... Страшен си, Райън! Просто страхотен! Но всичко свърши. Така че защо не се върнеш в Ню Йорк и не ме оставиш на спокойствие да събера разбитите парченца на моя живот?

— Да не мислиш, че аз съм го накарал да избяга? — В гласа му прозвуча такова искрено недоумение, че Линди за момент се поколеба, ала в следващия миг съмнението ѝ се разпръсна. — Скъпа, какви ги говориш?

— Още ли ще си играем, Райън? Е, добре, щом искаш да си играем, ще си играем. Ето ти една гатанка. През последните три месеца „Уебстър и Форест“ загуби четири големи поръчки. Всеки път, тъкмо да получим договора, и се появяваше друга фирма, която ни го откъкваше направо под носа. Как мислиш, каква ли е причината?

— Конкуренция — рече Райън предпазливо.

— Не съвсем... Всеки път поръчките са отивали при една и съща фирма — „Кизмет Архитекчъръл“ от Ню Йорк. — Лицето му изведнъж стана съвършено безизразно. Бе се притаил като котка — само това бе достатъчно да потвърди и най-лошите ѝ подозрения. — Едва ли е обикновено съвпадение, че „Кизмет Архитекчъръл“ е предложила

проект за галерията Ванклайф само часове преди да свърши наддаването. — Той продължаваше да мълчи. — Не ми се вярва да е чиста случайност...

Райън мълчеше и не откъсваше очи от нея. Тя се обърна и с цялото си сърце пожела да не бе започвала този разговор. Сега вече бе твърде късно да се преструва, че нищо не се е случило.

— Бог ми е свидетел, не ти е било чак толкова трудно... Познаваш Джеф, познаваш и мен. Трябвало е единствено да предвидиш какви ще бъдат нашите проекти и в последния момент да предложиш нещо по-евтино. Докога щеше да продължиш, Райън? До края ли? Или докато ни разориш? Или може би като започнем бавно да потъваме, щеше да се появиш отнякъде и да ни откупиш? Ей така — просто като приятелски жест заради доброто старо време. А може би щеше дори да ни предложиш работа в новата компания „Макрий и сие“? А, Райън, докога?

— Не знам! — В гласа му прозвуча убийствена откровеност, която я смрази.

Линди се взираше в суровия му гръб. А ти какво очакваше да каже, упрекна се тя яростно, че е било само недоразумение ли? Или глупава грешка? Или неуместна шега, може би? Райън не се подчиняваше на безумни прищевки. Хладнокръвно обмисляше всяко действие и решение. Той бавно поклати глава.

— По дяволите, Лин! Не исках да ти причиня болка...

— Не си ми причинил болка — излъга Линди. — Явно все още има какво да науча от теб, Райън. Това бе само един от твоите поредни бездушни уроци по разбиване на илюзии.

Остана изумена от жестоката нотка в гласа си, но още по-силно я порази реакцията му. Той внезапно пребледня като платно, а после кръвта отново нахлу в главата му. Тя го гледаше втренчено. Ако бе искала да го нарани умишлено, навярно щеше да остане много доволна. Ала странно защо, не изпитваше никакво злорадство. Прекалено лесно и бързо спечели, за да ликува.

— Лин, заклевам се в Бога, не подозирах, че всичко ще свърши така! Взех онези поръчки от Джеф, а не от теб. Знам, постъпих като дете, но не можех да го гледам как си живее удобно и спокойно, без да си е мръднал пръста, за да го заслужи!

Изглежда наистина горчиво съжаляваше. Линди се вторачи в него удивена. Очакваше, че ще я нападне високомерно и ще се защитава без всякакви угризения, а той сякаш почти се разкайваше... Ала в това нямаше никакъв смисъл!

— Не знам дали си постъпил като дете, но във всеки случай получи каквото искаше. Да го беше видял само как се сви като пребито псе, когато откри кой стои зад „Кизмет Архитекчъръл“! Той никога не ти е бил равностоен противник, Райън! Надявам се, че си доволен все пак...

— А ти, Лин? Сега какво ще правиш?

— Сега ли? — сви рамене тя. — Сега ще се опитам да превърна „Форест Дизайн“ в реалност. От години мечтая за това. До известна степен ми направи услуга — хвърли му предизвикателен поглед Линди. — Няма да се откажа от проекта Ванклийф, Райън. Така че сега оставаме само двамата — ти и аз. И ще спечеля, ще видиш! — Безразсъдната ѝ закана прозвуча по-скоро като хвалба, отколкото като реална заплаха.

— Знаем, че няма да ми повярваш — каза тихо той, — ала не се захванах умишлено с този проект. Ванклийф ме посети един ден в Ню Йорк, помоли ме да прегледам работата и да дам оценка и аз приех. Знаех, че е говорил с няколко компании, Лин, но, заклевам се, не подозирах, че „Уебстър и Форест“ е сред тях, а когато разбрах, вече бе твърде късно.

— Има ли значение? — попита тя дръзко.

— Тогава не! — отговори Райън с не по-малка дързост от нейната.

— Все едно... — Линди направи несполучлив опит да се усмихне. — Важното е, че Джеф вече го няма. Може да си очаквал по-драматична развръзка, ала ще трябва да се задоволиш и с тази. — Внезапно се почувства уморена от безкрайния спор. Навсякъде цареше тишина и спокойствие, нощният въздух ухаеше на есен.

— А какво ще стане с нас, Лин? Какво ще правим оттук нататък?

— Не знам — отвърна тя искрено, изненадана от въпроса. — Ти явно очакваш нещо. Защо не ми кажеш?

— Вече ти казах какво искам, Лин...

ДЕВЕТА ГЛАВА

В тихия му глас прозираше предупреждение. Линди го погледна и потръпна. Райън стоеше неподвижен и дълбоко в сините му очи се криеше неочаквана решителност.

— Какво имаш предвид? Нали Джеф вече го няма...

— Знаеш много добре какво имам предвид — рече той тихо. — Още онази вечер ти казах, че се върнах в Бостън заради две неща, Линди, и Джеф Уебстър бе само едното.

— За какво говориш? — попита тя, макар и да се досещаше за отговора. — Получи каквото искаше. Сега можеш да си вървиш... — За малко да добави: „точно както преди три години“...

— Върнах се заради теб — процеди неумолимо Райън.

— Говориш така, като че ли съм някоя от твоите проклети сгради! — отвърна рязко Линди. — Не съм нито чертожна принадлежност, захвърлена някъде сред боклуците, нито вещ, която можеш да си върнеш, когато ти скимне...

— По дяволите, Линди, престани да бягаш от мен!

— Не бягам от теб, Райън! Студено ми е и искам да вляза вътре.

— Откакто се върнах в Бостън, все ми бягаш — рече той упорито. — В началото си мислех, че се страхуваш от мен, но вече подозирам, че се страхуваш от самата себе си, Линди. Страхуваш се да рискуваш и да заложиш...

— На какво да заложа? — пресече го тя нетърпеливо, защото нямаше желание нито да чуе отговора, нито да продължава целия този безумен разговор.

— На мен, на нас...

— Не знам за какво говориш — най-сетне успя да промълви Линди.

— Знаеш много добре за какво говоря — каза Райън нежно. — Преди три години ти казвах, че те обичам. Ала после те изоставих. И сега знам, че няма да ме допуснеш близо до себе си, за да не те нараня отново.

— Боже мой, колко ли е досадно да анализираш всяка рана и обида, нанесена върху ужасното ти себелюбие!

— Не е толкова просто.

— Напротив! — Гледаше го право в очите. — Ти усложняваш нещата, Райън. Мисля, че ти казах какво изпитвам към теб още първия ден, когато се върна.

— Говориш едно, а аз чувам съвсем друго — подсмихна се той. — Онзи следобед в „Безумството на Фелдън“ говореше друго. А много добре си спомням, че го повтори няколко пъти и през нощта.

Тя се ядоса, че е толкова уязвима. Искаше да отвърне нещо умно, хапливо и нехайно, но думите ѝ се изплъзваха.

— Човек трудно може да ти устои — рече най-сетне.

— И само това ли ще ми кажеш?

Усети го да се приближава безшумно по влажния мрамор. Целият излъчваше топлина, сигурност и спокойствие. Линди се изпълни с копнеж да се прислони в убежището на силните му ръце...

— Върнах се, защото те обичам, Линди. Толкова е просто.

— Върна се заради Джеф — каза Линди грубо, ала думите ѝ прозвучаха някак неубедително.

— Не е вярно и ти го знаеш. Особено след онази нощ в петък.

— В петък просто се поувлякохме на чашка вино, хубав огън и спомени — рече тя с престорено спокойствие. — Нищо повече.

— Как така нищо повече, по дяволите?

— Ей така! Поддадохме се на известно... взаимно привличане. Нищо повече.

— Хайде, хайде, Лин! Жена като теб не пада в обятията на мъж само защото се е „поувлякла с виното и хубавия огън“. Не ми ги разправяй тия на мен! Не говориш с някой непознат, а с мъжа, който те научи как да се любиш; с мъжа, който прекара десет дни и нощи с теб в една крайбрежна вила в Кейп Код, и който навярно познава Линди Форест по-добре от нея самата...

— Изобщо не ме познаваш, Райън. Вече не!

— Познавам те достатъчно, за да разбера, че това, което се случи между нас миналия уикенд, щеше да е невъзможно, ако наистина вярваше, че единствената причина за връщането ми в Бостън е била да си отмъстя на Джеф. Желаше ме не по-малко от мен самия, не ме лъжи!

Линди се взираше в него и усещаше, че я обзема тревога. Нещата не се развиваха както трябва! Уж тя се разполагаше с живота си, уж тя взимаше решенията, а неочаквано Райън се появяваше отнякъде и ѝ казваше какво да чувства и какво да не чувства!

— Нали ти ме научи да получавам в живота каквото поискам! Да речем, че миналия уикенд просто получих каквото исках... Ти си изключителен любовник, Райън. Пък и не сме се виждали толкова време...

— Хайде, Линди! — изсумтя недоверчиво той. — Не ме убеждавай, че всичко е било само...

— Добрият стар секс — помогна му Линди с готовност. — На всички се случва, Райън. Но само сексуалното привличане не прави една връзка. Ти го казваше, не помниш ли? Всъщност би трябвало да ти благодаря. Твоят жесток урок ми спести доста безсмислени емоции.

— А миналия петък? Какво бе за теб миналият петък? Едно малко забавно приключение в леглото на стар любовник ли?

— Нещо подобно. Устроих ти добро посрещане у дома след дългото отсъствие, нали?

Отивам твърде далеч, каза си тя предупредително и видя как раменете му се сковаха. Изведнъж ѝ се прииска да избяга и да се скрие на сигурно място сред гостите. Погледна с копнеж към френските врати, ала Райън сякаш предугади желанието ѝ и застана между нея и тези далечни спасителни двери. Внезапно той се засмя, като поклащаше бавно глава.

— Значи не даваш пукната пара, а? И така ли смяташ да прекараш живота си, Линди? Затворена в твоята пясъчна кула в самотната компания на една чертожна дъска? Така ли ще се погребеш под чертежи, договори, гранит и стъкло, само защото това е единственото нещо, над което имаш власт и което не може да те нарани, както аз?

Линди го гледаше вторачено и усещаше, че се е хванала в клопка.

— Това не...

— По дяволите, Лин! Да не си въобразяваш, че не разбирам какво правиш? Не можеш да оковеш чувствата си между тухлени и каменни стени, Лин. Трябваша ми три години, за да го проумея — три години в безплодни усилия да запълня празнотата в душата си с желязо и бетон, а през цялото това време съм имал нужда единствено от теб.

— Не разбирам за какво говориш — прошепна тя дрезгаво. — Студено ми е! Искам да вляза вътре.

— Боже мой, Лин, не можеш винаги да бягаш от себе си! — Ръката му се стрелна и я сграбчи властно за китката. — Знам, че си уплашена. Преди три години ми повярва и се влюби в мен. Отдаде ми се изцяло и безрезервно по най-прекрасния начин, на който е способна една жена, а аз предадох доверието ти. Нараних те и сега се страхуваш, че отново мога да ти причиня болка. Разбирам те, ала те моля да ми дадеш възможност — само една възможност да поправа всичко. Ако щеш вярвай, Лин, но те обичам. Не знам как да се изразя по-ясно от това!

— Нали и преди три години ме обичаше? — Думите изскочиха от устата ѝ, преди да успее да ги спре. Нямаше никакво право да се връща така и да я смуцава с проклетите си въпроси! Нямаше право да иска от нея невъзможното, все едно че нищо не се е случило!

— Виж, Линди, нека не се връщаме в миналото. Искам възможност отново да...

— Божичко, Райън, да не си въобразяваш, че е толкова просто? Да не си мислиш, че можеш да изникнеш ей така от вдън земя и да изтриеш тези години с мила усмивка и една нощ в леглото?

— Грещиш, Лин! Нека ти обясня и ще разбереш...

— Какво има да разбирам? Вече цяла седмица се опитвам да разсъждавам трезво и да те разбера, ала ми писна! Нищо не разбирам! За кой, по дяволите, се мислиш! Нахлуваш в живота ми с гръм и трясък, обръщаш всичко с главата надолу и после се омиташ, за да преследваш безумните си мечти! Разполагаш с мен, както ти е удобно, после ме зарязваш и отиваш да се забавляваш някъде другаде, без дори да се трогнеш да се сбогуваш! Причини ми ужасна болка, Райън! Когато ме напусна преди три години, имах чувството, че се свърши светът — сякаш нищо повече нямаше значение! Не искам повече никога да се повтори, чуваш ли? Никога повече! Не мога да живея в постоянен страх и съмнение; да се питам всеки ден дали няма да се втурнеш след твоите вятърни мелници, а някой ден да се появиш, все едно че нищо не станало, и да искаш да започнем отначало.

Райън направи крачка към нея с протегнати ръце.

— Лин...

— Обичам те, по дяволите! — Думите сякаш изригнаха от сърцето ѝ. Линди ги чу с ужас и удивление и осъзна, че това бе самата истина, че не бе преставала да го обича дори и за миг през тези три години. Той не помръдна, сякаш бе замръзнал на място. Тя цялата трепереше и по лицето ѝ се стичаха сълзи. — Обичам те — прошепна, — но не желая да съм с теб, Райън. Не желая да бъда случаен епизод в твоя живот.

— О, господи... Лин! Лин, аз...

Райън се устреми към нея, ала Линди се отдръпна. После се втурна покрай него и побягна по терасата към подкупващата топлина на залата. Отвори вратата с един замах и се потопи в ярката светлина и шума. Глави се извъръщаха, устни се мърдаха, лица се усмихваха, но тя не виждаше и не чуваше нищо освен смътен непонятен тътен... и някъде в далечината — глас, който я викаше настойчиво и отчаяно.

Мъгла обвиваше сградите в долния край на улица „Кларъндън“ и се стелеше над улицата. Линди стоеше на прозореца и гледаше навън. Всичко бе потънало в своеобразна призрачна мекота, която внушаваше странно спокойствие — сякаш нещата не съществуваха в действителността, а бяха само плод на въображението ѝ. Както и предната вечер.

Линди затвори очи и пожела да я забрави. Очакваше, че Райън ще я последва у тях или поне ще се обади. Ала той не направи нито едното, нито другото и най-сетне тя си легна, разкъсвана от жестоко разочарование. Лежа така, вперила безизразен поглед в тавана, почти до четири часа сутринта.

Взря се безпристрастно в отражението си в запотеното стъкло. Бе потресаващо бледа, дори и гримът не успяваше да прикрие сенките под големите сиво-зелени очи. С изключение на тези предателски знаци, изглеждаше доста добре. Тъмnozеленият костюм и кремаво поло подчертаваха стройното ѝ загоряло тяло. Имаше безупречен вид на разумен и уравновесен архитект, който отговаряше съвсем точно на положението ѝ. Едва ли някой можеше обаче да предположи каква мъка и празнота се криеха в сърцето ѝ.

— ... чака да те види. Линди?

Линди се стресна и се обърна. Марг я гледаше с особено изражение.

— Извинявай, бях се замислила...

— Обади се Карл. Има нужда още от един подпис и най-сетне ще станеш многоуважаемият собственик на новата компания „Форест Дизайн“. Каза, че ще намине по-късно следобед.

— Чудесно, Марг. Благодаря.

— Не искам да нахалствам, Линди — рече Марг тихо, — но добре ли си?

Много развлечения, малко сън, нали знаеш... — излъга Линди, ала не посмя да срещне погледа на Марг.

Сутринта се събуди с ужасно главоболие; очите ѝ бяха подути, а гърлото — зачервено. Май съм прекалила с дюбонето, каза си неуверено, защото знаеше, че е плакала насън. Всъщност бе прекалила с всичко: и с дюбонето, и със забавленията... и с Райън Макрий. Тя трепна и се извърна към прозореца. Какво, за бога, предизвика тази нелепа сцена? Сякаш три години бе трупала гняв и обида и в един миг цялата болка изригна като разярен вулкан. Тази сутрин обаче се чувстваше несъмнено по-добре. Бе изтощена и страшно объркана, но поне изпитваше известно облекчение. Навярно ужасният изблик бе изкоренил някаква неподозирана ярост, стаена в дълбините на душата ѝ. Без съмнение дължеше извинения на Райън. Нямаше никакво оправдание за държанието си. Старите рани и огорчението не ѝ даваха право да реагира по този начин. Знаеше, че го нарани. Изражението, което бе зърнала на лицето му, преди да избяга, я преследва до зори. Внезапно се сети за Марг и се отправи към бюрото си с печална усмивка.

— Извинявай, имам чувството, че днес ми е лош ден.

Марг се засмя и взе чашата от ръката ѝ.

— Първа точка в дневния ред — напълване чашата с топло кафе! Как мина снощи?

— Нормално — отговори Линди уклончиво. — Имах чувството, че всички знаменитости са се събрали накуп.

— Днес всички вестници пишат за теб. Я чуй новина номер едно в светската хроника: „Прекрасна бостънска архитектка покорява всички с последния си главозамайващ успех...“. А в колонката за бизнес съобщения има хвалебствена статия за „Уебстър и Форест“ и

изненадващо безобиден очерк за „колкото красивата, толкова и талантива“ млада архитектка, която стои начело на компанията. Станала си истинска сензация!

— Да, но пъхната между „Рецептата на седмицата“ и „Последното въздушно пиратство“. Още другата седмица ще ми забравят името.

— Съмнявам се — рече Марг сухо. — Едва ли, след тази сутрин. Имаш посещение — Ян Ванклийф...

— Какво, за бога, търси тук?

— Носи ти договора за поръчката, предполагам. Да го поканя ли?

— Ценя високо твоя оптимизъм, Марг, ала наддаването току-що приключи. Понякога са необходими месеци за тия неща...

Ванклийф бе заровил поглед в книгите до бюрото на Марг, когато вратата се отвори. Обърна се и като видя Линди, на лицето му се изписа топла усмивка. Линди се отпрати към него и протегна ръка.

— Добър ден. Искате ли кафе?

— Не, благодаря. Току-що закусих — стисна здраво ръката ѝ той. — Изглеждате престъпно бодра. Това е едно от предимствата на младостта — лудуваш цяла нощ, а на сутринта се събуждаш свеж като роса!

Тя се засмя и го поведе към кабинета си.

— А едно от предимствата на зрялата възраст е, че имаш достатъчно здрав разум, за да си тръгнеш на време.

Ванклийф се засмя звънко. Сложи чантата си в единия край на бюрото и извади папка документи.

— Мисля, че са за вас, госпожице Форест. Имам честта да ви поздравя пръв.

Линди не можеше да повярва; взе документите и почти се страхуваше да ги погледне.

— Съжалявам, че ви държах толкова дълго време в напрежение — усмихна се Ванклийф. — Можех и снощи да ви кажа, но... дори семейният бизнес съблюдава всичките формалности на гласуване, легализиране и подписване.

Тя събра мислите си и запрелиства учудено договора. После вдигна поглед и му се усмихна.

— В известен смисъл влизате в историята. Това е първата поръчка на новата компания за архитектура и строителство „Форест Дизайн“.

— О! Моите поздравления! Ако знаех, че ще участвам в празненство, щях да донеса бутилка шампанско!

— Ако искате вярвайте — засмя се Линди, — ала този договор струва сто пъти повече и от най-голямата бутилка шампанско!

— Във всеки случай е по-апетитен в десет часа сутринта... — засмя се Ванклиф. — Всъщност, малко съм озадачен, че Макрий не ми отне удоволствието от изненадата. Явно не ви е казал снощи.

— Райън ли? Той е знаел?!

— Подозирам, че се е досещал. Все пак той ви препоръча, когато проектът на „Кизмет“ отпадна от наддаването — усмихна се студено Ванклиф.

— „Кизмет“ е отпаднала? Да не искате да кажете, че Райън Макрий е оттеглил проекта си от конкурса?

Ванклиф изглеждаше учуден.

— Да, той бе абсолютно категоричен!

— Да върви по дяволите... — прошепна тя, забравила за Ванклиф. — Ако си мисли, че с това ще поправи... — Линди не довърши изречението и се опита да се успокои. — Разбирам... — Сведе поглед към договора. Значи, мислеше си яростно, това е моята награда за съучастничеството в унищожението на Джеф, а? Или може би съвестта му е проговорила и е решил да отстъпи проекта за галерията и да ѝ предложи мир. Сети се за Ванклиф и се насили да се усмихне. — Още веднъж ви благодаря. Очаквам с нетърпение да работим заедно.

— Аз също! Ще получите писмено потвърждение по пощата. Управителният съвет би желал да се срещне с вас колкото се може по-скоро. Ще ви бъде ли удобно следващата седмица?

— Чудесно! — Линди последва Ванклиф към вратата. — Вашите сътрудници сигурно са работили цяла нощ да приключат с документите. Повечето клиенти биха изчакали до понеделник.

— Снощи ли? — засмя се весело той. — Не съм чак такъв маниак, госпожице Форест. Не, снощи просто се забавлявах на приема. А документите намерих сутринта на бюрото си. Ако бяха готови един ден по-рано, още снощи щях да ви уведомя.

— Но как... — намръщи се тя. — Искам да кажа, ако Райън е оттеглил проекта си от конкурса снощи?

— Боже мой, как ви хрумна такова нещо? Макрий се обади миналата седмица.

— Миналата седмица ли?

— Мисля, беше петък. Или не, всъщност, четвъртък следобед.

— Но това е преди... — Преди да научи, че Джеф е заминал, прошепна ѝ тих вътрешен глас. Преди изобщо някой да научи...

В някакъв унес изпрати Ванклиф до вратата. Помнеше, че си размениха любезности, ала нямаше представа какво говориха.

Защо? Защо Райън се е отказал от проекта? Поне едно бе сигурно: решението му нямаше нищо общо с Джеф Уебстър. Ами тогава? Тогава оставаше чувството на вина. Да не би да е решил, че ѝ дължи извинение за тези три години? Нима смята, че с един великодушен жест ще заличи всичко? Да, но не е толкова лесно. Чувстваше се измамена, сякаш Ванклиф и Райън играеха някаква игра и тайно се бяха наговорили да не ѝ казват. Линди рязко се отправи към кабинета си.

— Марг, свържи ме моля те с Райън! Предполагам, дължна съм поне да му благодаря за щедрия жест.

После затвори вратата на кабинета си и въздъхна сподавено. Признай си, укори се тя. Дразни те мисълта, че се държа толкова глупаво снощи. А Райън си стоеше тихо и безмълвно и дори не направи опит да се защити от нападките и упреците.

През дългите безсънни часове на отминалата нощ Линди проумя нещо, което смътно бе осъзнавала преди седмица. И това бе желанието ѝ да е с Райън. Не искаше да го изгуби. Все още имаше нужда от него. Той я помоли да му се довери, да му даде още една възможност. Може би предната вечер бе начало и край на нещо. Навярно...

На вратата леко се почука. Тя се обърна и понечи да се усмихне. Но усмивката ѝ замръзна на лицето, когато видя изражението на Марг.

— Марг, какво има?

— Линди... Той... той е заминал.

— Заминал ли? Какво искаш да кажеш? Къде е заминал?

— Честна дума, не знам — поклати глава Марг, явно дълбоко разтревожена. — Икономката вдигна телефона и беше много разстроена. Разбрах обаче, че когато отишла сутринта, го заварила с

подредени куфари и готов за заминаване. Наредил на адвокатата си да продаде всичко, включително и къщата, после си взел багажа и тръгнал. Госпожа Вандерцат направо плачеше по телефона — нали знаеш как го обожава!

Линди се върна сковано на бюрото си и се отпусна тежко на стола. В мислите ѝ цареше пълен хаос. Стомахът ѝ се сви болезнено. Спомни си шока и изненадата преди три години. Сега всичко се повтаряше отново. Гневните думи, драматичната яростна сцена — този път нейната. Усилията да се свърже с Райън и накрая да открие, че е заминал. Затвори за миг очи. Чувстваше странно вцепенение. Сякаш плътта ѝ се разтваряше и бавно се сливаше с призрачната мъгла. Осъзна, че Марг все още я гледа с удивление. Ловко успя да придаде на гласа си весел и безгрижен тон.

— Е, винаги е обичал театралните заминавания! Предполагам, това е поредното... Благодаря, Марг! — Секретарката неуверено се отправи към вратата и излезе.

Линди се вторачи замислено след нея. В очите ѝ напиреха горчиви сълзи и тя ядно премигна. Да върви по дяволите! Не ѝ каза нищо — нито за проекта, нито че заминава... Подмамваше я, тормозеше я, измъчваше я цяла вечер с невъзможните си въпроси и през всичкото време е криел, че заминава. Затвори очи от болка. Проклет да е! Да прави каквото ще, повече не я интересува! Всичко, от което се нуждаеше, бе тук, в тази стая!

Ето, сега имам всичко, отметна коса предизвикателно тя. Абсолютно всичко: моя компания, една от най-престижните частни поръчки от години, Райън Макрий го няма... Вече нищо не може да ме спре. Нищо не може да ми попречи да се изкача на върха...

Гърлото я болеше. Огледа кабинета, като че ли го виждаше за първи път. И изведнъж се почувства ужасно самотна, окована между четирите стени на своя малък изящен затвор. Всичко ѝ бе чуждо, сякаш ненадейно се бе озовала в мрачната притихнала стая на непознат човек. Всичко се обърка! Сега трябваше да се смее и да мечтае, да пие шампанско и да получава поздравления, а не да потиска предателските сълзи. Какво ѝ става! Защо в душата ѝ имаше болезнена празнота вместо ликуващо задоволство? Защо ѝ се струваше, че животът изведнъж загуби смисъл, когато бъдещето бе пред нея?

Защото го обичам, глупачка такава! В гърлото ѝ бе заседнала буца. И никога не съм преставала да го обичам! Знаех, че ще се върне! Чаках го да се върне! И той ме обича. Опита се да ми обясни, да ми покаже. Дори се отказа от галерията Ванклийф, защото знаеше колко е важно за моята кариера. Може би това бе неговият начин да се извини за гнева и гордостта си от преди три години и да направи малка жертва, за да докаже, че ме обича. Не ми каза, че заминава, защото не е знаел. Чакал е да му дам знак, че все още имам нужда от него — а аз го отблъснах и избягах... А сега вече го няма.

Трябва непременно да го намери! Не може всичко да свърши така. Дори и да е късно, дори и ако след предната вечер вече няма нищо между тях, не бива да го пуска, преди да се сбогуват. С треперееща ръка натисна бутона на вътрешния телефон. Марг веднага се обади и Линди каза много бавно:

— Марг, обади се на Агнес и виж къде е заминал Райън!

Ето, направи го! Сега поне малко се успокои. След известно време вратата се отвори и Марг влезе намръщена.

— Не можах да разбера много, ала Агнес се заклева, че това е казал, дума по дума. Очевидно се опитал да купи билет за Ню Йорк, обаче не успял, понеже всички полети били отложени заради мъглата. Тогава си сложил багажа в колата и казал на Агнес, че вместо това ще направи малко пътешествие в миналото... Разбираш ли нещо?

Пътешествие в миналото... Но в кое минало? Те бяха толкова много, преплетени като пътища в лабиринт. И все пак, имаше само едно-единствено минало. Линди стана от стола и взе чантата и шлифера си.

— Марг, заминавам за уикенда.

— Как така заминаваш? Но, Линди! Анджела Боровик ще те чака следобед и Карл ще донесе документите, пък и договора с Ванклийф трябва...

— В понеделник! — рече Линди спокойно и се от прави към вратата. — Кажи на всички, че ще се върна в понеделник.

— Ала къде да те намеря?

— Никъде... — прошепна тя и отвори вратата. — Връщам се в миналото. Три години назад в миналото...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Правиш грешка!

Линди се бореше с колебанието и се опитваше да се съсредоточи върху натовареното пътно движение. Високата сребриста дъга на моста Сагамор пред нея прорязваше мъглата като с острие и свързваше Кейп Код със сушата. Свързваше миналото с настоящето.

Може би бе разбрала погрешно думите на Агнес и Райън изобщо не бе там. Навярно си мисли, че всичко между тях е мъртво и не си струва да се възкреси. Или може би не е сам и... О, я стига, ядоса се тя. Там е! Сутринта сигурно е отишъл до плажа Херинг Коув и се е поскитал на север по безлюдните пясъчни хълмове. Соленият въздух навярно е бил пропит с влажния дъх на зора, а изсъхналите дъбове и борове може би са тънели в бисерни капки мъгла...

Спомни си един следобед, когато се любиха на това място. Потулиха се в прикритието на една падина и се отпуснаха върху горещата постеля от пясък и трева. Отнякъде се разнасяха укорителните писъци на сойка, а морският вятър ухаеше на смола и изсъхнала трева. Райън я покри с тялото си и се любиха бавно и дълго в ритъм с извечния пулс на морето и вятъра.

Вече се свечеряваше, когато мерцедесът ѝ се промъкна покрай четири потъмнели вили, сгушени една до друга. Колата тихо бръмчеше и пълзеше напред в падащия здрач. Линди бе притаила дъх. Изведнъж го видя, точно както очакваше — скрито в сянката до последната вила, мазератито дебнеше като зловец сиво привидение. Полека залепи мерцедеса зад него и усети, че ръцете ѝ треперят. Вилата бе потънала в мрак и тишина. Почука колебливо, изчака известно време, но не получи отговор и натисна дръжката. Вратата се отвори безшумно.

— Райън?

Гласът ѝ бе пресипнал и тя нервно преглътна, докато се взираше в неясната светлина. Божичко, ами ако е с някоя жена... Замръзна и се послуша. Цареше пълна тишина, нарушавана единствено от въздишките на вятъра и далечния плисък на морските вълни. Огледа внимателно

широкия хол. Всичко бе както преди. Същите твърди дивани и килимчета с орнаменти, същата внушителна камина на едната стена. Нямахше промяна. Спомни си дългите вечери пред камината. Лежаха на пода, преплели тела в мъждукащата светлина, а техният шепот на задоволство и взаимно опознаване се сливаше с шумоленето на въглените.

Плъзгащите се стъклени врати към верандата бяха отворени. Линди се приближи до тях и отправи поглед към замъгления бряг. Пое дълбоко дъх и гърдите ѝ се изпълниха с тежкия мирис на влажен пясък и солена вода. Нямахше никой. През мъглата се виждаше само малка безлюдна плажна ивица и сребристи вълни, които се разбиваха равномерно в пясъка.

Неочаквано го забеляза. Вървеше бавно до самия край на водата с наведена глава и ръце в джобове. Спря се за миг, изрови нещо с крак и клекна да го вземе. Завъртя го с пръсти, после се изправи и го запрати в блестящата вода. Линди плъзна вратата след себе си и пое надолу по дървените стъпала. Спря се да събуе обувките си. Голите ѝ крака се изгубиха в още топлия пясък и усетиха неговия чувствен допир; жилава трева се увиваше около глезените ѝ, докато се спускаше по наклонения бряг към мократа ивица. Тя вървеше напред и оставяше след себе си пътека от стъпки в студения мокър пясък. Райън вдигна поглед, сякаш усетил нечие присъствие.

— Линди? — Направи крачка към нея и я погледна втренчено, сякаш очакваше всеки миг да изчезне в мъглата като някое привидение.

Линди пъхна ръце в джобовете на якето си и стгуши глава между рамене, за да се предпази от влажния бриз.

— Надявах се да те намеря тук... — Не знаеше нито какво да каже, нито къде да гледа. — Агнес каза, че продаваш къщата.

— Няма смисъл да я задържам.

Тя описа кръг с пръстите на краката, после пак го заравни.

— Каза, че пак заминаваш...

— Точно така! — Гласът му бе съвършено равнодушен и студен. — Чак сега разбирам, че нямах право да се връщам и да разбивам живота ти, Линди. Но си мислех, че ако се върна, мога... о, по дяволите, не знам! — Обърна се и зарея поглед във водната пустош. — Утре заминавам.

— В Ню Йорк ли?

— В Швейцария.

— В Швейцария?! — В кръвта ѝ се разля смразяваща студенина.

— Кога... кога ще се върнеш?

— О, не се безпокой, Линди. Този път заминавам завинаги. Няма да се върна.

Стори ѝ се, че земята се отваря под краката ѝ и я поглъща.

— Завинаги? Ала... какво ще стане с фирмата ти? Ами работата ти с... — попита Линди смаяна, като ръкомахаше безпомощно.

— Приключих с „Кизмет“ — каза той кратко. — Започвам работа в Цюрих.

— Разбирам... — Тя извърна поглед, дълбоко потресена. Очакваше го, разбира се, но тайно се надяваше да греши и вярваше, че този път Райън ще остане. Трябваше да каже нещо умно и на място. Ала главата ѝ бе празна като ивица пясък, от който вълните току-що се бяха оттеглили. Вдигна поглед и очите ѝ се преплетоха с неговите. Той протегна ръце в същия миг, когато Линди пристъпи към него, и я прегърна силно. Тя затвори очи и положи глава на гърдите му.

— По дяволите! — прошепна яростно Райън и зарови лице в косата ѝ.

— О, Райън!

Пръстите му се вкопчиха в косата ѝ, устните му се впиха в нейните в дълга и страстна целувка, която разтърси цялото ѝ тяло и я остави без дъх.

— Надявам се, че ще постигнеш мечтите си, Линди. Искам само... — Замълча за миг. — Пази се, Линди. Заслужаваш много повече от това, което ти дадох.

— Не си отивай, Райън! — Не можеше да повярва колко лесно изрече тези думи. В началото ѝ се струваше, че напразно се впусна да преследва погребани спомени, но сега вече нямаше съмнения. Той бе притихнал и на звездната светлина изражението му бе неразгадаемо. — Обичам те, Райън, и не искам да заминаваш. — Райън много внимателно въздъхна. — Може би е твърде късно — прошепна Линди, — ала не можеш да те пусна да си отидеш, без да ти го кажа.

— Сигурна ли си? — попита тихо той. — Ако не си сигурна, не се притеснявай. Нямах право да искам от теб еднозначен отговор. На мен самия ми трябваша три години да проумея много неща. Ако се

нуждаеш от време, не бързам. Давам ти колкото време пожелаеш. Защото този път те искам завинаги, скъпа.

— Обичам те — задъхваше се тя.

Очите му я примамваха като бездънно застинало море и Линди потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко... Не знаеше кой направи първото движение, първата стъпка, но в следващия миг се озова в обятията му. Мекото му кожено яке се разтвори и я обгърна като майчини крила.

— Лин! — Думите му бяха по-скоро дихание, топъл полъх, който галеше бузата ѝ. — Цял ден скитам тук и се опитвам да се убедя, че всичко свърши и не мога да поправа нещата. Изобщо не знам какво ме накара да дойда тук, сякаш миналото ме привличаше с неудържима сила; като че ли не исках да се разделя със спомените. Все се вирах във вилата с надежда, че ще те видя... — Направи крачка назад да я огледа и се усмихна. — Целият ме разтърси от изненада! В първия момент помислих, че сънувам, после пък се запитах дали наистина не съм се върнал три години назад в миналото.

— Мисля, че и двамата сме се върнали — прошепна тя и проследи с пръст очертанията на долната му устна.

— Повече не искам да слушам за никакво минало, Лин! От сега нататък се устремяваме право напред в бъдещето — и никакво връщане назад!

— О, Райън, наговорих ти толкова жестоки и глупави неща!

— Ш-шт... — постави пръст върху устните ѝ той. — Вече всичко свърши. Толкова дълго си трупала в сърцето си болка и гняв. Трябваше да се освободиш веднъж завинаги, за да почнем отначало.

— Мислех, че съм надмогнала обидата с годините...

Райън отново я прекъсна, ала този път меките топли устни се спряха върху нейните.

— Забрави миналото, Лин! То няма нищо общо с днес или дори с последните две седмици. Няма нищо общо със сега...

Целуна я дълбоко и чувствено, сякаш да се увери, че е истинска; че не е призрачно видение, изникнало от небитието да смуцава самотните му нощи. Езикът му потърси нейния и Линди отпусна назад глава, покорена от страстния му порив. Тя потрепери.

— Студено ли ти е?

— Малко...

— Ще те стопля — промърмори той. Лявата му ръка се промъкна към гърба ѝ и после нежно я притисна към жадното си тяло. — Нека да те стопля!

— И как?

— Ей сега ще видиш как... — промълви до ухото ѝ и се зае да ѝ покаже с такава сръчност и внимание към най-малката подробност, че Линди прималая. Погледна го и после полека разкопча ризата му. Със същите внимателни и бавни движения я извади от джинсите и прокара длани по горещата кожа на гърдите му. Райън откликна насърчително. Очите му се премрежиха от удоволствие, а ръцете му все още я притискаха повелително. Линди целуна вдлъбнатинката точно под гърлото му и усети под устните си пулсиращата плът. После обсипа с целувки гърдите му, а в това време ръцете ѝ милваха гладката гореща кожа. Прокара длани по очертанията на мускулестия гръб, целуна раменете, гърлото, брадичката.

— Обичам те — пророни тя. — Искам да прекараме целия уикенд в любов.

Той изръмжа нещо в съгласие. Устните му се нахвърлиха върху нейните с неукротимо настървение. Ръцете му се провряха под пуловера, разкопчаха сутиена и се стрелнаха отпред да погалят освободените гърди. После нетърпеливо издърпа пуловера и притегли голото ѝ тяло; устата му жадно опустошаваше нейната.

— Божичко, ако това е сън, не искам никога да се събудя! Мислех, че съм те загубил. Честна дума, мислех, че този път съм те загубил завинаги!

— Винаги ще съм твоя...

Усмихна ѝ се. После безмълвно се наведе, вдигна я в скута си и я понесе към вилата. Поникналата на места трева шумолеше и се поклащаше от полъха на морския бриз. Линди положи буза на рамото му и притихна. Колебанията и съмненията ѝ вече бяха само спомен.

Райън я пусна да стъпи на верандата и припряно се освободи от якето и разкопчаната риза. После свали джинсите и ги захвърли настрана заедно с меките кожени мокасини. Протегна ръце към нея и тя с готовност пристъпи в отворените му обятия. Той леко потрепери, когато Линди коленичи пред него и пръстите ѝ нежно се плъзнаха по бедрата му. Докосна го с интимна ласка и усети как по тялото му преминаха тръпки. Покри го с безброй целувки и Райън се задъха от

вълнение. В следващия миг той се наведе пъргаво, вдигна я и бързо впи устни в нейните с пламенна настойчивост.

Закътани в дълбоката сянка на вилата, далеч от морския бряг, те сякаш се намираха на необитаем остров единствено в компанията на луната и сивата водна пустиня. Само той и тя.

Райън нежно издърпа нагоре пуловера ѝ. Тя тръсна глава да отметне няколко паднали кичури и тихо се засмя, когато почувства топлината на неговата уста върху розовото зърно на гърдата си. Той коленичи пред нея и полека свлече тесния панталон. Разсъбличаше я с насладата и удовлетворението на скулптор, който извайва статуя от мрамор и лунно сияние.

Линди опря пръсти на раменете му, освободи се от джинсите и остана гола, окъпана в топлината на неговия влюбен поглед. Райън целуна корема ѝ. Устата му се устреми надолу и остави гореща следа от изящни целувки. Устните му възбуждащо я докосваха, лъжливо се отдръпваха и така, докато почти ѝ прималя от тази прелъстителна игра. Устата му се спусна още по-надолу и потъна в топлите дебри на нейната женственост с настойчива чувственост и лекота. Колената ѝ се подкосиха и тя се отпусна в прегръдките му. Той откъсна устни и падна по гръб върху грубата рогозка, увеличайки я със себе си.

— Господи, Линди, тази вечер имам чувството, че ще се пръснеш на парчета от страст!

Линди се намести върху гърдите му и подпря лакти от двете страни на главата му, сякаш готова всеки миг да го хване в плен, ако понечи да избяга. Плъзна устни по неговите да опита вкуса и запомни сладостта на целувките му.

— Трябвах ми три години да проумея какво искам. Сега вече го намерих и нямам намерение да го изпускам.

— И какво иска моето момиче?

— Теб — промърмори. — Само теб, Райън. Завинаги... — Легна върху него и телата им се сляха леко и красиво. Райън се задъха от възбуда и я притисна здраво към себе си. Останаха така сякаш цяла вечност, притихнали и безмълвни. После той едва доловимо се размърда и взе да движи тялото си под нейното; дланите му пробягваха галовно по гърба и раменете ѝ; ръцете му се плъзгаха равномерно и направляваха движенията ѝ в ритъм с неговите. Бедрата ѝ се стегнаха и от гърдите му се откъсна стенание. Линди седна върху него, Райън

понечи да възрази, но в тихия му шепот прозираше по-скоро насърчение, отколкото неодобрение. Тя гъвкаво изпъна гръб и почувства с наслада погледа му. Знаеше, че му харесва и не се нуждаеше от друго доказателство за това, освен от неудържимия порив на тялото му. Той погали гърдите ѝ, дланите му докоснаха чувствителните зърна и Линди потръпна при допира на грубата му кожа. Тя откликна с плам на безгласния му зов.

Отдаде се изцяло на огнения порой от усещания, които бушуваха в нея с нарастваща ярост. Никога досега не бе чувствала Райън по-близък, никога телата им не се бяха сливали по-пълно. Линди сякаш заживя в него — откликваше на неговите чувства и изпитваше неговите усещания. Съприкосновението им като че ли бе само външният осезаем израз на нещо, което излизаше далеч извън границите на обикновеното физическо сливане.

— Райън!

Той протегна ръце и тя потъна в обятията му. Силни сладостни спазми се разляха на вълни по тялото ѝ. Райън впи конвулсивно пръсти в нея, тялото му се надигна и отчаяно се сгърчи. Линди се притисна към него, зашеметена от силата на върховния екстаз. Той я обгърна с ръце и нежно я целуна по бузата, после по рамото.

— Лин... много те обичам! — Потърка с нос бузата ѝ и неочаквано се скова. — Ей, но ти плачеш! Какво има, Лин?

— Нищо... — хълцаше тя и в същото време се смееше. — Просто за първи път преживявам подобно нещо...

— Знам — промълви Райън и я притегли още по-силно. — Като си представя само, че едва не те загубих... И аз не знам какво съм търсил през цялото това време! Все ми се струваше, че като получа голямата поръчка, като срещна голямото предизвикателство, животът ми ще се осмисли. А всъщност съм имал нужда само от теб... Несъзнателно винаги съм се стремял към теб.

Погледът ѝ се плъзна с любов по суровите черти на лицето му. Запита се как изобщо ѝ бе хрумнала мисълта, че може да живее без него.

— Сигурно затова те отблъснах така яростно. Почти успях да се убедя, че нямам нужда от теб и мога да запълня празнотата в душата си с работата и приятелите. Страхувах се да призная, че те обичам. Ужасявах се, че пак ще заминеш...

— Този път няма такива изгледи — каза тихо той. — Цял живот няма да се отървеш от мен. Дори за по-сигурно смятам да го запишем черно на бяло.

— Значи договор за правата и задълженията, а?

— Брачен договор, по-точно — поправи я Райън усмихнат. — Условиата и гаранциите се обсъждат впоследствие.

— Но, господин Макрий, трудностите и усложненията, които възникват при подобен род договори, могат да отнемат години!

— Точно затова предлагам този уикенд да обсъдим част от тях. Да се запознаем все пак с някои конкретни случаи...

— Мисля, че доста добре се запозна особено с някои конкретни случаи!

— Да, наистина, ала според моето скромно мнение, уважаема госпожице, във всяка област има без крайни възможности за нововъведения. — Той въздъхна и плъзна поглед по продължение на преплетените им тела. — Колкото и да ми се иска да прекараме вечерта в това положение, трябва да се размърдаме, защото става адски студено. Яла ли си?

— Не — погледна го учудено Линди и усети, че умира от глад. — Купи ли нещо по път?

— Само бутилка уиски...

Тя се изненада. Райън пиеше много рядко и по малко. Представи си го как седи самотен в пустата вила с бутилка в ръка и се опитва да удави мъката си. Побиха я студени тръпки. Докосна лицето му; той улови ръката ѝ и я целуна. После с явно съжаление се откъсна от нея и се изправи. Подаде ѝ ръка и я дръпна на крака. Загърна я с ризата си и отвори плъзгащата се врата.

— Ще напая огън, после ще отскоча с колата до рибния ресторант край магистралата. Или може би искаш да отидем до Провинстаун, а?

— Мен ако питаш, изобщо нямах намерение да се обличам тази вечер...

— Ако зависеше от мен — подсмихна се самодоволно Райън, — няма да те оставя да се облечеш не само тази вечер, но и през целия уикенд. — Той пъргаво изтича до камината. — Искаш ли миди?

— Искам — отговори Линди без колебание. — Искам всичко, което хвърчи, плува, ходи и става за ядене. Гладна съм като вълк.

Клекнал до камината, Райън я погледна през рамо.

— Лунна светлина, чист въздух, аз... Явно предястието доста ти е изострило апетита — усмихна се многозначително той. — Ала само почакай да видиш какъв десерт съм ти приготвил...

— Ама че си лакомник! — развесели се тя, облече ризата му и я закопча.

— Искаш да кажеш чревоугодник...

Линди отметна коса назад с две ръце и се протегна с наслада. Чувстваше се жива, пъргава и доволна като котка. Той все още бе коленичил до камината и слагаше дърва в пращящия огън. Тя се сви в един от меките фотьойли и се загледа в него.

— Райън... защо се отказа от поръчката на Ванклийф?

— А, значи вече знаеш...

— Ян Ванклийф ми донесе договора тази сутрин.

Той замислено кимна и се взря в пламъците.

— Защо не ми каза снощи? — попита Линди тихо и наклони глава на една страна, докато го наблюдаваше как се облича. Райън пъкна колана в гайките на панталона.

— Защото щеше да си помислиш, че искам да те подкупя. Логично бе да предположиш, че съм кроял планове да подмамя Джеф, а след като той замина, да ти подхвърля поръчката, за да спечеля благоволенията ти... А и ти не гореше от желание да се помирим, скъпа. Беше побесняла от гняв и прецених, че моментът не е подходящ.

Тя изтръпна при спомена за своите сутрешни съмнения и колебания.

— Преди малко тъкмо се чудех как да започна разговора — продължи той след миг. — Ти нищо не спомена и реших, че все още не знаеш. Трябваше да ти кажа, за да не си помислиш... Кой знае, да не си помислиш, че се опитвам да те купя.

— Не споменах нищо — подзе Линди тихо и тръгна към него, — защото не исках да мислиш, че съм дошла само за да ти благодаря. Дойдох, защото те обичам, а не защото се чувствам задължена.

— Знам прекрасно, глупчо такъв! — изсумтя Райън и я взе в прегръдките си. — В началото мразех Джеф. Той ми отне компанията, проектите и жената, която обичах. Зарекох се, че ще се върна и ще го съсия. Така създадох „Кизмет“, наех най-добрите архитекти и реших,

че с Джеф Уебстър е свършено. Щях да се погрижа никога повече да не получи голяма поръчка. Но не исках да те нараня. Затова останах в Ню Йорк и се скрих зад фирмата си. Знаех, че Джеф е нащрек и много бързо ще усети каква е работата. Е, мина ми през ума да го пратя по дяволите веднъж завинаги и после да се явя пред теб като ангел спасител — засмя се и поклати глава той. — Ала за съжаление много късно разбрах, че цялата работа в „Уебстър и Форест“ вършиш ти и няма начин да унищожа Джеф, без да засегна компанията и теб. Вече осъзнавах обаче, че Джеф е прекалено жалък и не си заслужава усилието. Не си струваше заради него да жертвам нашите отношения. Знаех, че ако откриеш за „Кизмет“, никога няма да ми простиш.

Така реших да приключа играта, преди нещата да се задълбочат. Само че вече бе твърде късно. Бяхме взели четири поръчки и Джеф бе по следите ни. Нямах начин да прикрия четирите поръчки, но поне можех да се отърва от галерията с надеждата, че няма да разбереш. Обадох се на Ванклийф, малко след като излязох от кабинета ти в четвъртък. — Тя гледаше с безмълвно спокойствие тревожните сини очи. — След миналия петък обаче вече бях напълно сигурен, че трябва да зачеркна миналото с кръст, за да можем да започнем отначало. — Погледна я; огънят в камината трепкаше и по лицето му се гонеха сенки. — Знаех, че трябва да ликвидирам „Кизмет“ и затова заминах за Ню Йорк.

— Да премахнеш фирмата си ли?

— От понеделник следобед тя вече не съществува.

Линди се вцепени от изненада. Райън неочаквано се засмя и я прегърна.

— Та така, Линди Форест, ще се намери ли случайно място в твоя деен живот за един безработен архитект?

След миг изненадата ѝ преля в жизнерадостен весел смях. Внезапно миналото престана да съществува, остана само настоящето — реалността на неговите здрави силни ръце и равномерния сигурен ритъм на сърцето му — и бъдещето, изпълнено със светли надежди и обещания.

— Като се замисля... — усмихна се тя и склучи ръце зад врата му, — може би наистина имам някое и друго свободно място за добър архитект. Ала ми трябва човек, който да разпознава молива от химикала, да работи сам, да не знае много-много...

— Ей, не си играй с късмета! — закани ѝ се Райън. — Я казвай бързо какво предлагаш...

Линди престорено се замисли.

— Не знам защо, но това „Форест Дизайн“ хич не ми звучи като име на строителна фирма. По-скоро прилича на някоя компания за озеленяване и залесяване. Може би трябва да си взема съдружник.

— Как ти звучи „Макрий и Форест — изключителни архитекти“?

— Повече ми харесва „Форест и Макрий“ — повдигна вежда тя.

— А какво ще кажеш за... „Линди Макрий и Райън Макрий“? — прошепна той.

— Ще си помисля — въздъхна Линди. — Ама какво правиш?

— Разкопчавам си ризата...

— Ала тя все още на мен!

— Именно затова! — продължи Райън неумолимо. Ръцете му се прокраднаха под ризата и той се зае да изучава извивките и формите на гладката ѝ плът. — Какво ще кажеш да пропуснем вечерята и да преминем направо към оня десерт, за който ти споменах?

— Всъщност... май не съм много гладна.

— Радвам се — промърмори Райън, — защото, струва ми се, има доста време до вечеря...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.